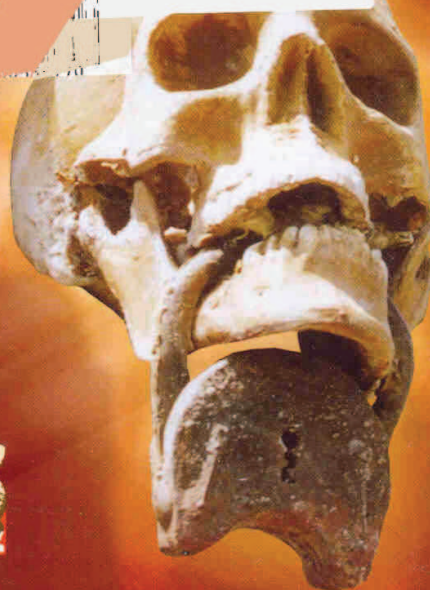

ARNOŠT VAŠÍČEK

SEDM ZÁHAD STRÁŽCE DUŠÍ

JAK TO BYLO DOOPRAVDY

Zapovězená tajemství templářů • Maska smrti
• Démoni noci • Hrobka času • Únosy do UFO •
Zázraky a zjevení • Světelné bytosti alchymistů

OBSAH

Zapovězená tajemství templářů

Ochránci brány — Temno pod příkrovem — Desky s božím písmem — Hlas zpod křídel cherubů — Nejasný osud — Zatykač na královnu ze Sáby — Podezřelý vůz — Případ létajícího domu — Mluvící hlava — Prokletý poklad — Věž osmera blaženství — Falešná stopa? — Nekonečné pátrání — Stíny v podzemí — Monogram, nebo kryptogram? — Zakódovaný podpis

Maska smrti

Dýmající zrcadlo — Sbíрка doktora Kasky

Hrobka času

Tunel do minulosti — Pod dohledem Anubise — V propasti nekonečna

Nebezpečná setkání

V ďáblově rouše — Otec z kosmu, matka pozemšťanka — Nebeské děti

Mág pod křídly andělů

Průsečík věků — Tajná laboratoř

Poslední princezna

Na útěku — Neobjasněná nehoda — Ostře sledované kipu

Démoni, běsi a zázraky

Nebezpečné špičáky — Poslední upíři? — Podezřelé shody — Jeskyně běsů — Přízrak bílé ruky — Zázračné madony — Plášť přetrvávající věky

Řešení není zdaleka tak zajímavé jako záhada sama. Záhady obsahují
nadpřirozeno, téměř cosi božského.
Řešení je jen řemeslo ...

Jorge Luis Borge

ZAPOVĚZENÁ

TAJEMSTVÍ TEMPLAŘŮ

Hrstka rytířů prostupovala posvátnou horou. Razili tunel hluboko pod místem, na něž kdysi dávno shlédli samotný Hospodin a kde později stával Šalomounův chrám. V přísném utajení hledali hmata-telné svědectví z dob, kdy zasvěcenci rozmlouvali s Bohem a na vlastní oči směli spatřit tváře jeho poslů.

Namáhavé pátrání trvalo léta. Co přineslo? Co odhalilo? Proč byly jeho výsledky tak úporně střeženy? A z jakých důvodů o nich ani dnes téměř nic nevíme?

Rytíři Templu střežili poutní cesty ve Svaté zemi a v případě potřeby se zúčastňovali tažení proti Saracénům, tvrdí jednohlasně historici. Ale co se dělo před tím, než byl řád oficiálně založen, po oněch téměř deset let, kdy jeho budoucí členové působili v Jeruzalémě jako laické bratrstvo? Nikdo je neviděl na bojišti. Dlouhé týdny setrvali ve svém sídle. Chráněni jeho masivními zdmi před očima nežádoucích svědků, sestupovali kamsi do podzemí. A pokud vyrazili ven, pak jen proto, aby na svých koních uspořádali tajnou výpravu do odlehlých částí země.

Co tedy bylo jejich skutečným cílem?

Templářský řád představuje jednu z nejtajemnějších společností lidských dějin. Jeho velmistři a přední rytíři ovládali utajované nauky Západu i Východu, byli obeznámeni s poznatky starověkých mudrců i technickými dovednostmi, které notně předběhly svou dobu. Odhalili zakódované principy posvátné geometrie. Našli klíč k dávno zapomenutým dveřím, za nimiž se skrývalo poznání z dob zlatého věku lidstva.

Neobvyklé vědomosti, které templáři získali, byly zcela jistě určeny jen úzkému okruhu zasvěcenců. A ctihodní velmistři řádu důsledně dbali na to, aby to tak zůstalo navždy. Libovali si v kryptogramech, šifrách a přísně tajných úkrytech. Svým následníkům přenechávali poselství, obklopená mnoha otazníky. Ačkoli se sami snažili odhalovat zapovězená tajemství, když se jim to povedlo, okamžiči-

tě je zabalili do neprůhledné roušky. Spolehlivě drželi jazyk za zuby. Okolní svět věděl jen pramálo o tom, co se opravdu děje za mohutnými zdmi templářských hradů a komend.

A jak už tomu bývá, kam neproniká světlo, kde je vše obklopeno mlhou fascinujících domněnek a vzrušujících nejasností, tam vzniká úrodné podhoubí pro kvas mýtů a legend.

Člověk až žasne, co vše je templářům přičítáno. Našli prý archu úmluvy, vykopali stroj na manu a získali svatý grál. Pomáhali dokonce pašovat proslulé plátno s otiskem Kristova těla z Cařihradu do Benátek a zcela jistě...

Zkrátka jsou podezíráni téměř ze všeho. Neexistuje snad jediný starozákonní kultovní předmět, který jim neměl projít rukama. Navíc dokázali nashromáždit obrovský majetek. Veškeré cennosti řádu, svátosti, relikvie a náboženské objekty, ani zlato a drahé kameny se ale nikdy nenašly a jsou prý dodnes uschovány v důmyslných skrýších. Pravděpodobně někde v Evropě, možná až v Mexiku nebo dokonce na Oak Islandu u kanadského pobřeží, jak tvrdí nejodvážnější spekulace.

Nelze popřít, že ani s postupem času, rostoucími poznatky historiků a novými archeologickými objevy záhad okolo templářů neubývá. Právě naopak — pyramida tajemství, navršená nad existencí jejich tajuplného společenství, spolehlivě roste.

Ochránci brány

Žádost zněla prostě. Urozený Hugo z Payens chtěl spolu s dalšími osmi rytíři ustavit nový náboženský řád a věnovat se ochraně poutníků. Všichni složili slib osobní chudoby, čistoty a poslušnosti. V jeho duchu se postupně vzdali majetku ve prospěch bratrstva. Jeruzalémského krále Balduina II. prosili pouze o jediné — aby se směli usadit v jednom z křídel jeho paláce. Přesněji řečeno v té části budovy, která stála na místě, kde před tisíci lety nechal král Šalomoun zbudovat proslulý Hospodinův chrám.

Bylo jim vyhověno.

Psal se rok 1118. Od okamžiku, kdy bojovníci první křížové výpravy dobyli Jeruzalém, uplynulo téměř dvacet let. Z Evropy připlouvali věřící, toužící navštívit Kristův hrob a další památečná mís-

ta, spojená s hlavními událostmi křesťanství. Na cestě z přístavu v Jaffe do nitra Svaté země je často přepadávaly tlupy loupeživých beduinů. Hrstka — byť statečných a udatných — rytířů by zcela jistě nestačila zajistit bezpečí početných karavan, a jak víme, ani se o to nepokoušela. Jejich řád v prvních devíti letech své existence neudělal v tomto ohledu vůbec nic a dokonce ani nepřijímal nové členy.

Proč tedy vůbec vznikl a z jakého důvodu se usadil právě na Chrámové hoře?

Protože jeho zakladatelé potřebovali dokonalé krytí pro tajné pátrání v samém srdci Jeruzaléma. Věděli, že na místě, které si zvolili za své sídlo, je ukryto cosi nesmírně cenného. A byli pověřeni se toho zmocnit.

Je tato odpověď rouháním a znesvěcením dobrých úmyslů zakladatele řádu, nebo pro její podporu najdeme dostatek důkazů?

Místo, které rytíři zvolili za své působiště, je opředené tolika tajemstvími, až se tají dech. Nejposvátnější z posvátných. Doslova epicentrum zázraků a hlavních událostí tří velkých monoteistických náboženství. Judaismus, křesťanství a islám se v Jeruzalémě velmi často setkávají a mísí, ale žádný jiný bod není jejich tak zjevným průsečíkem jako biblická hora Mórija, později nazývaná Chrámová. V žádné jiné lokalitě se minulost všech tří duchovních proudů neprolíná tak mocně a intenzivně.

Na plochem kamenném vrcholu této hory se před tisíci lety praotec Abraham chystal obětovat Bohu svého syna Izáka. Už sáhl po noži, když byl zastaven hlasem Božího posla, který k němu promlouval odněkud shůry:

„Nevztahuj na chlapce ruku, nic mu nedělej! Právě teď jsem poznal, že jsi bohabojný, neboť jsi mi neodepřel obětovat svého jediného syna.“ Abraham se rozhlédl a vidí, že vzadu je beran, který uvízl rohy v houští. Šel tedy, vzal berana a obětoval jej v zápalnou oběť místo svého syna. Tomu místu dal Abraham jméno Hospodin vidí. Dosud se tu říká: Na hoře Hospodinově se uvidí.“ (*Gn 22,12-15*)

Neobvyklou událost popisují bible i korán. Není to ale jen dramatické líčení nesmírné pokory a oddanosti; v textu je ukryto tajemství. Na jeho počátku Bůh chtěl Abrahama vyzkoušet a řekl mu: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země

Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím.“ (Gn 22,2)

Abraham v té době žil v Beer-šebě. Cesta s Izákem a dvěma sluhy mu trvala tři dny.

„Když přišli na místo, o němž mu Bůh pověděl, vybudoval tam Abraham oltář, narovnal dříví, svázal svého syna do kozelce a položil ho na oltář, nahoru na dříví. I vztáhl Abraham ruku po obětním noži, aby svého syna zabil jako obětního beránka.“ (Gn 22,9-10)

Šťastný konec již známe. Tento strhující příběh jsem četl mnohokrát a až dosud si neuvědomoval, že obsahuje záhadu: proč byl Abraham poslán tak daleko? Proč nemohl důkaz své víry předložit přímo v Beer-šebě, kde, jak víme z předchozí kapitoly, „...zasadil tamaryšek a vzýval tam jméno Hospodina, Boha věčného“? (Gn 21,33) Z jakého důvodu měl velmi tvrdou zkoušku poslušnosti vykonat až na hoře Mórija, která se do té doby zdála být pouze bezvýznamným kusem skály?

Místo bylo zcela jistě vybráno záměrně. „Podle jakých kritérií?“ chtělo by se zeptat současným jazykem a ve stejném duchu odpovědět: „Protože umožňovalo kontakt mezi zemí a nebesy.“

Abraham zde slyšel hlas Božího posla.

Také další příslušník jeho rodu, král David (od Abrahama ho podle bible dělilo čtrnáct pokolení), se na stejném místě setkal s andělem. Stalo se tak pár let po roce 1000 př. Kr., kdy Jeruzalém byl již hlavním městem. Poté, co David proti vůli Hospodinově nařídil sčítání lidu, dostal prostřednictvím svého vidoucího (proroka) Gáda na výběr trest: „Toto praví Hospodin: Zvol si: tři roky hladu, nebo tři měsíce být ničen protivníky a stíhán mečem nepřátel, anebo po tři dny Hospodinův meč, totiž mor v zemi, a Hospodinův anděl bude šířit zkázu po celém izraelském území.“ (1Pa 21,11-12)

David se rozhodl, že raději padne do rukou božích než lidských. Hospodin tedy dopustil na Izrael mor. Sedmdesát tisíc mužů zahynulo.

„Bůh vyslal k Jeruzalému anděla, aby v něm šířil zkázu. Ale když šířil zkázu, Hospodin shlédl a pojala ho lítost nad tím zlem. Řekl andělu, jenž šířil zkázu: „Dost! Již přestaň!“ Hospodinův anděl stál právě u humna Ornána Jebúsejského. David se rozhlédl a uviděl

Hospodinova anděla, jak stojí mezi zemí a nebem. V ruce měl tasený meč, napřažený na Jeruzalém. David a starší, zahalení v žíněná roucha, padli tváří k zemi.“ (1Pa 21,15-16)

Anděl rozhodně nebyl nějaký snový přelud. Viděl ho také majitel humna Ornán. Čtyři synové, kteří byli s ním, se přitom skrývali. Proč? Vyděsilo je, co spatřili? Byli tedy dalšími očitými svědky?

Takzvaný meč musel být nějakou hroznou, do té doby nevídanou zbraní. Jak se dozvídáme později, zkušený válečník David jím byl velmi přestrašen. A je zde ještě jedna zvláštní okolnost. Nešlo o pár okamžiků, o jakýsi „prchavý úkaz na obloze“. Přítomnost Božího posla musela být trvalejší. Bible totiž vypráví, že David dostal prostřednictvím proroka Gáda příkaz postavit na daném místě oltář. Začal tedy jednat s Ornánem o koupi jeho humna. Někakou chvíli se dohadovali. Ornán chtěl dát králi svůj pozemek darem a přidat dobytek a dříví, potřebné k vykonání oběti. David to odmítl. Zaplatil za místo šest set šekelů zlata, vybudoval oltář, obětoval zápalné a pokojné oběti a vzýval jméno Hospodina. „Ten mu odpověděl ohněm, seslaným z nebe na oltář pro zápalné oběti.“

Teprve tehdy byla trestná akce ukončena. „Hospodin pak poručil andělu, aby schoval meč do pochvy.“ (1Pa 21,26-27)

Zdá se tedy, že celou tu dobu byl anděl, stojící mezi nebem a zemí, přítomen.

David se rozhodl, že na místě, kde ho Hospodin vyslyšel, postaví chrám a nechá do něj přenést archu úmluvy a svaté Boží náčiní. Začal shromažďovat obrovské množství kamenných kvádrů, cedrové dřevo, železo a měď. Vykonal mnoho příprav, ale protože vedl četné války a byl obtížen prolitou krví, bylo souzeno, aby Dům boží vybudoval až jeho syn Šalomoun.

Když byla o něco později velkolepá stavba dokončena a schrána vnesena dovnitř, král dlouze prosil Boha, aby vyslyšel prosby svého lidu i cizinců pro své jméno, kterému dal spočinout v novém chrámě. A tehdy se stalo něco úžasného.

„Když Šalomoun dokončil svou modlitbu, sestoupil z nebe oheň a pohltil zápalnou oběť i díly obětního hodu a dům naplnila Hospodinova sláva. Kněží nemohli do Hospodinova domu vstoupit, neboť Hospodinova sláva naplnila dům. A všichni Izraelci viděli sestupující

oheň i Hospodinovu slávu nad domem, klesli na dlažbu tváří k zemi, klaněli se a vzdávali chválu Hospodinu...“ (2Pa 7,1-3)

V noci se Hospodin ukázal Šalomounovi znovu a potvrdil výjimečnost chrámu. „Mé oči budou otevřené a mé uši ochotné slyšet modlitbu na tomto místě. Nyní jsem tento dům vyvolil a oddělil jako svatý, aby tam navěky dlelo mé jméno; mé oči a mé srdce tam budou po všechny dny.“ (2Pa 7,15-16)

Šalomounův chrám byl v roce 586 př. Kr. zničen vojsky babylonského krále Nabukadnesara. Novou, ještě větší, ale méně honosnou svatyni, vystavěl Zerubábel, později ji zvelebil Herodes Veliký. Právě zde vzal starý zbožný muž Simeon do náruče Ježíška a pronesl o něm, že bude zjevením národům. V roce 70 Herodotův chrám zbořili Římané.

Uplynula další staletí, ale výjimečnost hory Mórija neslábla. Z jejího vrcholu podnikl prorok Muhammad, doprovázený archandělem Gabrielem, „noční cestu“ k Božímu trůnu. Muslimové proto svého času uctívali tuto posvátnou skálu více než Mekku nebo Medinu. Dnes ji zakrývá osmiúhelníkový Skalní dóm. Jeho obrovská kupole z pozlaceného aluminia se podmanivě leskne a při západu slunce svítí jako jeho protipól nad Starým městem a přilehlou Zdí nářků.

Když Skalní dóm v roce 691 vystavěl chalífa z Damašku, nechal pokrýt vnější stěny zlatými mozaikami. Osmanští Turci je později nahradili 45 000 perskými dlaždicemi. Uvnitř ale okázalou nádheru střídá notně hrbolatý povrch holé, lehce porézní skály. Syrovým dojmem působící kamenný masiv o obvodu něco přes šedesát metrů je cílem zbožných poutníků.

V jižní části vrcholu Chrámové hory, na místě původní Šalomounovy svatyně, stojí od roku 1035 meška Al-Aksa. A právě tato budova byla hlavním centrem pozornosti rodícího se řádu templářů. Proč? A z jakého důvodu v ní potřebovali zůstat sami?

„Jisté je alespoň to, že posláním templářů a izmaelitů bylo střežit bránu do Svaté země, již nelze lokalizovat v našem čase a prostoru, neboť vychází z posvátné geografie, odlišné od té naší. Také tady můžeme být v pokušení nahrazovat starou mytologii mytologií moderní a Svatou zemi nahradit bránou k jiným dimenzím, než jsou tři dimenze známé, hovořit o komplexnější struktuře země, než je koule,

jakou vidíme na snímcích z družice a na kterou naše civilizace věří stejně nekriticky, jako jiné civilizace věřily na zemi plochou.“

Jacques Bergier naznačuje spirituální řešení záhady pobytu templářů na Chrámové hoře. Hledali tam ztracenou bránu na nebesa, místo odvěkých kontaktů s Bohem a anděly? Chtěli se nechat unést vírem duchovního světla a tajemné energie do vyšších sfér? Odhalovali tunel, jímž lze vstoupit do absolutního jinde? Nebo pátrali po něčem zcela konkrétním a hmatatelném?

„Z hlediska historického byl příchod rytířů do Jeruzaléma dosti zvláštní. Nebyli křižáky, jinak by přišli s výpravou.

Nebyli ani poutníky; rytíři na poutní cestě byli hotovi tasit zbraň ‚ve jménu Božím‘ a ne vyplácet nějaké silniční lupiče. Oni se však nezúčastnili vůbec žádné válečné akce. Nebyli vyslanci ve Svaté zemi, takže král by jim ani nemusel poskytovat ubytování.

Představili se jako naprosto nezávislí a ihned byli králem neobvykle příznivě přijati; nechal vystěhovat kanovníky od Svatého hrobu a tím jim poskytl část svého paláce. Dokonce záhy na to se franští králové vystěhovali do opevněné věže Davidovy a celý Templum Salomonis zůstal k dispozici devíti rytířům.

Vše nasvědčuje tomu, že toto místo bylo ponecháno záměrně a výhradně jim, neboť zde zůstali SAMI. Dějepisec Vilém z Tyru se k této otázce vyjádřil jasně: po devět let se vyhýbali jakékoli společnosti, odmítali přijímat mezi sebe nové členy, s jedinou výjimkou, hodnou pozornosti; rytíř Hugo, hrabě ze Champagne, opustil své panství, ženu i dítě a připojil se k ostatním přibližně v roce 1125.

Jeden z nejmocnějších leníků ve Francii se vydal střežit bezpečnost cest?!

...Už tehdy muselo být naprosto zřejmé, a přímo bilo do očí, že devět a posléze deset rytířů tam nepřijelo hlídat cesty.

Pod tímto posláním se skrývalo jakési jiné; to se mělo realizovat přímo v chrámu Šalomounově, odkud všichni ostatní odešli a rytířům přenechali úplně volné pole,“ píše jeden z nezasvěcenějších znalců templářů Louis Charpentier a na jiném místě dodává:

„Existuje jediné možné vysvětlení: devět rytířů tam přijelo nalézt, střežit a odnést cosi mimořádně významného, k čemuž bylo zapotřebí ochrany muži ozbrojenými; mimořádně posvátného, a proto

bylo zapotřebí mužů povznesených nad lidské vášně; mimořádně cenného a nebezpečného, a proto bylo nutné držet věc v nejvyšší tajnosti.

Který předmět jenom mohl být tak důležitý, posvátný a cenný a nebezpečný?

Jedině archa úmluvy a desky Zákona.

Neboť jedno ani druhé dost možná nejsou tím, zač bývají považovány.“

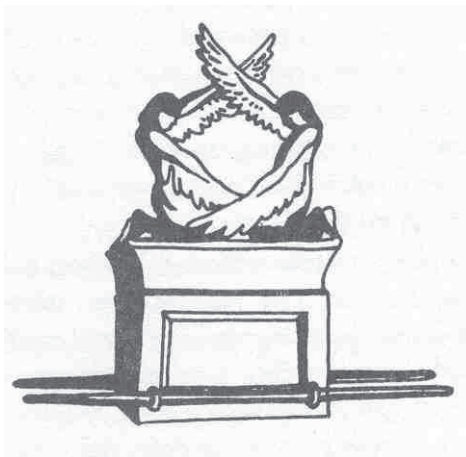
Má Louis Charpentier pravdu? Byli templáři prvními dobyvateli ztracené archy? Spolčilo se devět rytířů proto, aby našlo tento tajemný kultovní předmět, nebo jejich cílem bylo něco zcela jiného?

Temno pod příkrovem

„Udělej z akáciového dřeva schránu dva a půl lokte dlouhou, jeden a půl lokte širokou a jeden a půl lokte vysokou. Obložíš ji čistým zlatem, uvnitř i zvnějšku ji obložíš a opatříš ji dokonalou zlatou obrubou. Uliješ pro ni čtyři zlaté kruhy a připevníš je k čtyřem jejím hranám; dva kruhy na jednom boku a dva kruhy na druhém. Zhotovíš tyče z akáciového dřeva a potáhneš je zlatem. Tyče prostrčíš skrz kruhy po stranách schrány, aby bylo možné na nich schránu nést. Tyče zůstanou v kruzích, nebudou vytahovány. Do schrány uložíš svědectví, které ti dám. Zhotovíš příkrov z čistého zlata, dlouhý dva a půl lokte a široký jeden a půl lokte.

Potom zhotovíš dva cheruby ze zlata; dáš je vytepat na oba konce příkrovu.

Jednoho cheruba uděláš na jednom konci a druhého cheruba na druhém konci. Uděláte cheruby na příkrov na oba jeho konce. Cherubové budou mít křídla rozepjatá vzhůru; svými křídly budou zastírat příkrov. Tvářemi budou obráceni k sobě, budou hledět na příkrov.

Příkrov dáš nahoru na schránu a do schrány uložíš svědectví, které ti dám. Tam se budu s tebou setkávat a z místa nad příkrovem mezi oběma cheruby, kteří budou na schráně svědectví, budu s tebou mluvit o všem, co ti pro Izraelce přikážu.“

Tak Hospodin přikázal Mojžíšovi, když k němu promlouval na hoře Sinaj. A Mojžíš skutečně nechal vyrobit podle přesně zadaného plánu zlatem potaženou truhlici. Ta pak byla nesena Izraelci, putujícími po odchodu z Egypta čtyřicet let pouští, než dorazili do zaslíbené země. Prostřednictvím archy Bůh sděloval svou vůli. A podle legendy stála v epicentru řady zázraků. Dokázala rozhánět nepřátelské armády i snížit hřebeny hor. S její pomocí byl zastaven tok Jordánu, takže Izraelci mohli přejít řeku suchou nohou. Při obléhání Jericha ji nosili po sedm dnů kolem města, až se jeho hradby náhle zřítily.

To, že archa úmluvy byla mimořádně záhadný předmět, dokazují i četní svědkové, které rozhodně nelze podezírat z falšování údajů a záměrného vytváření její jedinečné pověsti. Kolem roku 1050 př. Kr. v bitvě u Afeku Izraelci utrpěli zdrcující porážku. Přišli o více než třicet tisíc mužů. Vítězní Pelištejci (Filištíni) se navíc zmocnili archy a umístili ji v Dágonově svatyni v Ašdódu. Ráno našli sochu svého božstva převrácenou. Ve městě a jeho okolí propukla panika, lidé z nevysvětlitelných důvodů umírali. Archa byla převezena do Gátu, kde „ranila muže města, malé i velké“. Situace se opakovala i na další štaci v Ekrónu. „Celé město zachvátila smrtelná hrůza. Boží ruka tam dolehla velmi těžce. Muži, kteří nezemřeli, byli raněni nádory.“ (1S 5,11)

Po sedmi měsících útrap se Pelištejci rozhodli archu vrátit a poslali ji na voze, taženém kravským povozem, do Betšemeše. Tamní lidé jí šli s radostí naproti. „Hospodin však ranil betšemešské muže za to, že se podívali do schrány. Sedmdesát mužů z lidu ranil...“ (1S 6,19).

Byl to trest za znesvěcení, za to, že nahlédli „pod pokličku“ zapovězeného tajemství, nebo přirozený důsledek toho, že neobratně manipulovali s předmětem, který vyžadoval maximální obezřetnost?

Vše napovídá druhé možnosti. Kromě Mojžíše měl k arše přístup jen jeho bratr Aron se svými syny. Pouze oni věděli, jak s ní bez rizika zacházet. Když se tábor chystal na další cestu, přikrývali archu

podle přesně předepsaného postupu a na příkaz samotného Hospodina museli vybrané skupině nosičů z čeledi Kehatovců poskytnout bezpečnostní instrukce. „Nesmíte dopustit, aby kmen kehatovských čeledí z řad lévijců byl vyhlazen. Aby zůstali naživu, udělejte pro ně toto: Než přistoupí k nejsvětějším předmětům, přijde Áron se svými syny a každému určí jeho pracovní povinnost. Nesmějí vejít, aby se dívali, jak jsou baleny svaté předměty, aby nezemřeli.“ (Nu 4,18-20)

Archu tedy směli střežit a přenášet pouze zasvěcení. Nezaškoleným, kteří se truhlice dotkli třeba bezděky, hrozila smrt. Dokazuje to i další příklad z bible.

Když král David dobyl Jeruzalém, rozhodl se tam dopravit i posvátné dědictví svých předků. Spolu s vojskem o síle třiceti tisíc mužů se vypravil do Baálímu Judova, kde schrána v té době byla uložena. Při svážení z vrchu se v jednom okamžiku zdálo, že tažní volové archu vyvrátí. Jistý Uza, který šel podél vozu, natáhl ruce a zachytil ji. Sotva se archy dotkl, svalil se k zemi a na místě zemřel.

Král David se polekal, bál se mít životu nebezpečný předmět ve své blízkosti. Proto ho nechal přepravit k Obéd—edómovi do Gátu a teprve po třech měsících, když nedošlo k žádnému dalšímu neštěstí, byla archa za zpěvu písní slavnostním průvodem vnesena do Jeruzaléma.

Na základě těchto neobvyklých událostí někteří badatelé dospěli k názoru, že archa byla vlastně nesmírně důmyslně zabezpečený trezor. Střežila ji zvláštní, pečlivě vybraná a zaškolená skupina zkušených mužů v plné síle. Nikdo z nich nesměl být mladší 25 a starší 50 let. Samotná archa díky své neobyčejné konstrukci disponovala ochranným zařízením. Zlaté pláty, kterými byla obložena, vytvářely elektrický náboj, podobně jako kondenzátor. Neopatrný člověk mohl obdržet pořádnou ránu. A hrozilo ještě něco horšího. Při odklopení těžkého příkrovu unikalo záření, které vyvolalo nádory. Co ale bylo jeho zdrojem? V arše se nacházely jen dvě kamenné desky, jinak byla prázdná.

Zdá se, že máme k dispozici jen dvě možné odpovědi. Vše, co se odehrálo okolo archy, patří mezi zázraky; jsou to projevy nesmírné Boží moci a pak je naprosto nesmyslné se pokoušet o jejich vysvětlení. Anebo archa byla zcela konkrétním — chtělo by se říct technic-

kým — nástrojem Boží vůle. V tomto případě ji snad lze posuzovat rozumem.

Archa klame tělem. Až příliš velká pozornost je upjata k jejím vedlejším vnějším projevům. Pod hromadou nakupených mýtů a udivujících zpráv se ztrácí pravé poslání její existence. K čemu vlastně byla určena?

Podle bible sloužila k uložení dvou kamenných desek, na nichž byl sepsán zákon. Všeobecně se traduje, že šlo o desatero přikázání. Byla tedy schránou svědectví, „depozitářem“, v němž se nacházela smlouva mezi Bohem a jeho vyvoleným lidem. Tato svátost nejvyššího řádu si jistě zasloužila výjimečnou péči, ale bylo nutné ji uchovávat tak složitě?

Jestliže archa úmluvy měla být pouze „sejfem“ pro vzácný dokument, pak z ryze praktického hlediska to bylo velmi nepohodlné. Představme si tu situaci. Mojžíš se svým lidem putuje po čtyři desítky let pouští. Plahočí se drsnou kamenitou krajinou, brodí se pískem i překonává strmá horská úbočí. Letní teploty překračují 45 stupňů Celsia. Znavené lidi trápí hlad i žízeň. Už samotná chůze bez nákladu je namáhavá. Vybraní muži ale trpělivě nesou nesmírně těžký předmět.

Pokud jeden loket představoval, jak předpokládáme, 50 cm, pak archa byla dlouhá 125 cm, široká 75 cm a stejně tak vysoká. Pokrýval ji příkrov z ryzího zlata. A jistě nešlo o tenký plíšek. Masivní deska dosahovala plochy téměř jednoho metru čtverečního. Na ní stáli dva cherubové. Vzhledem k tomu, že jejich vzhůru vzepjatá křídla měla zakrývat celý příkrov, nemohlo jít o malé sošky. Cherubové byli ze zlata. A čtyři kruhy k prostrčení nosných tyčí také. I dřevěné části jím byly potaženy. Klasická zlatá cihla má hmotnost necelých 12 kg. Archa, pokrytá velkým množstvím zlata, tedy rozhodně nebyla lehké břemeno. Její rozměry naznačují, že tady něco nehraje. Byla příliš velká a příliš hmotná na to, aby sloužila pouze k úkrytu dvou kamenných desek.

Co o nich víme? Obsahovaly opravdu desatero přikázání a soupis božích nařízení, nebo byly něčím úplně jiným?

Desky s božím písmem

Biblický popis událostí, které provázely jejich vznik, nás naplňuje údivem.

Tri měsíce po tom, co Izraelci opustili Egypt, dorazili na Sinajskou poušť a utábořili se naproti jednomu vrcholu.

„Celá hora Sinaj byla zahalena kouřem, protože Hospodin na ni sestoupil v ohni. Kouř z ní stoupal jako z hutě a celá hora se silně chvěla. Zvuk polnice sílil a sílil. Mojžíš mluvil a Bůh mu odpovídal. Hospodin totiž sestoupil na horu Sinaj, na vrchol hory. Zavolal Mojžíše a Mojžíš tam vystoupil.“ (*Ex 19,18-20*)

Poté je čtenáři předložen soupis všeho, co musí Izraelci dodržovat.

„Když Mojžíš přišel nazpět, vypravoval lidu všechna slova Hospodinova a předložil mu všechna právní ustanovení. Všechn lid odpověděl jedněmi ústy. Řekli: ‚Budeme dělat všechno, o čem Hospodin mluvil.‘ Nato Mojžíš zapsal všechna Hospodinova slova.“ (*Ex 24,3-4*) „...Potom vzal Knihu smlouvy a předčítal lidu.“ (*Ex 24,7*) Smlouva tedy byla zapsána na svitek, nikoli na kámen. Teprve pak „...Hospodin řekl Mojžíšovi: ‚Vystup ke mně na horu a pobuď tam. Dám ti kamenné desky — zákon a přikázání, které jsem napsal, abys jim vyučoval‘ “ (*Ex 24,12*) „...Mojžíš tedy vstoupil na horu a horu přikryl oblak. A Hospodinova sláva přebývala na hoře Sinaji a oblak ji přikrýval po šest dní. Sedmého dne zavolal Hospodin na Mojžíše zprostřed oblaku. Hospodinova sláva se jevila z pohledu Izraelců jako stravující oheň na vrcholu hory. Mojžíš vstoupil doprostřed oblaku. Vstoupil na horu a byl na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí.“ (*Ex 24,15-18*) A právě tehdy dostává od Hospodina přesné instrukce, jak postavit archu úmluvy, a obdrží svědectví, které v ní má být uloženo.

„Když přestal (*Hospodin*) k Mojžíšovi na hoře Sinaj mluvit, dal mu dvě desky svědectví; byly to kamenné desky psané Božím prstem.“ (*Ex 31,18*)

„Mojžíš se obrátil a sestupoval z hory se dvěma deskami v ruce — desky byly popsány po obou stranách, byly popsány po lici i po rubu. Ty desky byly dílo Boží i písmo na deskách bylo Boží.“ (*Ex 32,15-16*)

Znamená to, že se záznam nepodobal žádnému tehdy používanému písmu? Byly to neznámé znaky, které dovedli rozluštit jen zasvěcení?

Jak vypadal originál, se už nikdy nedozvíme. Izraelci v táboře nevydrželi čekat na svého vůdce, za téměř šest týdnů jeho nepřítomnosti se odvrátili od Hospodina, nechali si odlít sošku býčka jako zpodobnění Boha a klaněli se mu. Když to Mojžíš zjistil, odhodil desky z rukou a roztránil je.

Hospodin ale dal Izraelcům druhou šanci.

„Vytesej si dvě kamenné desky jako ty první, já na ty desky napíšu slova, která byla na prvních deskách, jež jsi roztránil. Připrav se na ráno; vystoupíš zrána na horu Sinaj a postavíš se tam na vrcholku hory ke mně. Nikdo s tebou nevystoupí, a též ať se na celé hoře nikdo neukáže, ani brav nebo skot ať se nepase poblíž té hory. Mojžíš tedy vytesal dvě kamenné desky, jako ty první. Za časného jitra vystoupil na horu Sinaj, jak mu Hospodin přikázal, a do rukou vzal obě kamenné desky. Tu sestoupil Hospodin v oblaku.“ (*Ex 34,1-5*)

Po čtyřicet dní Mojžíš, aniž by cokoli jedl či pil, poslouchal a psal na desky smlouvy desatero přikázání. „Když pak Mojžíš sestoupal z hory Sinaje, měl při sestupu z hory svědectví v rukou. Mojžíš nevěděl, že mu od rozhovoru s Hospodinem září kůže na tváři (*další možný překlad uvádí, že tvář byla orožena*). Když Aron a všichni Izraelci viděli, jak Mojžíšovi září kůže na tváři, báli se k němu přistoupit.“ (*Ex 34,29-30*)

Pokud desky obsahovaly jen desatero přikázání, jak se obvykle tvrdí, proč jsou označovány tolika různými pojmy? Text hovoří o smlouvě, desateru, zákonu a svědectví. Jsou to synonyma pro jedno a totéž, nebo šlo o tři či čtyři naprosto rozdílné „dokumenty“?

Smlouvu, jak již víme, sepsal Mojžíš do knihy. Také zákon musel být zachycen na svitek. Námi zkoumaný biblický text se sice o tom nezmiňuje, ale na jiném místě se dozvídáme, že Mojžíš před svou smrtí připomínal Izraelcům všechna Hospodinova „přikázání a nařízení, zapsaná v knize tohoto zákona“. A nemyslel tím kamenné desky! Text totiž uzavírá sdělení: „Když Mojžíš dokončil zápis slov tohoto zákona do knihy, přikázal lévijcům, nosícím schránu Hospodinovy smlouvy: ‚Vezměte knihu tohoto zákona a uložte ji po straně

schrány smlouvy Hospodina, vašeho Boha. Tam bude proti tobě svědkem.' “ (Dt 31,24-26)

Plynula staletí. Kniha zákona upadla v zapomnění. Teprve v roce 622 př. Kr. ji v domě Hospodinově, tedy v chrámu, který v Jeruzalémě vystavěl Šalomoun pro uložení archy úmluvy, našel velekněz Chilkijáš. Když král Jošijáš uslyšel slova Knihy zákona, roztrhl své roucho. Báł se totiž Hospodinova hněvu za to, že jeho předkové „nejednali podle toho všeho, co je v ní o nás napsáno“. Znovu se tak potvrzuje, že šlo o soubor příkázání, jimiž se měli Izraelci řídit.

Jestliže na kamenných deskách nebyla smlouva ani zákon, co tedy obsahovaly?

Louis Charpentier se domnívá, že toto tajemství rozluštil.

„Desky Zákona jsou čímsi nanejvýš posvátným, protože pocházejícím od Boha; nanejvýš cenným, protože jde o mocnou smlouvu; a nanejvýš nebezpečným, když k tomu nemá nikdo přístup, dokonce ani strážní lévijci, jedině velekněz, ale dokonce i jemu pak Šalomoun omezil přístup na jeden jediný den v roce.

Je to Zákon boží.

Stojí psáno, že moc zaslíbená Izraeli pochází z těchto desek; buď tedy jsou talismanem, anebo prostředkem moci.

Hospodin ovšem není žádný čarodějník a výrobce amuletů. Desky jsou tedy prostředkem moci.

Jsou deskami Zákona, Logu, Slova, Rozumu, Míry, Vztahu, Čís-la.

„Vše jsem učinil skrze Číslo, Míru a Váhu,“ pravil Hospodin v Genezi. Zákon boží je zákonem čísla, míry a váhy.

V současné době by se to vyjádřilo asi tak, že desky Zákona jsou tabulkami rovnice světa.

Vlastnit desky Zákona představovalo proto znalost nejvyššího obecného zákona, řídicího světy, přístup od důsledků k příčinám, a tudíž možnost působit na jevy, z nichž vznikají příčiny, rozpadající se dále v mnohost.

Nyní je zřejmé, že Mojžíš židovskému národu nelhal, když sliboval ve jménu Hospodinově moc a povýšení skrze desky Zákona.

Rozumí se však samo sebou, že užití nástroje moci zamýšlel zpřístupnit jen těm, kteří toho byli hodní; proto nejenže k nim zapo-

věděl přístup, ale věnoval také ohromnou péči tomu, aby zastřel jejich skutečný význam.

Kdyby se někomu podařilo proniknout trojí ochranou, tj. ozbrojenou stráží levitů, elektřinou, již byla archa nabita, a tajnými obrannými systémy (jež způsobily Filištinům ‚hemeroidy‘ /*nádory*/), přece by nic nepochopil, pokud by nebyl zasvěcen do způsobu, jak je číst.

Toto zasvěcení podal Mojžíš v komentáři, psaném semitským jazykem. Písmem, které dost možná vymyslel. Písmo zašifroval numerickým systémem, který byl později nazván kabala.

Tajemství bylo důkladně zapečetěno. Možná ještě důkladněji, než se zdá.“

(Mystérium katedrály v Chartres, nakladatelství Půdorys)

Charpentier naznačuje, že templáři našli ztracenou archu úmluvy, vyzvedli z ní uložené kamenné desky, s pomocí učených rabínů z horního Burgundsku rozluštili jejich text a tak získali neobyčejné vědomosti, které vedly nejen k rozvoji řádu, ale i k zázračnému rozkvětu stavby gotických katedrál ve 12. a 13. století. „Gotický sloh a templářský řád se rozvíjely ruku v ruce. ... Gotika znamená více než jenom technické řešení. Stavba chrámu, který je bránou do království Božího, vyžaduje vyšší vědění než pouhou znalost výpočtu sil a protitlaků.

Je třeba znát zákonitosti čísel, hmoty, ducha, a pokud má chrám působit na člověka, pak také zákonitosti lidského těla.

Tyto znalosti jim (*templářům*) někdo odhalil.“

Templáři bezesporu patřili k zasvěcencům nejvyššího řádu. Při svém působení v Jeruzalémě mohli získat neobyčejné vědomosti nejen objevem nějakých starých náboženských textů, ale i rozpravou s orientálními učiteli, s nimiž se potají stýkali. Ale kamenné desky z archy téměř zcela jistě nebyly zdrojem jejich poznání. Tato Charpentierova teorie se utápí v blátě reality.

Především je nutné se zeptat, proč sami Izraelci nevyužívali tak jedinečný nástroj moci. Poté, co po dramatickém putování dorazili do Zaslíbené země, po téměř tři století nechávali archu uloženou pod stanem na různých místech, než ji král David převezl do Jeruzaléma a jeho syn Šalomoun umístil v nově vybudovaném Hospodinově chrámu. Proč opomíjeli tento údajný zdroj poznání? I když samotné

arše prokazovali patřičnou úctu, zdá se, že kamenné desky již nebyly v centru pozornosti. Vědělo se o nich, že jsou uvnitř. A to bylo vše. Kdyby desky skrývaly supertajné informace, židovští veleknězi by jejich obsah jistě znali a předávali ho z generace na generaci. Pokud ho nedokázali rozluštit, jak je možné, že se to povedlo až po dvou a půl tisíci let Evropanům?

Co se tedy na kamenných deskách, popsaných Božím písmem, nacházelo?

Hlas zpod křídel cherubů

Možná se odpověď skrývá v pravém účelu archy. „...do schrány uložíš svědectví, které ti dám. Tam se budu s tebou setkávat a z místa nad příkrovem mezi oběma cheruby, kteří budou na schráně svědectví, budu s tebou mluvit o všem, co ti pro Izraelce přikážu.“

Archa tedy nebyla obyčejnou schránkou pro dva zápisy na kameni, ale především místem, z něhož měl zaznívat Boží hlas. Sloužila jako komunikační zařízení. Stála ve zvláštním přifytu, kterému se výmluvně říkalo stan setkávání. Dovnitř směli vstoupit jen zasvěcení.

Bible toto pravé poslání archy potvrzuje na mnoha místech.

„Když Mojžíš vcházel do stanu setkávání, aby Bůh k němu mluvil, slyšel hlas, jak k němu mluvil od příkrovu na schráně svědectví, z místa mezi dvěma cheruby; i mluvil s ním.“ (*Nu 7,89*)

Roli archy jako „telefonu s přímou linkou na nebesa“ potvrzuje i jeden badateli většinou opomíjený biblický text. Pár století po Mojžíšově smrti se archa nacházela v Šílu. A tehdy: „Mládenec Samuel vykonával službu Hospodinovu pod dohledem Élího. V těch dnech bylo Hospodinovo slovo vzácné, prorocké vidění nebylo časté.“ (*IS 3,1*)

Zdá se, že archa již delší čas mlčela a také proroci nebyli obdarováni vizemi.

„Jednoho dne ležel Éli na svém místě. Oči mu začínaly pohasínat, takže neviděl. Boží kahan ještě nezhasl a Samuel ležel v Hospodinově chrámě, kde byla Boží schrána. Hospodin zavolal na Samuela. On odpověděl: ‚Tu jsem.‘ Běžel k Élímu a řekl: ‚Tu jsem, volal jsi mě.‘ On však řekl: ‚Ne, nevolal jsem, lehni si zase.‘ Šel si tedy leh-

nout. Ale Hospodin zavolal Samuela znovu. Samuel vstal, šel k Élímu a řekl: „Tu jsem, volal jsi mě.“ On však řekl: „Nevolal jsem, můj synu, lehni si zase.“

Samuel ještě Hospodina neznal a Hospodinovo slovo mu ještě nebylo zjeveno.“ (IS 3,2-7)

Nejednalo se o přelud, o vidění ve snu. Samuel byl při plném vědomí, když opakovaně vstával a šel za svým mistrem. Zcela jasně slyšel hlas, ale protože nevěděl, že by mohl znít z archy, domníval se, že patří knězi Élímu.

„A znovu potřetí zavolal Hospodin Samuela. On vstal, šel k Élímu a řekl: „Tu jsem, volal jsi mě.“ Tu Élí pochopil, že mládence volá Hospodin. I řekl Élí Samuelovi: Jdi si lehnout, jestliže tě zavolá, řekneš: Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší.“ (IS 3,8-9)

Zjednodušeně řečeno, Samuel měl potvrdit, že je na příjmu. Učinil tak a dostal první z řady sdělení o tom, co se stane.

„Hospodin se mu dával i nadále vidět v Šílu; Hospodin se totiž v Šílu zjevoval Samuelovi svým slovem.“

Závěr kapitoly znovu potvrzuje, že se jednalo o ryze zvukový projev.

Pravým posláním archy tedy bylo zprostředkovat akustický kontakt mezi Hospodinem a vyvolenými jedinci. Proto musela být zhotovena podle přesně zadaného plánu. Její neobvyklá konstrukce zaručovala správný chod. Zlatými pláty obložená truhlice „kondenzovala“ potřebnou energii, masivní zlatí cherubové s vzhůru rozepjatými křídly nahrazovali satelitní anténu a svou roli jistě sehrávaly i zlatem potažené tyče, které zůstávaly zastrčené ve zlatých kruzích. Z praktického hlediska to bylo nepohodlné. Tyče ztěžovaly pohyb okolo archy, když stála za oponou ve stanu setkávání. Hospodin přesto výslovně přikázal, aby je nevytahovali.

Je asi zbytečné připomínat, že zlato má vysokou elektrickou vodivost a je velmi odolné vůči oxidaci. Právě proto je v současnosti užíváno v počítačích i komunikačních zařízeních kosmických lodí.

Proč ale byly do archy vloženy kamenné desky?

Protože tuto neobyčejnou „vysílačku“ oživovaly.

Šílená spekulace?

Snad, ale ne nemožná.

Připomeňme si, že „...ty desky byly dílo Boží, i písmo na deskách bylo Boží“. Znaky tedy neodpovídaly používanému písmu. Pokud zaznamenávaly text, určený Izraelcům, proč nebyla využita jim srozumitelná forma zápisu?

Co když se na deskách nacházely obrazce, systém linií a čar, které sice budily dojem písma, ale ve skutečnosti měly úplně jiný smysl?

Lze vědecky prokázat, že několik čar, narýsovaných zvláštním inkoustem na preparovaném papíru, je vlastně přijímačem elektromagnetických vln. Zobrazení na jiných materiálech mohou zase být zářiči energie.

Po tisíce let působí na Blízkém východě, na severu Afriky, v Indii, Číně i na jiných místech světa tajná bratrstva mudrců, kteří důvěrně znají tajemství magických obrazců. Členové těchto sekt se domnívají, že vše na zemi i na nebi lze ovlivnit energií, vyzařující z určitého tvaru anebo souboru čar. Energie, vycházející z přesně dané kombinace zdánlivě nesourodých čar a znaků, putuje k nebesům a posílená se vrací zpět.

Prostřednictvím dokonalých linií prý promlouvá samotný Bůh, lidé cítí jeho blízkost a mohou sami rozmlouvat s nebesy. Síly, vyvolávané kombinací čar a znaků, mají tedy univerzální charakter, dalece přesahují okruh působnosti člověka, pronikají vesmírem a spojují pozemské s nadpřirozeným.

Z čeho asi vzniklo toto přesvědčení? Není v této myšlence ukryto i rozluštění záhady Božího písma na kamenných deskách? Byly uloženy v arše, aby zesilovala jejich energetickou účinnost? Působily v ní jako „software“, umožňující komunikaci s nejvyšší mocí?

Etiopský epos Kebra Negest tvrdí, že v arše prý bylo uloženo ještě něco jiného, něco „nebeského“, co nevytvořila lidská ruka. Popis je udivující. Záhadné cosi má „nádhernou barvu ... podobá se jaspisu, topasu, drahokamu, křišťálu a světlu.“ Vlastnosti jsou více než podivné: „uvádí oči v úžas a mate smysly“.

Co tím chtěli autoři eposu naznačit? Proč byly jejich oči uvedeny v úžas a smysly zmatené? Viděli poblíž archy něco neobvyklého?

Podle bible se v okamžiku kontaktu objevoval zvláštní světelný jev.

„Kdykoli Mojžíš vcházel do stanu, sestupoval oblakový sloup a stál u vchodu do stanu. A Hospodin rozmlouval s Mojžíšem. Všechn lid viděl oblakový sloup, stojící u vchodu do stanu; tu všichni lid povstával a klaněl se, každý u vchodu do svého stanu.“ (Ex 33,9-10)

Nebeský předmět uvnitř archy jistě nebyl pouhou ozdobou. Musel mít nějaký účel.

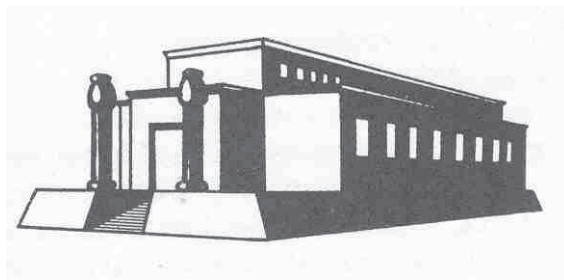
Jacques Bergier a Louis Pauwels při řešení zcela jiné hádanky napsali: „Archeologická muzea překypují předměty označenými jako ‚kultovní předmět‘ nebo ‚rozličné‘, o nichž nikdo nic neví. Rusové objevili nedávno v jeskyních pouští Gobi a Turkestánu polokoule z keramiky nebo ze skla, zakončené kuželem, který obsahuje kapku rtuti. O co asi jde? Konečně, jen málo archeologů má vědecké a technické znalosti. Ještě méně jsou schopni si uvědomit, že technický problém může být řešen několika různými způsoby a že jsou stroje, jež se nepodobají tomu, čemu my říkáme stroj; jsou totiž bez táhel, bez klik a kol. ... Prostá měděná trubice slouží jako rezonátor, když se vytvářejí radarové vlny. Diamant je citlivý detektor pro jaderné a kosmické záření. Složité záznamy mohou být obsaženy v krystalech. Nejsou snad celé knihovny uzavřeny v malých vybroušených kaméncích?“

Nedotkli se zde autoři Jitra kouzelníků zcela mimoděk i podstaty tajemství onoho zářícího nebeského „cosi“, uloženého na dně archy? Nebylo to další technické zařízení?

Nejasný osud

Po dlouhá staletí byla archa přechovávána ve stanu setkávání. Teprve král Šalomoun někdy okolo roku 956 př. Kr. s pomocí fénických mistrů devatera řemesel dostavěl v Jeruzalémě chrám z kamene a cedrového dřeva. V zadní části velesvatyně nechal vztyčit dvě ohromné pozlacené sochy cherubů. Celkové rozpětí jejich křídel dosahovalo deseti metrů. Cherubové stáli na nohou, obrácení tváří do síně. Archa byla uložena pod nimi.

Až na pár ojedinělých zmínek tady biblické zprávy o arše úmluvy končí. Jaký byl její další osud?

Šalomounův chrám podle studie dominikána R. de Vauxe.

Šalomounův chrám v roce 586 př. Kr. zbořila vojska babylonského krále Nabukadnesara. Svaté náčiní a další cenné zlaté předměty byly odvezeny jako válečná kořist. Archu bychom ale na seznamu uloupených předmětů hledali marně. Byla zničena v bitvě, nebo ji Izraelci dokázali včas ukrýt?

Druhá kniha Makabejských se zmiňuje o zápisech, podle nichž prorok Jeremjáš „...z vnuknutí Božího přikázal, aby za ním nesli stan a schránu, jak odešel na horu, na niž vystoupil Mojžíš, aby spatřil dědictví od Boha. Když tam Jeremjáš došel, našel ve skále jeskyňku k přebývání, vnesl tam stan, schránu a kadidlový oltář; vchod pak zahradil. Později přišli někteří z jeho doprovodu, aby vyznačili tu cestu, ale nemohli ji nalézt. Když se to Jeremjáš dozvěděl, zlobil se na ně a prohlásil, že místo zůstane neznámé, dokud se Bůh nesmiluje a lid neshromáždí a nesjednotí. Potom sám Hospodin to místo ukáže a zjeví se jeho sláva i oblak, jaký se ukázal Mojžíšovi a o jaký prosil Šalomoun, aby to Místo bylo velice posvěceno.“ (2Mak 2,4-8)

Hora, na kterou vystoupil Mojžíš, aby si prohlédl Zaslíbenou zemi, se jmenuje Nebo. Je to jeden z vrcholů rozeklaného pohoří, táhnoucího se na jordánské straně Mrtvého moře. Od Jeruzaléma ho dělí pouhých 50 km. Je tedy možné, že Jeremjáš uložil archu v jedné z nesčetných jeskyní, kterými je skalnatý masiv přímo protkán.

Proč se ji ale později Izraelci nepokusili najít? Poté, co se po desetiletích vyhnanství v Babylonu vrátili zpět do Jeruzaléma, Zerubábel znovu vybudoval zničený chrám. Čekali bychom obrovské úsilí, gigantickou pátrací akci s cílem vyhledat a přinést nejposvátnější z posvátných. Vždyť archa zajišťovala spojení s Bohem! Byla hmata-

telným důkazem vyvolenosti židovského národa. A dům Hospodinův byl určen k jejímu uložení. To byl původně hlavní smysl velesvatyně, právě proto ji Šalomoun nechal postavit. Z jakých důvodů nebyla archa vrácena na své místo v obnoveném chrámu?

Možná již ztratila svou moc. Spojení se z neznámých důvodů přerušilo. Byla hluchým telefonem, který nikdo nezvedal. Zůstávala sice navýsost uctívaným, ale již nefunkčním předmětem.

Snad to nezní příliš rouhavě. Proměnou archy z živoucího zázraku v posvátnou starožitnost bychom ale mohli vysvětlit jeden naprosto nepochopitelný fakt. Od okamžiku, kdy Mojžíš podle Hospodinem zadaného plánu archu postavil, byla po téměř pět set let neustále v centru pozornosti. Neobešla se bez ní žádná velká událost v životě Izraelců. Ale poté, co se za ní zavřely dveře Šalomounova chrámu, nastala nečekaná změna. Biblické knihy se o arše, s výjimkou několika sporadických vet, více nezmiňují. Proč?

Nebylo již o čem psát? Archa vyhasla, ztratila svou sílu? Nebo se stalo něco, o čem je lépe mlčet?

Jisté indicie naznačují, že za Šalomounova panování pravá archa zmizela a nahradila ji kopie. Píše o tom již zmíněný etiopský epos Kebra Negest. V jeho 62. kapitole Šalomoun zjistí, že byl o archu oloupen: „Tu pozvedl hlavu a řekl jim: „Nyní pozorně poslouchejte, aby se před vámi nevynášely neobřezané národy a netvrdily: Vaše sláva byla zničena a Hospodin vás opustil. Už nikdy o tom cizím národům nic nesdělujte. Tato prkna však, která jsou tu opřena a spojena, nyní postavme, obložme zlatem a vyzdobme, stejně jako naši vládkyni Zion (*archu*).“

Šalomoun tedy nechal zhotovit kopii, která ovšem neměla původní vlastnosti archy. Zřejmě proto se o ní bible již více nezmiňuje. Víme, že bylo nařízeno, aby do zadní části svatyně, kde archa stála, směl pouze jednou za rok vstoupit velekněz a nikdo jiný. Nevydal Šalomoun tento příkaz proto, aby snížil pravděpodobnost odhalení, že jde jen o maketu?

Nejvyšší kněží spolehlivě mlčeli. Dobře věděli, jaké nálady by u Izraelců vyvolalo přiznání, že archa zmizela. A možná prorok Jeremjáš využil situace a ukryl kopii tak, aby nikdy nebyla nalezena a pravda nemohla vyjít najevo.

Navíc se tím vysvětluje hádanka, jak dokázal zcela sám vnést těžkou archu do jeskyně. Pouze pozlacená maketa musela být daleko lehčí než původní archa s velkým masivním příkrovem z ryzího zlata.

Pokud byla archa opravdu uloupena, komu se podařilo přechytračit Šalomounovu ochranku a lévijce, střežící svatyni? Šlo skutečně o zločin, nebo o nějakou jinou přísně tajnou akci?

Zatýkač na královnu ze Sáby

Za všímhledej ženu. Stará moudrost se potvrdila i v tomto případě. Šalomoun se prý bláznivě zamiloval do královny ze Sáby. A právě jejich syn se údajně zmocnil archy a převezl ji do sídla své matky do Etiopie.

Je to pouze romantický příběh s dramatickým koncem, nebo věrný odraz skutečnosti?

Královna ze Sáby je bezesporu jednou z nejtajemnějších postav starověku.

Zmínky o ní nacházíme v kronikách a posvátných textech mnoha národů, přesto její existence zůstává nerozluštěnou záhadou. Bible, když stroze popisuje setkání této panovnice s králem Šalomounem, neuvádí dokonce ani její jméno. A to je velmi zvláštní. Vždyť jindy je Písmo svaté důkladně podrobné a u většiny osob vyjmenovává i jejich rodiče a další předky a příbuzné.

Islámští letopisci královnu nazývají Bilkis. Pocházela prý ze Sáby na území dnešního Jemenu, oplývala nesmírnou moudrostí a bohatstvím, dokázala věštit budoucnost a ovládala také četné magické praktiky. Mnohé ze svých neuvěřitelných skutků a zázraků vykonávala s pomocí záhadných bytostí — džínů a geniů. To jí, kromě obdivu, vyneslo i osočení, že je vládkyní temných sil.

Podle etiopské legendy se královna jmenovala Makeda (toto jméno uvádí i důvěryhodný římský historik Joseph Flavius). Při svém pobytu v Jeruzalémě s Šalomounem otěhotněla a po návratu domů povila syna. Mladý etiopský princ se ve svých dvaceti letech vydal za otcem a rok pobýval na jeho dvoře. Před zpáteční cestou do Etiopie se mu podařilo ukrást archu úmluvy, kterou pak převezl do svého království.

Stará ústava habešské říše Serata Manghest o tom vypráví: „Popisujeme zákony a zařízení království, jehož původ leží v Jeruzalémě. Byly nám přineseny Ebne Hakimem, synem Šalomounovým, jenž se nazývá Menelik. Společně s ním přišlo dvanáct učenců, pocházejících v přímé linii z kněžského rodu Lévi.“

To je velmi zajímavá zmínka. Vždyť právě lévijci byli pověřeni bohoslužbami a ochranou archy úmluvy. Na druhé straně nelze přehlédnout jistou časovou nesrovnalost. Šalomoun začal budovat chrám ve čtvrtém roce svého panování. Když byl po sedmi letech hotov, zahájil výstavbu svého paláce. Ta podle bible trvala třináct roků. Nevíme sice přesně, kdy královna ze Sáby do Jeruzaléma přijela, ale muselo to být až když obě velkolepé stavby již stály. Obdivovala totiž svatyni i zařízení královského domu. Šalomoun zemřel šestnáct let po jejich dokončení. Syn, kterého měl s královnou ze Sáby, tedy rozhodně nemohl pobývat na otcově dvoře jako dvacetiletý. Musel být podstatně mladší. Některé prameny dokonce tvrdí, že byl v době smrti svého otce teprve pětiletý a nelze jej tedy podezírat, že si byl vědom důležitosti schránky, a proto ji převezl do své vlasti.

Faktem ovšem zůstává, že potomek jeruzalémského krále a královny ze Sáby se stal zakladatelem nejstarší panovnické rodiny světa, která s přestávkami ovládala habešský národ přibližně po tři tisíce let. Svaté předměty, které do Habeše údajně přivezl, byly uschovány nejprve ve městě Jeha, na místě, jež je od pradávna považováno za posvátné. Jiná verze hovoří o svatyni na ostrově Tana. Teprve v roce 330, když král Ezana vyhlásil křesťanství za oficiální náboženství Etiopie, bylo svaté dědictví Izraelitů převezeno do Aksumu.

Četné místní svatyně dodnes vlastní dokonalé kopie archy, které jsou využívány při náboženských slavnostech. Tato skutečnost spolehlivě máte stopu a vyvolává vzrušující otázku: Je mezi falzifikáty ukryta i pravá archa úmluvy?

Docent Giuseppe Infranca je přesvědčen, že ano. Tento mladý italský vědec v roce 1991 pobýval v Aksumu na pozvání etiopské vlády a zkoumal archeologické uspořádání bývalého sídla legendární královny ze Sáby. A právě zde, v temném zákoutí chrámu Panny Marie Siónské, mu bylo dovoleno spatřit jeden z nejhledanějších posvátných předmětů světa. O svém prožitku byl odhodlán mlčet, ale

když se v tisku objevila výpověď dvou izraelských turistů, kteří místo uložení archy zcela náhodou vypátrali, rozhodl se promluvit.

„Poznal jsem ji hned. Vypadala přesně tak, jak ji popisuje legenda. Zlatá truhlice z nerozpoznatelného materiálu, umístěná na podstavci, vysokém asi dva metry od země, pokrytém rudostříbrným damaškem. Archa, truhla s boční stěnou asi 70 X 70 centimetrů, přes metr dlouhá, měla víko zdobené dvěma pozlacenými hlavami cherubínů s křídly, vyrůstajícími za hlavou.“

Autentičnost potvrzuje profesor Paolo Alberto Rossi z milánské polytechniky, který tehdy Infrancu doprovázel.

„Svatyně není přístupná veřejnosti. My jsme byli mnichy pozváni a zavázali jsme se zachovat tajemství. Archa je totiž pro tento národ nejvyšší svátostí. Porušili jsme svůj slib, protože Izraelci archu objevili také a zdá se, že jejich vláda ji bude požadovat.“

Pravost ztracené archy podporuje zvláštní okolnost. Jak již víme, od okamžiku vzniku obklopovala tento předmět aureola nedotknutelnosti a jistého nebezpečí. Archa dokázala ničit nejen nepřátele, ale i své nosiče, pokud s ní nesprávným způsobem manipulovali, pokoušeli se ji otevřít anebo se zdržovali příliš dlouho v její přítomnosti. Mnozí z nich zahynuli na místě, oslepli anebo utrpěli nemoc z ozáření.

Podle svědectví Italů archa ani po více než třech tisíciletích neztratila na síle a stále disponuje mocným zdrojem neznámé energie. „Strážci, vystavení jejímu vyzařování, umírají již po třech letech a sami jsme viděli, že hlídač ve svatyni trpěl šedým zákalem.“

Podezřelý vůz

„Hluboko pod místem, kde stával jeruzalémský chrám, bývala velká stáj krále Šalomouna, která zůstala od biblických dob zapečetěna a nedotčena. Ohromnou podzemní skrýš popsal jeden křižák jako ‚stáj takové velikosti a rozlohy, že by se do ní vešly více než dva tisíce koní‘. Původním tajným posláním rytířů řádu templářů bylo nalézt a otevřít tuto ohromnou kryptu...“ napsal Laurence Gardner v díle Svatý grál.

Jeho domněnku potvrzují archeologové. Na sklonku 19. století plukovník Charles E. Wilson objevil nesporné důkazy, že pod konír-

nou se kopalo. Předměty, které tam našel, zcela prokazatelně patřily templářům. Také novodobý výzkum Izraelců prokázal, že tunel, který se zářívá hluboko pod posvátný pahorek, je dílem templářských rytířů. Kam vede, se ale prozatím nedá zjistit. Část díla byla znovu zasypana. Spletité hlubiny Chrámové hory nejsou dodnes prozkoumány.

Podle legendy se templáři tunelem dostali až k dalším obrovským prostorům. Co v nich ale hledali, pokud to nemohla být archa? Co se skrývalo v této uměle vytvořené podzemní hale? Byla vyhloubena v hoře, ale vchod do ní původně ústil kdesi na povrchu. Pravděpodobně v místech, kde se dnes tyčí proslulá Zeď nářků, ohraničující západní konec posvátného okrsku.

K tomuto podezření mě vede jeden podivný fakt. I když se obvykle tvrdí, že velké kamenné bloky v její dolní části pocházejí ze Šalomounova prvního chrámu, odborníci se domnívají, že jsou ve skutečnosti částmi podpůrné zdi obnoveného a rozšířeného chrámu, který vystavěl Herodot. Tedy že v dobách Šalomounových tam ještě žádná zeď nestála. Ale něco tam být muselo. Když ne na povrchu, tak určitě v hlubinách. Masivní základy Zdi nářků klesají totiž až do hloubky patnácti metrů. Proč? Pro stabilitu to nebylo nutné. Kdyby do země zapuštěné kamenné bloky stály na povrchu, dosahovaly by výše téměř šestipatrového domu. Tedy jinými slovy řečeno, dnešní Zeď nářků stojí na daleko starších pozůstatcích mohutné stavby, která byla zapuštěna do Chrámové hory. Zvenku snad tak trochu připomínala tajné vojenské hangáry, vyražené v útrobách skalních masivů. Je to pouze náhoda? Neměla stavba podobný účel? Nebyl v ní ukrytý létající stroj? A nehledali templáři právě tento starověký div techniky?

Zdravý selský rozum šílí.

Tak to už je opravdu přehnané!

Opravdu?

Jak známo, na počátku bylo slovo. A u zrodu následující hypotézy také.

Když jsem znovu a znovu pročítal všechny biblické pasáže, týkající se stavby Šalomounova chrámu, narazil jsem v První Paralipomenon na cosi podivného.

„David předal svému synu Šalomounovi plán předsíně, jednotlivých částí domu, jeho pokladnic a přístřešků, jeho vestavěných pokojů i domu pro příkrov schrány... a dále plán vozu a zlatých cherubů, rozprostírajících křídla a zastírajících schránu Hospodinovy smlouvy. ‚To vše bylo zapsáno rukou Hospodinovou, abych mohl prozíravě připravit plán veškerého díla.‘ “ (*IPa 28,18-19*)

V podrobném výčtu místností, skladů, svatého náčiní a dalšího vybavení domu Hospodinova se skrývá kukaččí vejce. Cosi tam zjevně nepatří.

O jakém voze je zde řeč?

Pokud víme, žádný vůz nikdy nestál ve svatyni, k čemu také, a ani nesloužil k přepravě kultovních předmětů. Archu, až na zcela ojedinělé případy, vždy nosili lévijci. Stalo se tak i při jejím stěhování do domu Hospodinova.

Poté, co byl chrám dostavěn, Šalomoun svolal do Jeruzaléma shromáždění.

„Když všichni izraelští starší přišli, zvedli kněží schránu a vynesli nahoru schránu Hospodinovu a stan setkávání i všechny svaté předměty, které byly ve stanu; to vše vynesli kněží a lévijci. Král Šalomoun a s ním celá izraelská pospolitost, která se kolem něho před schránou sešla, obětovali tolik bravu a skotu, že nemohl být pro množství spočítán ani sečten. Kněží vnesli schránu Hospodinovy smlouvy na její místo do svatostánku domu, do velesvatyně, pod křídla cherubů. Cherubové totiž rozprostírali křídla k místu, kde byla schrána, takže cherubové zakrývali shora schránu i její tyče.“ (*1 Kr 8,2-7*)

O voze zde nepadne ani slovo. Ale musel být naprosto výjimečný. Plány k němu přece Davidovi dodal samotný Hospodin. Někteří badatelé se domnívají, že v textu použité hebrejské slovo *tavnit*, které se obvykle vykládá jako vzor či schéma, je v tomto případě třeba nahradit pojmem *model* či *maketa*. Daná pasáž „to vše bylo zapsáno rukou Hospodinovou, abych mohl prozíravě připravit plán veškerého díla“ by se pak překládala takto: „To vše, psané jeho rukou, učinil JHVH (Jehova, Hospodin), abych porozuměl všem pracím podle Tavnit.“ Tedy David předal Šalomounovi maketu a spolu s ní i přesné, Boží rukou psané instrukce.

Už tento fakt dokazuje technickou náročnost. Nemohl to být jeden ze Šalomounových 1400 vozů, tažených koňmi. Ostatně ty se nakupovaly v Egyptě. Podle mnoha indicií král postavil létající stroj. A pravděpodobně nejen jeden.

Bible v tomto ohledu mlčí. Popisuje sice velmi podrobně, co vše podle zadaných plánů nechal Šalomoun v chrámu zhotovit, ale o tajemném voze se již více nezmiňuje. Zato jiné prameny ano.

Třicátá kapitola eposu *Kebrā Negest* líčí, že když se Makeda (královna ze Sáby) vracela z Jeruzaléma, Šalomoun jí „...poskytl všechny myslitelné nádherly a bohatství, zrak upoutávající krásná roucha a všechny nádherly poskytnuté etiopské zemi, velbloudů a vozů na 6000, naložených cenným nákladem. Povozy, ve kterých se jezdilo po zemi, a vozidlo, jezdící vzduchem, které zhotovili v souladu s moudrostí poskytnutou mu Bohem“.

Epos jinými slovy sděluje, že létající vůz byl vyroben podle plánu, dodaného Hospodinem. Existenci vzdušného plavidla navíc připomíná na několika dalších místech:

„Před dlouhým časem tudy prošli lidé z Etiopie tak, že jeli na voze jako andělé a byli rychlejší než orel na obloze...“

„To je třetí den, co (*královský syn z Etiopie*) odtáhl a když naložili svůj vůz, pak neodjeli po zemi, ale vznášeli se ve voze na větru; byli rychlejší než orel na obloze a všechna jejich výbava se dopravovala vozem ve větru...“

„Král a všichni, poslušní jeho příkazu, letěli na voze bez chorob a útrap, bez hladu a žízně, bez potu a únavy proto, že během jednoho dne překonali cestu na vzdálenost tří měsíců.“

O létajícím stroji, který vlastnila královna ze Sáby, píše i staří arabští kronikáři. Podle nich se velký objekt z kovu a skla naprosto nečekaně objevoval uprostřed nehostinných pustin anebo i v těsné blízkosti sídliště, stál na čtyřech sloupech a byl nedobytným útočištěm pro královnu a její blízké.

Dějepisec Našván Ibn Sa‘id dodává, že sloupy (*nosníky podvozku?*) se stříbrně leskly a že voda uvnitř objektu byla vedena v kovových kanálech (*vodovodní potrubí?*). I když se jednotlivé informace v mnoha detailech různí, všechny se shodují, že stroj byl schopen

rychlého pohybu vzduchem a dokázal přepravit královnu a její rodinu i na velkou vzdálenost.

Případ létajícího domu

Mohlo alespoň jedno ze Šalomounových vzdušných plavidel zůstat zaparkované v hangáru, vyhloubeném do Chrámové hory? Podařilo se ho templářům nalézt a uvést do provozu? Dokázali se svým objevem vzlétnout?

Přiznávám, že i na mne je tato domněnka příliš silná káva. Ale řečeno s Ludvíkem Součkem, některé souvislosti jsou opravdu proklaté.

Již od samotného počátku křesťanství bylo uctíváno původní obydlí Panny Marie v Nazaretu. Domek z přírodního kamene byl přistavěn k jeskyni. Měl tedy pouze tři stěny, čtvrtou ústil do prostoru ve skále. Přesnou podobu stavby popisují mnozí poutníci. Když v roce 1291 křižáci museli opustit Svatou zemi a památeční místa křesťanů měla padnout do rukou vítězných Saracénů, stalo se cosi neuvěřitelného. Pozdě večer 10. května 1291 andělé zvedli Mariin dům do vzduchu a po letu přes Kypr a Řecko se s ním snesli v Trsatu u Rijeky na území dnešního Chorvatska. Rada lidí viděla tento zázrak na vlastní oči.

Za tři roky došlo k dalšímu stěhování. Dům byl přenesen do Itálie; nejprve do Recanati v těsném sousedství Ancony, a když se bratři Anticiovi, na jejichž pozemku stál, hádali, jak tuto výnosnou senzaci co nejvíce využít, popoletěli andělé v noci z 9. na 10. prosince 1294 i s domkem ještě o pár kilometrů dál na Vavřínový pahorek poblíž Loreta. A tam je uctíván dodnes.

Odborníci zjistili, že loretánský Svatý domek a Mariin domek, který zmizel z Nazaretu, se shodují nejen vnější podobou, ale i zcela identickými rozměry. Měření prokázalo přesnou přiléhavost domku z Loreta k jeskyni v Nazaretu. Na základě mineralogických zkoušek geologové nabyli přesvědčení, že použitý materiál a malta nemohou být z Itálie a nepochybně pocházejí z oblasti Nazaretu. Způsob opracování kamenů odpovídá stavebnímu stylu Nabatů, rozšířenému po Galileji za časů Ježíšových. A také četné symboly, vyryté do kame-

nů, se podle vědců značně podobají znakům, nalezeným ve Svaté zemi.

Loreto patří k nejproslulejším poutním místům. Nad obydlím Svaté rodiny se klene kupole honosné baziliky. Mnozí věřící považují tajemný přenos Mariina domku za zázrak. Skeptičtí odborníci souhlasí. Ano, za stěhování opravdu mohou „andělé“, ale jen podle jména. Domek byl prý v Nazaretu rozebrán a do Loreta dopraven po moři z iniciativy zámožné italské rodiny de Angelis.

Obě verze mají nepřehlédnutelné trhliny.

Nazaret leží ve vnitrozemí. Stěhování k přístavu a následná plavba by trvaly přinejmenším několik týdnů, ale legenda jasně hovoří o bleskové noční akci.

Pozdě večer domek zmizel z Nazaretu a ještě před úsvitem stál poblíž Rijeky.

Proč de Angelisové nedovezli stavbu rovnou do Itálie, ale na tři roky ji ponechali na druhé straně Jaderského moře? A jak je možné, že malta mezi kameny je původní? Pokud byl dům zcela rozebrán, a nejen například rozpojen na jednotlivé zdi, muselo by nové pojivo mezi kameny být daleko mladší a svým složením odpovídat italským stavebním technikám.

Máme tedy uvěřit v zázrak? Boží moc je jistě nesmírná. Projevila se i v tomto případě?

Podle legendy „letecký převoz“ provedli andělé. Co vedlo k tomuto závěru? Neobvyklý, na tehdejší dobu nepochopitelný způsob přepravy vzduchem? Očití svědkové transportu zahlédli, jak se před vzlétnutím okolo domu pohybují bílé postavy?

Andělům bývá přisuzována zářivě bílá barva, ovšem také templářští rytíři nosili jasně bílé pláště. Jako jednotlivý postřeh nemá tato okolnost valný význam, ale ve spojení s dalšími indiciemi vyvolává podezření. Proč k přenosu domku ve všech třech případech došlo v noci? Bylo nutné, aby způsob přepravy zůstal utajen? Měla tma snížit riziko velkého počtu svědků nejen v místě startu a přistání, ale i po dlouhé letové trase? Hrozilo, že lidé spatří, jak se na obloze pohybuje neznámé těleso? Pokud by domek byl zázračně přenesen ve zlomku sekundy, jako když lusknete prsty, pak na denní době přece nezáleželo. Byla tříletá zastávka vyvolána technickým problémem? Musel, ať

již to byl kdokoliv, přistát u zapadlé rybářské vesnice poblíž dnešní Rijeky, protože nebyl schopen dále pokračovat v letu?

Vzpomeňme si, co píše Kebra Negest: Šalomounův létající vůz při dlouhé cestě do Etiopie udělal mezipřistání v Egyptě. Proč posádka riskovala možný střet s místními obyvateli? Neměla prostě na výběr? Byla délka jednotlivých letových etap omezena?

Zdá se, že na Šalomounových „pravidelných“ trasách se právě z tohoto důvodu zřizovaly přistávací plochy. Všechna „letišť“ byla vybudována na odlehlých horských vrcholech a vždy u nich stály pevnosti s potřebnými zásobami. Dostaly také shodné jméno: Šalomounův trůn. Jeden se nachází poblíž města Šrínagar v Kašmíru, další u pákistánského Dera Ismail Khan a pár se jich tyčí v Íránu.

„Strašila v lidech tak daleko od sebe stejná vize? Obyvatelé Etiopie vědí o Šalomounově voze ‚létajícím vzduchem‘ — lidé v Kašmíru si vykládají o Šalomounově ‚létajícím trůnu‘. Mezi oběma těmito národy je vzdušná vzdálenost 5 000 km, pozemská cesta po horách a pouštích by představovala minimálně 20 000 kilometrů. Proč — zpropadeně a s prominutím — uznávaly legendy těchto národů (které pravděpodobně o sobě nevěděly!) stejná fakta?“ ptá se Erich von Dániken a dává do souvislosti další dvě skutečnosti:

1. Na vrcholcích hor, které se nazývaly Šalomounův trůn, vždy stojí svatyně ohně a vody.

2. Profesor Kumer Kanjilal rozborem staroindických textů usoudil, že starověká létající zařízení byla poháněna pravděpodobně olejem.

„Olej býval ideálním pohonným materiálem; zahřál jak vzduch k vzletu vzducholodí, tak i dodával teplo, potřebné pro výrobu páry. S Kanjilalovými objevy starých antických vzducholodí se dostává bezpočetným legendám a pověstem o ‚létajících hadech‘ od Egyptanů až k Mayům ve Střední Americe přijatelného vysvětlení; párou poháněná vzducholod' táhla za sebou pruhy kondenzátu — jako létající hady.

A tak dávám k úvaze, že Šalomoun vlastnil říditelné létající stroje, možná jako vzdušné balony na způsob zeppelinu, poháněné vodní párou, a na rozličných ‚Trůnech Šalomounových‘ používal čerpadel, pardon!, chrámů, ve kterých byly uctívány voda a oheň.“

Pokud je tato Dänikenova hypotéza správná, lze připustit, že i templářští rytíři by byli schopni takový „parní“ létající stroj obsluhovat a řídit. Zvláště, pokud by k němu měli podrobný návod a letecskou příručku. Možná právě proto horečně spolupracovali s burgundskými rabíny, což bylo na tehdejší dobu naprosto neslýchané. Chtěli jejich znalostí hebrejštiny využít k překladu svitků, které spolu se Šalomounovým vozem našli v podzemí Chrámové hory? Podařilo se jim přeletět do Evropy a mnohem později „vznášedlo“ využít k stěhování domku z Nazaretu?

Právě v Burgundsku byl okolo roku 1300 namalován obraz Panny Marie, nad níž se vznáší těleso s kupolovitou nástavbou. Na jiném místě Francie vznikla tapiserie Mariin život. Nad budovami visí ve vzduchu záhadné „cosi“ ve tvaru buřinky. Co autory těchto výtvarných děl inspirovalo? Viděli létající objekty na vlastní oči?

Mariin domek byl přenesen do Rijeky v květnu roku 1290. O necelých sedm měsíců dříve nad klášterem v Bylandu (Anglie) poletovalo něco neznámého. Jeden z vyděšených mnichů popsal, co se stalo: „Vzal jsem Wilfredovy ovce a na svátek svatého Šimona a Judy jsem je upek. Když chtěl opat Jindřich pronést děkovnou modlitbu, vtrhl dovnitř jeden z bratří jménem Jan a volal, že spatřil venku podivný útvar obrovských rozměrů. Všichni vyběhli ven a hle, nad nimi letěl velký okrouhlý stříbrný objekt, podobný kotouči. Bratři byli nevěstelně otřeseni.“

Velmi důvěryhodné svědectví o vznášejících se plavidlech a dalších mechanických zázracích nacházíme v spisu *Epistolae de secretis operibus*:

„A tak přináším zprávy o dílech techniky a přírody, ...na nichž není nic magického. Budou totiž vodní plavidla bez veslujících lidí. Pro velké námořní a říční lodě bude stačit jen jeden kapitán, a přesto budou mnohem rychlejší než všechny lodě, které jsou řízeny mnoha lidmi. ...A budou přístroje k velkému užitku, že budou zvedat do výše a spouštět dolů břemena neomezené tíže... Budou se rovněž vyskytovat nástroje, které nás ponoří do moře až na dno — bez nebezpečí pro život... Budou vozy, které se budou pohybovat bez těžkých zvířat velkou silou kupředu. Budou také létající stroje, které budou poháněny jediným člověkem, budou mít důmyslný mecha-

nismus, který bude čímsi otáčet, a tím bičovat vzduch, a budou mít také umělá křídla po způsobu létajících ptáků.“

Je to věštba, vědecká teorie, nebo svědectví zasvěceného pozorovatele?

Závěr textu naznačuje, že správná je poslední z možností.

„Tyto stroje byly postaveny ve starověku a jistě se vyskytují i v naší době, možná jen s výjimkou létajících strojů, které jsem sám neviděl a neznám nikoho, kdo by věděl, že se takové stroje staví.“

Autor tohoto díla, anglický filozof Roger Bacon, žil v letech 1214 až 1292. Jak je tedy možné, že většinu ze zmíněných technických divů viděl na vlastní oči? A pokud sám nespátřil létající stroje, odkud o nich věděl? Našel jejich popis v muslimských textech, kterými se nadšeně zabýval, anebo ho s nimi někdo seznámil? Bacon jako seriózní vědec přiznává, že sám létající stroje neviděl. To zvyšuje jeho důvěryhodnost. Ale proč přidává i ujištění, že nezná „nikoho, kdo by věděl, že se takové stroje staví“? Z jakého důvodu zdůrazňuje „neznám nikoho, kdo by věděl“? Není to záměrná kamufláž? Nekryje skutečný zdroj svých informací? Neprozradili mu tajemství létajících strojů právě templáři?

Bacon, nazývaný pro své neobyčejné schopnosti a vědomosti Doktor Mirabilis (zázračný, podivuhodný doktor), patřil k největším zasvěcencům své doby. Jistě se stýkal především s lidmi podobného ražení. Ostatní jeho práci nechápali. Považovali ji za černou magii. V roce 1256 musel opustit Anglii, usadil se v Paříži. O dvě desítky let později se jeho dílo dostává na index a samotný Bacon je uvězněn v Anconě. Okruh jeho vědeckého zájmu, nesmírné znalosti, pronikavé myšlení, netradiční, chtělo by se říci revoluční vidění světa a z toho vyplývající konflikty s církví — to vše mu mohlo vystavit vstupenku do výběrového klubu templářských hodnostářů. Setkával se s nimi?

Pokud Mariin domek skutečně přestěhovali templáři s pomocí Šalomounova létajícího stroje, Bacon se o tom mohl dozvědět. A asi nebyl sám. Možná je to jedno z velkých tajemství minulosti, které církevní otcové pečlivě střeží. Občas ale přece jen něco naznačí. V roce 1920 papež Benedikt XV. vyhlásil Pannu Marii Loretánskou za patronku pilotů a cestujících letadlem.

Mluvící hlava

Bacon prý vyrobil hlavu, která byla schopná věštit a poodhalovat největší tajemství světa. Její oživení mělo nastat v určitý, ovšem blíže neznámý okamžik. Bacon věděl (podle jedné verze byl důrazně upozorněn, neznámo ovšem kým), že musí být u toho, když hlava poprvé promluví. Proto pověřil svého pomocníka Milese, aby hlavu neustále bedlivě sledoval. Zanedlouho hlava řekla: „Čas jest.“ Miles to ale nevzal na vědomí. Zabýval se dál jinou prací. Krátce nato se ozvalo: „Čas byl.“ Ani to nezvedlo Milese ze židle. Nakonec hlava sdělila: „Čas minul.“ Vzňala se a v plamenech vyletěla do vzduchu. Šance vést s ní rozhovor nadobro zmizela.

Jen to jen legenda, nebo Bacon opravdu sestrojil jakési unikátní zařízení ve tvaru lidské hlavy? Byl jeho vynález skutečně zničen? Nezískali ho templáři na oplátku za informace, které Baconovi poskytl? Neměla zpráva o destrukci pouze zmást stopy a postarat se, aby prorockou hlavu již nikdo nikdy nehledal?

Když král Filip IV. Sličný nechal v roce 1307 templáře pozatýkat a řád obvinil z kacířství, jeden z hlavních bodů obžaloby hovořil o uctívání záhadného idolu.

„Ze oni (*templáři*) ve všech provinciích vlastnili modly, to znamená hlavy, které měly zčásti tři, zčásti pouze jediný obličej a u některých šlo o lidské lebky, ...že na shromážděních, především ve velkých kapitulách, uctívali jako svého Boha a Spasitele zvláštní symbol a tvrdili, že tato hlava je může zachránit, neboť poskytuje řádu veškeré bohatství a přivádí stromy a i květiny k rozkvětu... a totéž mělo v očích důležitých rubínové oči, které se třpytily jako nebeská zář: když někdo do nich pohlédl, důvěřoval jim, staly se mu Bohem. Všichni jim z celého srdce věřili. A hlava měla v obličejí polovous, druhá polovina vousů byla na její zadní části, téhle protismyslné věci...“

Vyslýchání rytíři dostali dvacet otázek, které měly odhalit přesnou podobu tajemného idolu a dokonale popsat rituál jeho uctívání. Dochované protokoly přinášejí odpovědi, které ale více matou než vysvětlují.

Hugo z Pairaud: „Viděl jsem tuto lidskou hlavu, držel jsem ji a ohmatával během zasedání kapituly v Montpellier...“

Raynier z Larchant: „Viděl jsem tuto hlavu dvanáctkrát, během zasedání kapituly, zvláště v Paříži... Je to hlava s vousem. Uctívají ji, líbají a nazývají svým Spasitelem.“

Vilém z Herblay: „Myslím, že je ze dřeva, svrchu postříbřená a ozdobená... Myslím, že je vousatá nebo má něco jako bílý vous.“

Hugo z Bure: „...nebyla dřevěná, ale snad stříbrná nebo zlatá nebo z mědi. Podobala se lidské hlavě s dlouhým vousem.“

Bartoloměj Řezník: „Podobalo se to hlavě templáře s čepicí a dlouhým bílým vousem.“

Další hovořili o „holé lebce z kovu a s očima zářícíma jako sama nebesa... a osvětlujícíma celou kapitolu.“

Idol byl znám pod jménem Bafomet. Ukazovali ho jen při významných příležitostech, kterých se směli zúčastnit pouze zasvěcení bratři vyššího řádu. Ostatní rytíři o něm nevěděli vůbec nic.

„Komise v tomto případě udělala rozumný krok, když poručila provést jakousi expertizu. 11. května 1311 dostal administrátor a nucený správce templářského jmění příkaz, aby někde tento objekt uctívání opatřil, ať už dřevěný, nebo kovový. Po několika dnech přinesl administrátor před komisi stříbrnou, ozdobenou hlavu. Obličej měla ženský, byla dutá. Asi 40 cm vysoká a uvnitř byly dvě zabalené lidské kosti s tímto nápisem: „Caput LVIII m“. Byl to zřejmě relikviář, skříňka na kosti, označená pořadovým číslem,“ uvádí Jaroslav Šedivý.

Skříňka byla nalezena v pařížském chrámu Notre Dame. Administrátor jistě chtěl vyhovět králi a přinesl něco, co se alespoň trochu mohlo podobat hledanému idolu. Ale pravého Bafometa zjevně nenašel. Pouhý relikviář nemohl být objektem tak silného zbožňování a přísně utajovaného rituálu. Samotní templáři tuto ženskou hlavu nepoznávali, stále tvrdili, že viděli vousatou. Navíc pravý Bafomet musel mít notně nepřívětivý vzhled. Někteří rytíři se ho děsili.

Raoul z Gízy přiznal: „Když byla hlava ukázána, všichni padli tváří k zemi, zdvihli své kapuce a uctívali ji... Její obličej je hrozný, zdálo se mi, že je to obličej démonův, zlého ducha. Pokaždé, když jsem se na ni podíval, zmocnil se mě velký strach ...“

Co vyvolávalo tyto nepřijemné pocity? Čím byla hlava tak odpudivá?

Antonín z Verceil, který čtyři desítky let působil v Sýrii jako notář templářů, o jejím původu vypověděl:

„V Sidonu jsem slyšel vyprávět, že jeden šlechtic z tohoto města se zamiloval do urozené Arménky, ale nikdy za jejího života ji nepoznal. Když umřela, sestoupil tajně do jejího hrobu v té noci, kdy byla pohřbena, a tam ji poznal. Hned poté uslyšel hlas, který mu řekl: ‚Vrať se, až uplyne čas těhotenství. Najdeš svého potomka a bude to lidská hlava.‘ Když uběhla lhůta, rytíř se vrátil do hrobu a našel mezi nohama té dámy lidskou hlavu. Podruhé uslyšel hlas, který říkal: ‚Chraň tuto hlavu, přinese ti štěstí.‘ “

Podle rytíře Huga z Faury smutkem šílený šlechtic uřezal hlavu své zemřelé snoubenky a nosil ji stále u sebe. Záhy zjistil, že oči hlavy mají ničící sílu, na co se podívají, to se obrátí v prach. S jejich pomocí tak dobyl velké množství nepřátelských sídel a jejich poklady odevzdal templářům.

Byl tedy Bafomet nějaký mumifikovaný nebo jiným způsobem konzervovaný ostatek, lidská hlava, poznamenaná rozkladem, do jejichž prázdných očních důlků byly vloženy rubíny?

Starověké legendy dochovaly povědomost o takovýchto děsivých pomůckách k věštění. Poté, co thrácké ženy roztrhaly na kusy tělo řeckého hrdiny Orfea, jeho hlava prý doplula po moři až na ostrov Lesbos, kde ji vlny vnesly do pobřežní jeskyně. Tam žila dál, obklopena Múzami, a pronášela proroctví. Basilejské muzeum vlastní atickou vázu z 5. století př. Kr., která zobrazuje Orfeovu hlavu, ležící mezi kameny na dně jeskyně. Z příkrého srázu se k ní spouští na laně silný muž, aby přinesl dolů jídlo a vyslechl věštbu o svém osudu.

Spartský král Cleomenes ještě jako malý chlapec odpřísáhl svému příteli Archonidesovi, že pokud se někdy stane vládcem, bude se s ním neustále radit o všech svých plánech. Když konečně nastoupil na trůn, usekl Archonidesovi hlavu, zalil ji medem a uložil do hrnce. Byla pro něj jako Bůh a jeho slovo. Dříve, než přijal zásadní rozhodnutí, než se rozhodl cokoli podniknout, diskutoval s hlavou a radil se s ní o svých záměrech.

Mohl být Bafomet podobným nástrojem k věštění?

„Těžko můžeme předpokládat, že templářští rytíři, kteří byli činní jako profesionální vojáci, byli vycvičení a zocelení v bojích a důvěrně znali hrůzy smrti, by se jen tak zničehonic vyděsili jednoduché lidské lebky, nějak osvětlené dřevěné sochy nebo mumie. Takovou reakci mohla vyvolat jediné konfrontace s něčím absolutně nepochopitelným a neznámým,“ míní němečtí badatelé bratři Fiebagovi a připomínají některé zvláštnosti podoby hlavy. Především ony vousy, které zřejmě nebyly vousy v pravém slova smyslu — některé vyrůstaly na jedné části obličeje a na jiné do něj zase vrůstaly.

Byly to přírodní kabely, drátky či trubičky? Sloužily k správnému chodu Bafometa?

Umělý původ hlavy předpokládá i proslulá psycholožka Emma Jungová: „Výtvar, zvaný Bafomet, který templáři údajně uctívali, podle všeho zobrazoval světlešedé jednotné podání Boha (*modlu*). Šlo o dvojtvárného androgynního (*tzn. spojujícího mužské a ženské charakteristiky*) tvora s dlouhým stříbrošedým plnovousem nebo měděnou hlavou, jenž věšteckou formou odpovídal na položené otázky.“

Jasný není ani význam názvu Bafomet. Podle jedné hypotézy vznikl zkomoleninou arabského slova abu fihamet, což znamená Otec moudrostí.

Jaroslav Šedivý si ve své knize Tajemství a hříchy rytířů templářského řádu poněkud protiřečí: „Šlo zřejmě o zkomolené jméno muslimy uctívaného proroka Mohameda, jemuž se říkalo i Mahomed a zřejmě posměšně i Bafomet či Bafumet. V dochovaných písemnostech trubadúra Oliviera Templáře z roku 1265 čteme smutná slova: ‚Oni (tj. Turci) vědí, že každý den nás mohou srazit na kolena, neboť Bůh, který dříve bděl, nyní spí a Bafomet povstal ve své síle a dal opět zazářit egyptskému sultánovi.‘

Nelze ovšem předpokládat, že by vousatá hlava byla jako idol templářů převzata od muslimů, neboť islám zakazoval vytvářet jakékoli podobizny lidské či boží. Bůh u muslimů i u židů, vedle kterých rytíři žili dvě století, nesměl přijmout lidskou podobu.“

Jinými slovy řečeno, Bafomet nemohl být ukořistěn muslimům, ale ani — ať již byl čímkoli — nenesl posměšný název proroka. Takový by přece templáři nepoužili pro idol, který zbožňovali.

Bafomet je jedním z největších tajemství templářů. Nikdy se ho nepodařilo objevit. Leží kdesi hluboko ve sklepení některé z templářských komend, je součástí ztraceného pokladu řádu, nebo se ho přece jen kdosi zmocnil?

Jedna z nejvíce vzrušujících stop vede na dvůr Reného II., vévody z Anjou. Jeho osobním lékařem a blízkým důvěrníkem byl velký zasvěcenec, znalec tajných nauk a mimo jiné dědeček proslulého Nostradama. Právě tento muž vychovával budoucího věšce, učil ho hebrejsky a řecky, seznamoval s kabalou a utajovanými posvátnými spisy. Předal mu i zapovězený idol templářů?

Pokud byl Bafomet prorockou hlavou, přímo zázračnou pomůckou k věštění, pak začínáme chápat, kde mohl pramenit zdroj Nostradamových jedinečných předpovědí.

Prokletý poklad

V roce 1118, kdy devítka zasvěcených zakládala templářský řád, byl jedním z jeho základních kamenů slib osobní chudoby. Rytíři jej dodrželi. Jejich původně skromná společnost se ale velmi rychle rozrostla v nadnárodní organizaci s nesmírnou mocí a vlivem. Templáři nashromáždili obrovské jmění. Zlato, šperky a především hotovost. Na počátku 14. století jim jen v Evropě patřilo více než 9000 hradů, zámků a usedlostí a také četné mlýny a tržiště. Vlastnili přes dva miliony hektarů půdy. V přístavech kotvily jejich válečné i obchodní lodě. Podíleli se na financování výstavby většiny gotických katedrál ve Francii — Paříž, Chartres, Remeš ...

Kde na to vše vzali prostředky?

Podle jedné verze zakladatel řádu Hugo z Payens již při své první návštěvě Svaté země objevil starý svitek s přesným popisem skrýše, v níž byl uložen proslulý jeruzalémský poklad. S pomocí cisterciáků a burgundských rabínů ho přeložil a v roce 1118 přijel spolu s dalšími rytíři poklad vyzvednout. Proto prý tak usilovně kopali v hlubinách Chrámové hory.

Toto podezření vyvolal jedinečný nález v třetí z kumránských jeskyní, do nichž, jak známo, esejci uložili biblické knihy a četné další spisy. Henri de Contenson tam v březnu 1952 vyhrabal dva zvláštní rukopisy. Oproti jiným nebyly vyvedeny v kůži, ale na 240

cm dlouhém a 30 cm širokém měděném plátu. Rozbor písma prokázal, že je písař vyryl pravděpodobně v 1. století po Kristu.

Objevem se podrobně zabýval Stanislav Segert.

„Rukopis obsahuje údaje o místech, na nichž jsou uloženy poklady zlata, stříbra, nádoby s vonnými látkami, v jednom případě i vzácné dřevo a oděvy, na dvou místech jsou knihy. Hovoří o druhém, ještě podrobnějším exempláři tohoto seznamu, který je prý uložen ve skále u hrobů na sever od Kochlítu. Velká část míst, na nichž jsou poklady ukryty, se nalézají, někde v okolí Jericha, jiná jsou v Jeruzalémě a v okolí, menší na jiných, vzdálenějších místech Palestiny.

Celková váha stříbra a zlata, uvedená v seznamu, je 4630 talentů, tedy přes sto tun drahých kovů. O dvojnásobné množství drahých kovů oloupili podle zpráv Josepha Flavia římský vojevůdce Pompeius a Crassus poklad jeruzalémského chrámu. Naproti tomu syrský král Antiochos IV. ukořistil z chrámu podle Druhé knihy Makabejských jen 1800 talentů. Soudilo se tedy, že měděný svitek obsahuje údaje o pokladech jeruzalémského chrámu, ukrytých před Římany.“

Podářilo se rytířům objevit tuto skrýš, nebo jejich úžasné bohatství vyvěralo z úplně jiného zdroje?

Templáři oplývali podnikatelským duchem; byli skvělými obchodníky a finančníky. Jejich bankovní systém notně předběhl svou dobu. I když slovo bankovní není docela přesné. Poskytovali prostě různé finanční služby. Nahrazovali dnešní bezpečnostní schránky v bankách, když přejímali do úschovy cenné předměty. Jejich pokladnice byly tak bezpečné, že je využívaly i vlády. Byla v nich například uschována část anglických korunovačních klenotů. Vymáhali pohledávky. Vybírali dokonce daně pro panovníky. Sami ovšem byli od daní osvobozeni. Zajišťovali předávání výkupného v případě důležitých vězňů (muselo jít ale o křesťana). Poskytovali hypotéky na nemovitý majetek. Vydávali listiny na peníze, což byla vlastně jakási obdoba šeku nebo poštovní poukázky. Prostě někdo složil u templářského mistra peníze a obdržel listinu, za niž mohl o tisíce kilometrů dál na jiné templářské komendě částku obdržet. Nemusel tak riskovat, že o peníze přijde cestou. K identifikaci sloužila sada osobních otázek nebo hesel. Templáři jako první používali cestovní sejfy. Téměř po celé Evropě měli ukryté schránky s penězi. Byly to vlastně

jakési bankomaty, z kterých si cestující mohli kdykoli vybrat libovolnou hotovost. Rytíři předem věděli, kde v dané lokalitě najdou skryš. V ní stály obvykle dvě nádoby. Kulatá se zlaťáky a hranatá se stříbrnými mincemi. Cestující si vzal jen tolik, kolik nutně potřeboval. Pak nádoby znovu pečlivě ukryl a zametl stopy. Čas od času pokladník templu „bankomat“ doplnil.

Díky svému podnikavému ekonomickému myšlení se templáři stávali finančními poradci na dvorech evropských panovníků; český král Václav II. využíval služeb Bertholda z Gepzensteinu. Řád často půjčoval značné částky nejen šlechtě, ale i samotným vladařům. Obrovský dluh měl u něj i král Francie Filip IV. Sličný. A právě to se zřejmě stalo templářům osudným.

Filip IV. se nejprve pokoušel do řádu vstoupit a využít tak jeho moci a bohatství. Když se mu to nepodařilo, rozhodl se templáře zničit. Na zákeřné akci se podílel správce královské pokladny Engueran z Marigny a především ministr Guillaume z Nogaretu. Ten velmi rychle připravil falešné důkazy o údajném kacířství rytířů, jejich odpadnutí od víry, uctívání idolů a také o vykonávání hnusných a odporných rituálů včetně homosexuálních orgií. Na základě těchto vykonstruovaných obvinění začalo v noci z 12. na 13. října 1307 rozsáhlé zatýkání. Slabošský papež Kliment V. tomu nedokázal zabránit. Více než pět desítek rytířů bylo záhy popraveno, mnozí další zemřeli na mučidlech. O pět let později byl řád zrušen a dva roky na to jeho velmistr Jakub Molay upálen na hranici.

Obrovský poklad templářů, po kterém Filip IV. tak toužil, ale nebyl nalezen. Nikdo z rytířů nevyzradil jeho úkryt. Nelidské mučení, trhání kusů masa či stahování kůže zaživa, pálení rozžhavenými kleštěmi — nic z toho je nepřiměřlo promluvit. A přitom se, šílení bolestí, přiznávali ke všemu, co po nich inkvizitoři žádali. Proč tedy neřekli, kde je poklad uložen?

Protože vůbec neexistoval?

Tuto verzi můžeme spolehlivě zavrhnout. Řád jistě disponoval velkou hotovostí, zlatem a drahými kameny. Navíc spolu s cennostmi musel mít někde uložen svůj archiv se zápisy jednání generální kapituly, účetními záznamy, diplomatickými dohodami a dalšími důležitými dokumenty. Někde schraňoval svou sbírku nejvzácnějších re-

likvií a nálezů ze Svaté země. O tajné skrýši ale zřejmě věděl jen velmistr a nejvyšší hodnostáři řádu. Proto rytíři na mučidlech tak zarputile mlčeli, nemohli nic bližšího sdělit, i kdyby chtěli. Když velmistr jednal s úzkým kruhem zasvěcených, stávala před místností hlídka s tasenými meči. Nikdo, ani urozený rytíř, se nesměl přiblížit ke dveřím, aby náhodou nezaslechl, o čem se uvnitř hovoří. Prozíravost se vyplatila. Skrýš zůstala utajena.

Velmistr Jakub Molay se raději nechal odvést na popraviště, než aby promluvil. Když mu Filip IV. navrhl, že si zachráni život a získá svobodu, pokud prozradí, kde jsou templářské poklady, údajně vykřikl: „Jsou velmi dobře ukryté a jsou proklaté. Tebe také proklínám. Za všechnu tu krutost a nespravedlivost, ty zloduchu, vrahu a zloději s královskou korunou na hlavě! A proklínám i tebe, zlořečený Guillaume de Nogaret, a vašeho spojence papeže Klimenta.“

Při pomalém upalování na hranici Molay pak prohlásil, že každý, kdo se neoprávněně pokusí získat poklad Templu, zemře. A přidal varování pro všechny, co zničili řád: „Bůh pomstí naši smrt.“

Podobné výroky jsou ve chvíli poprav obvyklé. Jenže tentokrát se příslib brzké odvety shůry až podezřele rychle naplnil. Jakub Molay skončil v plamenech 18. března 1314.

O pouhý měsíc a dva dny později dostal papež Kliment V. záchvat. Lékař, který mu spěchal na pomoc, cestou utonul.

Neobvyklý sled následujících událostí popsal Milan Varoš:

„Papežova mrtvola byla uložena na márách v kapli královského zámku Roquemaure, kde se Kliment ubytoval několik dnů před smrtí. V noci ale v kapli vypukl záhadným způsobem požár a celá kaple shořela. Ohořelé papežovy pozůstatky pak byly uloženy v Usetu, kde mu členové jeho rodu zbudovali velkolepé mramorové mauzoleum. V roce 1557 je hugenotští potomci templářů zbořili a papežovy kosti hodili do ohně...“

Čtyři měsíce po Klimentově smrti vypovědělo náhle srdce i Nogaretovi. Také on byl na místě mrtev...

Tragický konec čekal i na správce královské pokladny Enguerana de Marigny. Vyšlo totiž najevo, že velkou část svého majetku získal za důvěrné informace, poskytované Angličanům a Vlámům. Byl odsouzen k trestu smrti oběšením.

Sebevědomý král Filip IV. se ráno 29. listopadu 1314 vydal na lov. Tam se střetl s raněným kancem, který se proti jeho očekávání nedal na útek, ale obrátil se proti útočníkovi.

Král se neudržel v sedle, zůstal však nohama viset ve třmenech. Splašený kůň jej tak vlácel hlavou dolů přes celý les až na nádvoří královského zámku ve Fontaineblau.

Jen podle zbytků šatů a zlatých ostruh poznali lidé na zámku, že zkrvavené tělo s rozbitou hlavou bez očí patří Filipovi IV.“

Kletba Jakuba Molaye se naplnila. Stačilo k tomu pouhých osm měsíců.

Vež osmera blaženství

Templářský řád oficiálně zanikl. Jeho bohatství nebylo nikdy objeveno a marně se po něm pátrá dodnes.

Jaroslav Šedivý se domnívá, že poklad byl spolehlivě ukryt díky tomu, že řád dostal včas varování. „...několik dní před útokem proti řádu dal jeho velmistr Jakub Molay zničit téměř všechny výtisky Statutu řádu, zřejmě ty neoficiální, které obsahovaly pravidla a závazky řádových bratří, jež se neměly dostat do rukou nepovoláných. Je pravděpodobné, že dal zničit anebo ukrýt i další písemnosti řádu, zejména ty, které mohly mít kompromitující charakter. Řád se bezesporu připravoval k obraně.

Stejným způsobem pokračoval velmistr i v případě peněz a drahokamů. Zlata zřejmě neměl řád mnoho, neboť v té době bylo zlata vůbec málo, i když templáři mohli být výjimkou, neboť v Orientě nebylo zlato takovou vzácností jako v Evropě. Největší část pokladu templu byla zřejmě v Paříži, kam přenesli z Kypru svůj hlavní stan. Ale mohli mít podobné pokladnice i jinde.

Záhadou zůstává, že všude přišli královi lidé k vybraným pokladnicím a dokonce i k vyprázdněným sudům vína. Svědčí to jenom o tom, že řád musel být na podobnou eventualitu připraven už dříve, že měl zřejmě vypracovaný postup záchrany majetku na daný signál, jakýsi mobilizační plán pro případ nouze. Tento signál patrně velmistr Molay stačil vyslat.

Ve výslechových materiálech je výpověď templáře Jana z Chalon, který řekl, že v předvečer vpádu králových vojáků do pařížského

Templu viděl po setmění vyjíždět z brány tohoto domu tři vozy naložené slámou, pod níž byly bedny, obsahující trezor Velkého inspektora Francie Huga z Pairaudu. Vozy vyjely pod velením Gérarda z Villers a s nimi asi padesát jezdců na koních. Celý konvoj prý měl dosáhnout pobřeží a tam se nalodit na osmnáct lodí, patřících řádu.

Ta výpověď byla zřejmě pravdivá, i když ji Pairaud nikdy nepotvrdil. Tři vozy, o kterých mluví svědek, byly zřejmě poslední, které z pařížského Templu vyjely. Nebylo by vůbec divné, kdyby předtím opustilo Paříž několik takových konvojů.

Kam ale mířily? Zůstal poklad na utajeném místě někde ve Francii, nebo byl odvezen jinam?

„Když velmistr řádu Jakub Molay pochopil, že král usiluje o naprosté zničení templářů, postaral se o to, aby byly zachovány ‚vznešené tradice a základní vědomosti řádu‘. Dal si k sobě do vězení povolat svého synovce, mladého hraběte Guicharda de Beaujeu, o němž věděl, že s řádem hluboce sympatizuje... a prozradil mu podivné tajemství.

„V hrobce mého předchůdce, velmistra de Beaujeu, neleží jeho tělo, ale jsou tam ukryty archivy templu. Kromě nich je tam ještě mnoho různých ostatků a drahocenností, které se nám podařilo přivést ze Svaté země; koruna jeruzalémských králů, Šalomounův sedmiramenný svícen a zlaté podoby čtyř evangelistů, které zdobily Boží hrob. Ale skutečný poklad templářů je jinde; v těch dvou sloupech, které zdobí kůr templu, u vchodu ke hrobkám velmistrů. Hlavice těchto sloupů se dají otáčet a v dutých dřívících jsou ukryté velké poklady, pocházející z úspor řádu.“

Po těchto slovech vyzval Molay Guicharda, aby přísahal, že to všechno zachrání a uchová až do konce světa. Pak ho objal a začal se chystat na smrt,“ napsal francouzský spisovatel Robert Charroux v knize Poklady světa.

Guichard prý požádal krále Filipa IV., aby směl pohřbít pozůstatky svého strýce, velmistra de Beaujeu, na rodinném panství a dostal k tomu svolení. Tak, aniž by vzbudil podezření, vstoupil do hrobky velmistrů. Strýcovo tělo nehledal, víme, že tam ani nebylo. Zato spolu s několika řádovými bratry vyzvedl zlato, stříbro a drahokamy z obou sloupů, uložil je do prázdné rakve a patrně i do dalších

truhlic a celý náklad odvezl. Podle ústní tradice zamířil nejprve na svůj hrádek Arginy, který byl mimo pravomoc Filipa IV. Snad k této pověsti přispěla zajímavá okolnost, že název ARGINE je anagram latinského slova REGINA, královna. Tak templáři nazývali Matku boží. Křížová královna je navíc považována za královnu pokladů. Podle jiné verze název vznikl ze slova Arguros — stříbro.

V roce 1952 hrádek navštívila archeoložka a kryptografka paní de Grazia. Po důkladné prohlídce obytných i hospodářských budov, věží, hlásek a hradebních zdí prohlásila: „Jsem přesvědčena, že poklad templářů je na Arginy, kde jsem našla různá znamení, svědčící o tom, že je zde nějaká velká skrýš. Tyto šifry jsou především na velkém znaku nad vstupní bránou a pak pokračují dál až k Alchymistické věži, kde jsou poslední údaje. Identifikovala jsem tu mezi jinými egyptský znak, který naznačuje přítomnost pokladu povahy hmotné i duchovní.“

Alchymistická věž je vybudována z cihel. U vrcholku má osm otvorů, podle nichž se jí také říká Věž osmera blaženství. Nápis, který se zde nachází, přeložila paní de Grazia takto:

*Zbduješ tento tajný příbytek,
dáš mu tři stonásobky,
základní míry zděli,
pět desetinásobků zšíří,
tři hloubky či tloušťky.
A podle stejné míry
zřídíš kulovitý prostor
na vrcholku přístupný světlu.
A tam, kde se na opačné straně rozšiřuje,
zbduješ části dvojité i trojitě.*

„Podle názoru paní de Grazii,“ píše Charroux, „je třeba nejdříve srozumitelně vyložit tento vpravdě pythický text, aby bylo možno rozluštit další šifrované pokyny, vyryté do zdí různých komturství, kde templáři patrně poukřývali své poklady.“

Ludvík Souček to vidí jinak.

„Zdá se dost podivné, že — pokud vím — nikdo dosud neinterpretoval nápis z Arginy jako koruptelu konstrukčního návodu ke zhotovení zrcadlového dalekohledu, reflektoru. Ačkoliv samo umístění nápisu na tzv. Alchymistické věži naznačuje jeho astronomicko-astrologický význam a zašifrování není nijak zvlášť důmyslné.“

I když bych se rád přiklonil k romantické verzi o šiffe, vedoucí k pokladu, rozum velí dát za pravdu Součkovi. Přijetí jeho astronomické hypotézy nám navíc osvětlí význam oněch osmi tajemných otvorů na vrcholku věže. Nesymbolizují Slunce, Měsíc a šest tehdy známých planet?

V padesátých letech minulého století zkoumal hrádek Arginy také znalec templářského okultismu, spisovatel Jacques Breyer. Na pomoc si přizval mága a mistra okultních věd Armanda Barbaulta. Oba zasvěcenci uspořádali v nejvyšším patře Alchymistické věže noční spiritistickou seanci. Vyvolávali duchy a žádali je o pomoc při pátrání po pokladu.

Jeden ze svědků prozradil, že Jacques Breyer postavil do místnosti klec s holubem, jenž měl zatřepáním křídly oznámit, že je navázáno spojení s oním světem. Místo toho se ale ozvaly daleko hlučnější signály.

„Všichni jsme slyšeli jedenáct úderů. Byly to velmi dobře slyšitelné rány, které zněly, jako by někdo zvenčí bušil do věže silnou palicí. Jakýkoli podvod byl přirozeně nemožný. Protože žádný žebřík nebyl tak vysoký, aby dosáhl až do tohoto poschodí věže, kde jsme byli, aniž by přitom vzbudil pozornost lidí ze sousedství.“

Svědék dále vypověděl, že údery zaznívaly mezi půlnocí a druhou hodinou ranní a všechny ostatní přírodní zvuky při nich náhle utichly.

Suma sumárum, zvukový efekt značný, informace žádné.

Později, o svatojánské noci, došlo k další velké seanci.

„Vidím truhlici, která se ke mně blíží na jakýchsi kolejkách. Ruka v železné rukavici sahá do truhlice a vybírá odtamtud hrsti zlatáček. Teď už jich leží na stole celá hromada... A tu se k pokladu vztahují jiné ruce, ...mají drápy a rostou na nich chlupy, jsou nestvůrné, příšerné. A ruka v rukavici bere zlatáčky a sype je zpátky do truhlice...“

Strážcem pokladu je rytíř. Leží v rakvi. Mluví, ale zůstává ve své hrobce...“

Médium v transu vedlo dlouhý přerušovaný monolog, ale když se probralo k vědomí, řeklo: „Nenajdete nic. Duchové vás záměrně matou. Objevení pokladu je vyhrazeno potomkovi templářů, který je hoden pokračovat v jejich poslání.“

Breyer poté strávil v Alchymistické věži několik let jako poustevník. Poklad nenašel. Vydal ale knihu Sluneční tajemství, v níž se čtenářům svěřil, k čemu dosel při dlouhém rozjímání. Text je plný vzletných slov.

„Důl skvostů je přísně střežen. Každé dveře hlídá jeden drak. Aby člověk našel, co hledá, je mu zapotřebí pokory, nezištnosti, čistoty.

Tyto tři klíče neselžou, když jim dobře rozumíš. Král, který má být umělcem zajat, se nalézá ve vzduchu. Skutečné naleziště je vysoko.

Ubohý náповědo! Proč se pleteš? No tak, uvažuj líp:

Velké umění je světlo.“

Podle Charrouxe se tento poněkud nejasný text dá do srozumitelné řeči přeložit asi takto: „Poklad templářů je v Arginy. Bude ho moci najít zase jen templář. Tajemství pokladu je ve Věži osmera blaženství ve výši oken a nikde jinde. Světlo vnikající oknem poskytně poslední klíč (*anebo je skutečným pokladem Bůh*).“

Zmíněná paní de Grazia upřesňuje: „Z osmi třícípých okének Alchymistické věže je jenom jedno zazděno kameny, spojenými cementem. Mělo by se uvolnit, aby bylo možno pozorovat, kam dopadá a jak putuje sluneční paprsek, který proniká oknem právě 24. června. Slunce v den letního slunovratu zřejmě hraje v celé záhadě velmi důležitou roli. Možná, že dopadá na nějaký kámen, který nám poskytně definitivní klíč k vysvětlení tajemství.“

Ozvěnu této představy nacházíme v proslulé katedrále v Chartres. Jedna z podlahových dlaždic je vsazena našikmo do pravoúhlých řad, je také o něco větší a září bělobou, zatímco ostatní dlaždice jsou šedé. Na jednom okraji má čep z lesklého, mírně pozlaceného kovu. V poledne o letním slunovratu pronikne sluneční paprsek malým průzorem v jinak temně zbarveném okně svatého Apolináře a

přesně zasáhne ten nápadný výstupek. Neví se ovšem, proč si někdo dal tolik práce, aby slunce osvítilo právě jen kovový čep na bílém kameni. Nikdo se neodhodlal podívat, co se skrývá pod ním.

Falešná stopa?

Mezi Paříží a Rouenem leží hrad Gisor. Ve dvanáctém století ho začal stavět hrabě Thibaud, synovec zakladatele templářského řádu Huga z Payens. Rytíři zde pobývali až do samotného konce svého společenství. Když po celé Francii začala razie, trvalo měsíc a půl, než gisorský soudce obdržel příslušný rozkaz k zatčení. Využili tento čas k ukrytí pokladu a zametení stop?

Tesně před sklonkem II. světové války tehdy již bývalý hradní kustod Roger Lhomoy zkoumal záhadnou studniční šachtu, ústící uprostřed pevnosti. Po několika měsících dřiny se prokopal až na dno, ke vchodu do boční chodby, částečně zasypané sutí. Když ji konečně odklidil, narazil na stěnu z velkých kamenů, spojených pouze hlínou.

„Uvolnil jsem první kámen, který ve stěně vytvořil velký zub, a vedlejší kámen jsem dokázal vyndat holou rukou. Vzniklým otvorem, který už byl dostatečně velký, jsem prostrčil hlavu i ramena.“

V chabém světle, kterému bránil svým tělem, neviděl Lhomoy téměř nic. Hlasitě zakřičel. Mohutná ozvěna mu napověděla, že má před sebou rozlehlý prostor. Vysoukal se zpátky, rozšířil díru ve zdi, zvedl svítilnu a vstoupil dovnitř.

„Ocitl jsem se v románské kapli. Byla třicet metrů dlouhá, devět metrů široká a k nejvyššímu bodu klenby asi čtyři a půl metru vysoká. Hned nalevo ode mne, vedle otvoru, jímž jsem vstoupil dovnitř, byl oltář. Po pravici se nacházel zbytek jakési stavby.“

To, co uviděl dál, mu vyrazilo dech. Podél stěn stálo třináct soch. V životní velikosti zpodobňovaly Ježíše a dvanáct apoštolů. Na podlaze leželo devatenáct kamenných sarkofágů, dlouhých dva metry a širokých devadesát centimetrů. Uprostřed kaple, ve třech řadách, bylo srovnáno třicet rakví z vzácného kovu. Každá z nich byla 1,8 metru vysoká, 2,5 metru dlouhá a 1,6 metru široká.

Co se stalo dál, popisují bratři Johannes a Peter Fiebagovi v knize *Objevení grálu*.

„Lhomoy nález oznámil, ale nikdo nu nevěřil. Jeden požárník, který byl nakonec ochoten spustit se do studniční šachty, pocítil na jejím dne nevýslovný strach a vrátil se s nepořízenou zpět. Na příkaz města Gisor byla studna opět zasypána.

V roce 1952 Roger Lhomoy společně s několika přáteli založil společnost, která měla financovat obnovené vykopávky. Podmínky, jež si město předem stanovilo, byly však natolik rigidní, že projekt byl už od samého počátku odsouzen k nezdaru.

O sedm let později Lhomoy začal pracovat na venkovském sídle tehdejšího redaktora francouzské zpravodajské agentury Agence France Presse Gérarda de Séde. Lhomoy mu znovu podrobně popsal svůj objev. De Séde nato začal pátrat po starých podkladech a skutečně našel středověké plány s nákresy, které obsahovaly skici podzemní kaple, popsané Lhomoyem.

V roce 1961 se o nález začala zajímat oficiální místa. Ministerstvo kultury založilo příslušnou komisi — oficiálně pod záminkou výzkumu ‚starobylých fresek‘ — pod vedením profesora Michela de Bouarda. Studna byla uvolněna, ale ještě před dosažením boční chodby v hloubce třiceti metrů opět zasypána. Tohle všecko se — bez náznaku jakéhokoliv rozumného vysvětlení — opakovalo celkem třikrát. A pak se stalo ještě něco podivuhodnějšího.

V únoru 1964 byla celá oblast kolem hradu Gisor prohlášena za uzavřené a nepřístupné vojenské území a pokračování vykopávek přešlo pod pravomoc ministerstva obrany. Po řadu měsíců nesměl žádný nepovolaný člověk vstoupit do pevnosti. Novináři ani vědci se nesměli k vlastnímu hradu vůbec přiblížit.

Následující otázka se přímo dere na jazyk. Proč prováděla archeologické vykopávky francouzská armáda? Jaké mimořádné a za všech okolností co nejpřísněji utajované tajemství se skrývalo v templářském hradě Gisor? Co se skrývalo v kovových rakvích, na které při podzemním průzkumu narazil Roger Lhomoy? Co tam templáři ukryli? Zlato? Drahokamy? Drahocenné dokumenty? Nic z toho by neospravedlňovalo a nevysvětlovalo vojenskou akci podobného rozsahu. Ne, Gisor s veškerou pravděpodobností sloužil jako úkryt něčeho zcela jiného, naprosto jedinečného a nečekaného.“

Němečtí badatelé bratři Fiebagovi mají tedy jasno. K vodopádu vzrušujících otázek, kterými nás zaplavili, bych rád přidal kapku několika vlastních, poněkud méně nadšených a více podezřívavých.

Když už ctěný pan Lhomoy vynaložil tolik námahy a zcela sám vykopal třicet metrů hlubokou studnu, prodral se zasypanou chodbou, odstranil kamennou stěnu a dostal se do kaple, proč nepokračoval v jejím průzkumu? Udává přece rozměry všeho, co se uvnitř nacházelo. Získat tyto údaje vyžadovalo čas. Proč ho nevyužil také k nahlédnutí do některé z rakví? (Pojem je navíc zjevně mylný, neobvyklá velikost naznačuje, že šlo spíše o kovové bedny.) Pokud to bylo technicky nemožné — nedokázal se dostat nahoru k víku, neměl sílu ho odsunout nebo mu v tom zabránily jiné důvody, proč se nevrátil s potřebnými nástroji a partou pomocníků? Jestliže se nenašel nikdo, ochotný spolupracovat, proč alespoň nepořídil obrazovou dokumentaci? Ve Francii roku 1946 byl fotoaparát jistě dostupný. Zpráva naznačuje, že požárník, který na dně studny dostal strach, sestoupil dolů sám. Proč Lhomoy nebyl s ním? Byli všichni radní Gisoru padlí na hlavu, že nechali zasypat studnu, aniž by prověřili, zda opravdu nevede k unikátnímu archeologickému nálezů? Lhomoy byl přece bývalý hradní kustod a ne potrhlý hledač pokladu, proč mu tedy nevěřili?

Příliš mnoho proč! A to jsme ještě nevzali do ruky kalkulačku.

Z Lhomoyových informací vyplývá, že kaple měla rozlohu 270 m². Celková plocha, kterou zabíralo 30 rakví a 19 sarkofágů, lehce překračovala 154 m². Kdybychom po všech čtyřech stranách nechali volný koridor o šířce pouhého metru a půl — a to musíme, protože se tam nacházely sochy v životní velikosti, oltář a pozůstatky jakési další stavby — je nutné odpočítat dalších 117 m². Už teď nám, i kdybychom připustili, že rakve i sarkofágy stály těsně vedle sebe bez sebemenší skuliny, schází jeden metr.

A další otázky se neúprosně valí. Jak rytíři dostali tak obrovské, a již samy o sobě nesmírně těžké, kovové bedny dolů? Úzkou studnou jistě ne. Kaple musela mít další vchod. Proč se ho Lhomoy nepokusil najít? Pokud byl pečlivě zamaskován zvenčí, zevnitř by se měl dát rozpoznat. Je možné, aby po čtyřicet let, které od armádního zásahu uplynuly, neunikla ani jediná informace? Nikdo z přítomných

vědců, důstojníků či obyčejných vojáků nepodlehl pokušení světit se, co neuvěřitelného zažil? Nebo prostě neměli co prásknout?

Nekonečné pátrání

Poklad templářů se podobá Atlantidě. Nikdo netuší, kde ho máme hledat. „Zaručených“ tipů je mnoho. Jednotlivá místa jsou od sebe vzdálena tisíce kilometrů. Téměř na každém z nich nacházíme indicie, vyvolávající podezření, ale nikde rozhodující důkaz.

Podle jedné verze bylo dědictví převezeno loďmi na Kypr, kde dřív sídlil velmistr a generální kapitula. Podle jiné skončilo v Anglii, Skotsku, Portugalsku nebo ve Španělsku. Ve všech těchto zemích měli templáři své příznivce. Někde jim částečnou ochranu poskytovali i samotní panovníci.

Přehršel hypotéz uzavírají méně známé teorie.

DÁNSKO:

Na ostrove Bornholm stojí několik kruhových středověkých kostelů. Pomyslná spojnice mezi nimi vytváří obraz šesticípé Davidovy hvězdy. Dán Erling Haängensen a jeho britský spolupracovník Henry Lincoln v tomto geometrickém uspořádání rozpoznávají mapu ukrytého pokladu. „Lidé, kteří naplánovali a postavili tyto kostely, přesně věděli, co dělají a proč to dělají... Obrazec, jenž kostely vytvářejí, naznačuje bezpečný úkryt.“ Oba badatelé svou teorii podpírají o množství matematických výpočtů a nákresů.

Posvátný geometrický řád byl uplatněn i jinde. Má ovšem duchovní a nikoli praktický význam. Katedrály Notre Dame ve Francii jsou rozestavěny do tvaru souhvězdí Panny.

Templáři bezesporu oplývali rafinovaností. Zakódovat ryze praktickou informaci do celé sítě staveb je ale zjevným nesmyslem. Jak dlouho by budování tolika kostelů trvalo? Rytíři jistě nepředpokládali zánik svého řádu již o desítky let dříve. Jak by ten, kdo má poklad vyzvednout, obrazec rozpoznal? Vidět ho lze jen z letadla nebo po přesném zanesení polohy jednotlivých staveb na mapu.

AMERIKA:

Flotila templářských lodí překonala oceán a dorazila až ke břehům Ameriky, pravděpodobně navštívila Mexiko a další území. Rytíři navázali kontakty s potomky Vikingů, kteří zde již byli usazeni.

Zajímali se především o vzácné kovy, které pro místní obyvatelstvo nemělo žádný velký význam. Obrovské bohatství templářů zplodil právě tento obchod, tvrdí argentinský badatel Jacques de Mahieau. Jeho teorie je opřena o objev pečeti, na níž je zobrazena stojící postava s lukem v ruce a s pěřovou ozdobou ve vlasech, připomínající americké indiány. Tajemného kdosi obklopuje malá svastika, jakou používali Vikingové, a runový symbol severského boha Odina. Okolo se táhne latinský nápis: Templi secreteum — Tajemství řádu.

Využili rytíři svých kontaktů za oceánem a ukryli se tam po zkáze svého společenství?

POLSKO:

Šestého prosince roku 1972 dostali stavební dělníci v Komorovicích v Dolním Slezsku neobvyklou mikulášskou nadílku. V nákladu šterku, přivezeného z nedalekých Kotovic, se cosi blýskalo. Mezi kameny ležely stříbrné ozdoby a množství starých mincí. Pocházely nejen z různých zemí Evropy, ale také z Orientu. Podle historiků byly raženy v 11. a 12. století. Šterkovna, v níž byly „vytěženy“, leží poblíž první templářské komendy na území Polska. Další souvislosti s řádem se ale nepodařilo prokázat.

Hledači pokladů se zaměřili na klášter v Červinsku nad Vislou. Podle záznamu, objeveného v kronice, tam v roce 1310 dorazila skupina templářů a požádala o ochranu. Není známo, odkud rytíři přijeli ani zda s sebou přivezli nějaké cennosti. Krátce nato ale mniši investovali obrovskou částku do výstavby honosné gotické katedrály.

Stíny v podzemí

„Několik minut před svou smrtí byl Prosper opravdu šťastný. Odklopil velkou kamennou dlaždici v podlaze a opřel ji o zeď.“

Bouře vrcholila. Krajinu bičovaly husté provazce deště. Blesky v rychlém rytmu sjížděly z oblohy, ozařovaly kapli Matky boží a jako pozlacené trojzubce rozlícených pohanských bohů se zarývaly do rozmáčených luk, srážely k zemi mohutné kmeny borovic a otrásaly skalními srázy nad řekou. Každý zásah doprovázelo ohlušující dunění.

Prosper řádění žvlů nevnímal. Strnule zíral do odkrytého temného jícnu, jako by nechtěl uvěřit, že konečně našel cestu, kterou tak dlouho hledal. Zapálil pochodeň a přistrčil ji nad otvor.

Mihotavé světlo odhalilo horní část točitého schodiště. Jeho křivka prudce klesala do hlubin.

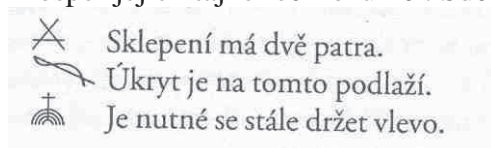
To poznání mu zrychlilo dech.

Opatrně začal sestupovat do tmy. Na tváři cítil chlad podzemí. Zatuchlý vzduch nesl stopy plísně a hniloby.

Vysoké strmé schody končily v ústí prostorné chodby s klenukým stropem a vrstvou zašlé špíny na podlaze.

Prosper nespěchal, světlem louče ohmatával stěny z masivních, hrubě opracovaných kamenů, až na jednom z nich cosi zahlédl. Pod nánosem prachu se rýsoval reliéf, složený z několika znaků.

Prosper jejich tajné řeči rozuměl. Sdělovaly mu, že:

Vyrazil kupředu.

Prosperův otec věřil, že se to jednou stane, že na svém panství objeví tajnou skrýš s nevídaným bohatstvím, o němž po staletí vyprávěly legendy. Když dělníci při opravě horní brány hradu čirou náhodou odkryli schránku s tajemnými nákresey a svazkem polorozpadlých listin, zavětřil svou šanci. Až do své smrti se pokoušel rozluštit význam těch starých dokumentů.

Marně.

Prosper měl větší štěstí.

Alespoň si to v tu chvíli myslel.

Překreslil jednotlivé symboly, složil dochované útržky k sobě a pečlivě je přepsal. Vyznačil, kde pravděpodobně scházela slova nebo větší část textu. Rukopis nechal svázat a uložil v hradní knihovně. Často se k němu vracel.

Poměrně brzy pochopil, že jde o několik různých dokumentů. Nejstarší z nich byl záznam jakéhosi rytířského zasedání, které se na Vrchnově konalo v roce 1304. Další samostatný svazek se skládal z nedatovaných soupisů knih, relikvií a jakýchsi neznámých předmětů.

Doplňoval ho i — bohužel téměř nečitelný — seznam drahokamů, šperků a cenností. Z připojené poznámky vyplývalo, že tyto duchovní i hmotné statky jsou dědictvím, které smí převzít jen oprávněná osoba.

Nejobsáhlejší spisek představovalo několik listin s podivnými kresbami a magickými znaky. Legendu tvořily krátké veršované texty plné hádanek a tajů.

Prosper usoudil, že jde o šifrovaného průvodce systémem důmyslných skrýší, které se nacházejí kdesi pod hradem. Přesněji řečeno, šlo pouze o jednu část návodu. Teprve ten, kdo jí porozumí, dokáže najít další potřebnou stopu, a tak postupně, pokud rozluští všechny symboly, může dojít až k cíli a najít dědictví.

Když pod dlaždicí v podlaze kaple objevil schodiště, Prosper si byl jist, že učinil první správný krok.

Teď, plný naděje, se pohyboval podzemním bludištěm. Po více než dvaceti metrech se chodba dělila na tři úzké větve. Těsně před odbočkou vpravo byl kostrbatě vyryt další symbol: ♃ Pozor, léčka.

Prosper posvítíl dovnitř. Cestu o pouhých pár kroků dál přehrazoval kamenný monolit. Těžký blok se jako obrovská tupá gilotina svezl v bočních drážkách odkudsi shora a popravil vetřelce. Zpod kamene vyčníval kousek zpuchřelé látky. Snad cíp pláště kohosi, kdo neporozuměl varování a vešel do pasti.

Prosper zvýšil ostražitost.

Zamířil vlevo.

Klikatá chodba ho přivedla do rozměrné krypty. Uprostřed stála na nízkém kamenném podstavci podlouhlá železná bedna. Došel k ní. Na víku se skvěl znak kříže s osmi hroty. Pod ním byl vyryt latinský nápis.

Nepřekvapilo ho to, doufal, že najde něco podobného.

Položil louč na kraj podstavce a pokusil se bednu otevřít. Masivní zrezivělý kryt držel pevně. Prosper ho usilovně tlačil od sebe, až okraj nepatrně posunul a odhalil úzkou štěrbinku. Prosper do ní vrazil špičku lovecké dýky, zapřel se o střenku a zatáhl k sobě. Víko o kousek ustoupilo. Dál se Prosper nedostal. Zdálo se mu, že se na protější straně objevil stín postavy. Polekaně se ohlédl.

V kryptě nikdo nebyl. Stín se přesto pohnul. Plul po stěně. Deformován zakřivením klenby, se výhružně nakláněl nad prostorem; černý anděl s rozepjatými křídly, chránící zapovězené území.

Vyděšený Prosper se zvolna sunul podél bedny, tak aby tvořila hráz mezi ním a blížícím se přízrakem. Jak dospěl k okraji podstavce, plameny louče mu začaly olizovat kabátec.

Prosper si toho nevšiml. Sledoval stín.

Oheň zaťal své drápky do látky a začal po ní rychle stoupat vzhůru.

Prosper si příliš pozdě uvědomil, že hoří. Zoufale začal bušit rukama po šatech. Plameny mu zachvátily celá záda a vystoupily až na límec. Cítil odporný zápach škvařených vlasů a pronikavé pálení, jak mu oheň strhával pokožku na krku.

Vyrazil zpět z krypty. Doufal, že se mu podaří dorazit ke schodišti a přes kapli vyběhnout ven do silného deště. Nohy se mu podlomily už v přístupové chodbě. Šílená bolest ho zbavila vědomí.

Podzemím se rozlehl tlumený úder. Blesk zasáhl kovový vrcholek věžky a srazil ho dolů. Kaple se otrásla. Odklopená dlaždice, stojící kolmo u zdi pod hraběččinou lóží, se převrátila a zapadla zpět do podlahy tak, jako by ji nikdo nikdy nezvedl. Vchod ke kryptě se znovu uzavřel.

Prosper to ale už nevnímal.

Vítězný oheň hodoval na spáleném těle a pyšně se shlížel v zrcadle velkého zlatého medailonu, který měla jeho oběť na krku.“

Touto dramatickou scénou začíná Tajemství Templu v knižní verzi seriálu Strážce duší. Jde o výplod fantazie na základech reality. Předlohou se staly podivné legendy, obklopující hrad Veverčí a nedalekou kapli Matky boží. Mohutný komplex budov se rozkládá na kamenném ostrohu, vypínajícím se nad soutokem Svatky a Veverky. Předhradí dominují starobylé bašty s cimbuřím; samotný hrad se pyšní třemi vysokými věžemi. Obě části rozděluje hluboká strž, přes kterou se dnes klene kamenný most, ale dříve bezpečnost sídla zvyšoval most padací. Skalní masiv je protkán nesmírným množstvím chodeb, které opouštějí složitý labyrint podzemních prostorů a táhnou se stovky, podle nejspolehlivějších odhadů dokonce až tisíce metrů

kamsi do neznáma. Část z nich je zavalena a tak se nedá zjistit, kam vlastně míří.

Kdo a kdy hrad postavil, není zcela jasné. Tzv. Veverský rukopis, německy psaný text, pocházející údajně z roku 1739 s odvoláním na daleko starší prameny, tvrdí, že základní kamen položil brněnský úřední kníže Konrád již v druhé polovině 11. století. Historici neberou Veverský rukopis vážně. Za první seriózní doklad existence Veveří považují až listinu z roku 1213. Majitelem byl panovník. Za vlády krále Přemysla Otakara II. se hrad stál exkluzivním vězením pro urozené. Rakouský zemský sudí Ota z Maisavy, znojemský purkrabí Beneš z Benešova a pár dalších velmožů zde dostalo příležitost vypustit duši na popravišti.

A pak prý přišli templáři. Podle pověsti zpevnili hrad a především se zaměřili na vybudování rozsáhlého podzemního komplexu se spoustou krypt, tajných místností a dokonalým bludištěm štol. Z širokého okolí byli povoláni dělníci. U kaple Matky boží jim rytíři zavázali oči, několikrát je zatočili, aby ztratili orientaci v prostoru. Potom je odvedli k nějakému otvoru a nechali sestoupit dolů po schodech. Když si mohli sundat pásky, zjistili, že jsou někde v podzemí. Za svitu loučí stavěli, kopali a zdili. O podobě toho, co zbudovali, nesměli nikomu říci. Mnozí se nikdy nevrátili domů. Možná zahynuli při práci, nebo věděli více než ostatní a byli pro jistotu odstraněni. Ti, co přežili, ale dostali velmi dobře zapláceno.

Legenda dále tvrdí, že templáři ukryli v podzemí obrovský poklad. Kupodivu ho ale nemuseli vozit z Francie. Oloupili prý o něj tišnovský klášter. Kromě zlata a šperků se tam zmocnili i velikých stříbrných soch dvanácti apoštolů. Vše uložili v rozměrné kryptě. Krátce nato byl jejich řád zničen. Rytíři Veveří opustili. Na tajný úkryt pod kaplí se zapomnělo.

„Trvalo přes pět set let, než poklad pohádkové hodnoty na sebe opět upozornil. V roce 1710 totiž uhodil blesk do bání věže, vypínající se uprostřed hradu Veveří, a urazil ji. V její dutině byly údajně nalezeny listiny. Bohužel, značně ohořelé a spečené, ale pocházející ještě z let před rokem 1311, kdy měli hrad v rukou templáři. Přes špatný stav písemností se z nich podařilo přečíst, že hrad skrývá ve svých útrobách velké poklady. To podnítilo majitele hradu Prospera,

hraběte ze Sinzendorfu, k pátrání po něm. Zřejmě neúspěšně, neboť pátrací mánii propadl i jeho syn Prosper II.“ píše Tomáš Dacík v knize Hrad Veveří — Mýtus, historie a skutečnost a přibližuje tok dalších událostí.

„Prosper II. nechal prohledat všechny báně u horní vstupní brány, aby se přesvědčil, zda v nich nenajde nějaké vodítko, kde poklad hledat. Lze předpokládat, že toto rozhodnutí nebylo náhodné, ale vycházelo z události, která dala všemu následujícímu patřičný spád. V roce 1782 totiž udeřil za silné bouře blesk do věže nad horní bránou (směřující ke kapli Matky boží) a srazil dolů kovovou bání s pávem na ní upevněným. I praví se, že uvnitř byly nalezeny opět spečené listiny, z nichž jedna obsahovala také seznam nějakého pokladu, v němž nechyběli ani stříbrní apoštolové! Listiny byly však velmi poškozené a navíc také zmáčené vodou. Na konci tohoto pozoruhodného seznamu byla také připojena poznámka ve formě čtyřverší:

*Nyní ale chová poklad páv,
když den noci nejmíň délkou práv,
když celá na patnáctém orloji,
ohon páva na pokladě stojí.*

Od té chvíle hrabě Sinzendorf nemyslel na nic jiného než na záhadné čtyřverší, přestože mu nebylo vůbec jasné, co vlastně vyjadřuje...

...Po delším uvažování usoudil, že poklad se nalézá v místě, kde spočine stín, vržený ocasem kovového páva, kterého právě srazil blesk, a to přesně o patnácté hodině 21. června, neboť právě tento den je v roce nejdelší. Hrabě Sinzendorf pln nedočkavosti očekával den letního slunovratu, aby mohl o ‚patnácté‘, tedy podle dnešního způsobu určování času vlastně něco po jedenácté dopoledne, se na vlastní oči přesvědčit, kam dopadne stín pávího ocasu. Samozřejmě, že nechal hned na tom místě kopat a k velkému překvapení narazil na nějakou klenbu a když byla tato protažena, otevřel se před všemi temný otvor, z něhož čísel chlad. Po osvětlení se ukázalo, že se ocitl v nějaké prostoře, která byla opatřena výzdobou, jaká byla známá již

z kaple Matky boží. K ní vedla také chodba, odkud pak odbočovaly další chodby...“

Prosper prý našel kovové rakve s těly pohřbených templářů a také u zdi pohozené lidské kosti. Po pokladu ale ani stopu. Pátrání pokračovalo ještě nějaký čas. Pak bylo náhle zastaveno. Snad z finančních důvodů, snad proto, že hraběte Prospera cosi v podzemí vyděsilo. Dostal varování temných sil? Hrad urychleně prodal, ale peněz za něj si již neužil. Krátce na to se zabil, když při cestě do Karlových Varů spadl z vozu.

Tomáš Dacík, na jehož knížku zájemce o podrobnosti této podivné historie odkazují, připomíná, že vše proběhlo za podivných okolností a také že veškeré autentické písemnosti zmizely.

Opravdu?

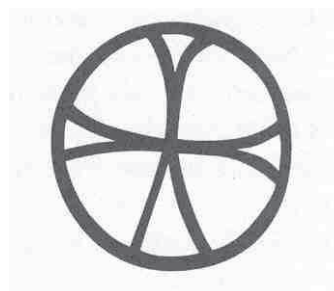
Nenajdeme již na Veveří nic, co by svědčilo o přítomnosti templářů a jejich tajného úkrytu?

Monogram, nebo kryptogram?

Alfou a omegou v záhadě Veveří není samotný hrad, ale nedaleká kaple Matky boží. Právě v její podlaze, která místy až podezřele duní, se měl nacházet vchod do podzemí. Zde dělníci se zavázanýma očima sestupovali do hlubin skály a razili tajné prostory. Architektonické dispozice svatyně a především její neobvyklá výzdoba naznačují souvislost s prastarými tajemnými mýty a symboly, které jsou připisovány samotným templářům. Některé shody jsou více než překvapivé.

V 19. století kanovník Bulteau upozornil, že na klenbě chartreské katedrály, přímo nad onou podivnou dlaždicí s pozlaceným čepem, který v poledne o letním slunovratu ozáří sluneční paprsek, je rudě namalován znak, připomínající rozvětvený osmihrotý kříž v kruhu. Jeho smysl ovšem zůstává utajen. Stejný symbol kupodivu najdeme i v zákristii kaple Matky boží. Co se pod ním asi skrývá?

Zvenčí, na východní, k hradu obrácené straně, nelze v horní části štítu pře-

hlédnout velký reliéf ve tvaru písmene M. Hrdiny seriálu Strážce duší jsem nechal jeho záhadu vyřešit takto:

„To jsi kreslila ty? Smím?“ Kamil přistoupil ke stolu a posunul čtvrtky, aby se nepřekrývaly. „Jsi dobrá, fakt.“ Vzal do ruky výkres s velkým detailem reliéfu na stěně kaple. „Co je to?“

„Prý monogram Panny Marie.“

Zkoumavě studoval náčrt.

„Jo, velké M tady je, ale ta další písmena nesedí.“

„Jaká další písmena?“

Vzal tužku, ukazoval prstem levé ruky na kresbu a pravou psal na papírové kartičky, které ležely v zásobníku. „Tohle velké M je zřejmě počáteční písmeno, pak zde máme O, toto je A nebo V, obojí je možné, dále L a Y. Rozumíš tomu, že?“

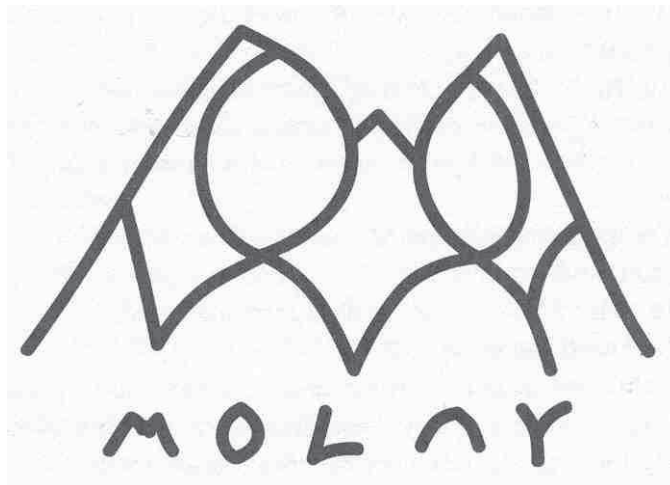
Nelserová se postavila.

„Vůbec ne.“

„Je to kryptogram.“ Řekl to, jako kdyby nebylo nic jasnějšího pod sluncem. „Některá písmena se opakují, nevíme ale proč, možná počet písmen určuje jejich pořadí, nebo jde o zrcadlový kód.“

„Co to znamená?“

„Že se čte jen jedna strana.“ Přejel po levé straně kresby odshora dolů.

„Druhá je v podstatě stejná. Slouží jen na ozdobu nebo ke zmatení.“

Nelserová překvapeně zírala na kartičky, které ležely na stole seřazeny tak, jak je napsal: M, O, V, L, Y. „Říkal jsi, že V může být také A.“ Převrátila kartičku s V vzhůru nohama a získala písmeno A bez středové čárky. Na stole před ní ležel nápis M O A L Y. Zklamaně se zašklebila. „To nám také nic nedává.“ Otočila se ke Kamilovi. „Nedáme si kafe?“

„Třeba.“

Najednou se jí rozsvítilo. Naklonila se zpět nad stůl a přehodila písmena A a L. Na kartičkách stálo: M O L A Y.

Podívala se znovu na kresbu. Vzalo-li se velké M jako výchozí, pak další písmena byla seřazena ve správném pořadí z levého horního konce k pravému dolnímu a také z pravého horního konce k levému dolnímu. Viděla to naprosto jasně. V obou úhlopříčkách tajemného monogramu bylo zapsáno MOLAY.“

Rozluštili jsme záhadu z východní stěny kaple správně, nebo se ženeme po falešné stopě?

Všeobecně se traduje, že reliéf je monogram jména Marie, Matky boží, které je kaple zasvěcena. Jeden nepřehlédnutelný detail tomu ale silně odporuje. Z horní výseče písmena M zírání z kamene vytesaný obličej. Nelze rozeznat, zda jde o muže či ženu. Pravý koutek rtů klesá dolů. Tvář tak nabývá nepřívětivého vzhledu. Takto by templáři nikdy nezobrazili Naši paní — Notre dame.

Hlavu pokrývá cosi — snad klobouk, připomínající nízkou přilbu, jakou vidíme na některých starých vyobrazeních rytířů templu. Možná právě tato skutečnost přivedla některé badatele k názoru, že by mohlo jít o znázornění Bafometa. Jiní odporují: zapovězený idol přece nemohl být veřejně vystaven na svatyni. Jistě ne, pokud Bafomet byl skutečně představitelem jakéhosi temného božstva. A také ne, pokud šlo o uměle vyrobenou prorockou hlavu. Obličej kovového „roboty“ přece nedělá grimasy. Ale jedna možnost, která by vysvětlila mnohé, mě přece jen napadá.

Obličej, vytesaný na zdi kaple Matky boží, stahuje křečovitý úšklebek. Je to výraz pohrdání, nebo projev bolesti? A možná obojí?

Zvláštní směsici vzdoru, výsměchu tyranům, strachu a utrpení vykazují tváře popravených. Existovala jen jediná hlava, o níž víme,

že patřila naprosto výjimečnému světci, prokazatelně byla oddělena od těla a pro templáře by měla nesmírnou cenu.

Hlava Jana Křtitele!

Už samotné narození tohoto proroka má příchut' zázraku.

„Jan Křtitel přišel na svět asi půl roku před Kristem. Rodiče, Alžběta a Zachariáš, už byli pokročilého věku; Alžběta totiž byla neplodná, nemohla počít dítě. Jednoho dne se zjevil Zachariášovi v chrámě archanděl Gabriel a zvěstoval mu narození syna, který má dostat jméno Jan. Když Zachariáš žádal od Gabriela znamení pravdivosti proroctví, nechal ho Gabriel oněmět a ohlásil mu, že se mu zase vrátí řeč při narození dítěte.

A tak se i stalo ...

Když bylo Janovi 30 let, odešel do pouště a k Jordánu a hlásal všude příchod Mesiáše, Vykupitele. Kázal ohnivě a uděloval křest pokání. Pak se objevil u Jordánu sám Ježíš a dal se Janem pokřtít...

Ve stále rostoucí popularitě Jana Křtitele spatřoval panovačný král Herodes Antipas nebezpečí pro sebe a svůj trůn. Když pak Jan odsoudil i veřejně, že král opustil svou první manželku a oženil se s ženou svého bratra, události dostaly spád. Herodiada, druhá Herodova manželka, uražena ve své ješitnosti, štvála krále stále více a požadovala dokonce Křtitelovu popravu. Sáhla ke lsti. Když si měla její dcera něco přát od Heroda, královna ji navedla, aby si vyžádala Janovu hlavu.

Herodes nařídil stětí Jana Křtitele. Po popravě předala Salome své matce Herodiadě mučednickou hlavu na míse.“

(Rok se svatými, Karmelitánské nakladatelství)

Evangelisté Matouš a Marek shodně sdělují, že Janovo tělo odnesli a pohřbili jeho služebníci. Hlava ale jistě, alespoň nějaký čas, zůstala v paláci. Herodiada se jí nemohla okamžitě zbavit, byl to přece králův dar. Podle pověsti ji nakonec nechala zakopat. Žena Herodova správce ale hlavu vyzvedla a pohřbila na Olivové hoře, kde ji později, při výkopech pro základy chrámu, našel jeden mnich a uschoval u sebe. Před svou smrtí ji pohřbil znovu tam, kde ji objevil. Za císaře Konstantina Velkého přišli do Jeruzaléma dva mniši ze Sýrie. Když přespávali ve zřícenině Herodovy pevnosti, nezávisle na sobě spatřili ve snu Jana Křtitele; zjevení jim ukázalo, kde je pocho-

vána jeho hlava. Vykopali ji a na zpáteční cestě domů ale lehkomyšlně zanechali u jednoho hrnčíře.

Co se dělo pak by vydalo na obsáhlou knihu. Hlava Jana Křtitele cestovala po mnoha městech a vesnicích Blízkého východu. Uctívali ji v Emesse, v klášteře v Spelei, v Komaně i v Konstantinopoli. Byla přechovávána na tolika různých místech, že nemohlo jít jen o jeden exemplář. I historici připouštějí existenci minimálně dvou relikvií, ale za pravost ani jedné z nich by nevložiteli ruku do ohně.

Damašek se pyšní hrobkou, kde hlava údajně spočívá dodnes. Jiné prameny hovoří o chrámu Sv. Silvestra v Římě. Archeologové ohlásili nalezení jeskyně, v níž Jan Křtitel zcela jistě pobýval. O původu lebky, kterou tam našli, ale stále nemají jasno.

Záhadou — alespoň pro mne — je, jak mnich, který Janovu hlavu objevil na Olivové hoře, poznal, že jde o ostatek světce. Žena, která ji tajně a jistě v kvapu a obavách z vyzrazení vyzvedla z Herodovy zahrady, neměla asi příležitost nechat zhotovit skříňku se jménem. Hlava, jak bylo tehdy zvykem pohřbívat, byla zřejmě jen zabalena v plátně.

Uvědomil si mnich její výjimečnost již na první pohled? Lišila se něčím od jiných ostatků?

Šňůru nevysvětlitelných jevů, které doprovázejí životy mnoha světců a mučedníků, občas nedokáže přetrhout ani smrt.

Mikuláš Tolentinský zemřel 10. září roku 1305. O čtyřicet let později se zjistilo, že jeho pozůstatky si stále zachovávají stejný vzhled jako v okamžiku smrti. Ničivý zub času se jich vůbec nedotkl. Tělo bylo tedy vytaženo z krypty a více než rok vystaveno udiveným pohledům věřících. V této době, za dosud nevyjasněných okolností, kdosi světci odťal obě paže. Jedním z podezřelých je německý mnich Teodor, který chtěl tuto vzácnou relikvii odvézt do své vlasti. Z ramen ale začala vytékat krev, jako kdyby tělo stále žilo. Pachatel se zalekl a useknuté ruce zanechal vedle zesnulého. Od tohoto okamžiku tělo začalo podléhat zkáze a do sta let se úplně rozpadlo. Useknuté paže ale zůstaly absolutně neporušené a nepřestávaly být vláčné a prosycené krví. Správci kaple je uložili do drahocenných, stříbrem vykládaných skříněk. Rány stále mokvaly. Na sklonku 15. století z nich poprvé vytryskla svěží krev. Zázrak se opakoval více než dva-

četkrát. Zvlášť silný výron byl zaznamenán v roce 1699, kdy krev ze světcových paží začala tryskat 29. května a přestala až 1. září. Dnes již k tomuto jevu nedochází. Mumifikované paže spolu se zachycenou krví a dalšími relikviemi jsou uloženy vedle světcových ostatků v bazilice sv. Mikuláše v Tolentinu a přístupné prohlídce.

Na celém světě bylo za účasti očitých svědků včetně lékařů a dalších vědců zaregistrováno již více než sto případů fascinující nezníčitelnosti zesnulých.

V roce 1889 zemřel v libanonském klášteře sv. Petra a Pavla svatý Charbel Maklhof. Jeho ostatky, jak velely tradice řádu, byly pohřbeny do holé země. Nad prostým hrobem se po několika týdnech začala objevovat záhadná světla. Aniž by se podařilo objevit jejich zdroj, rotovaly vzduchem zářící kruhy a krajinu prozařovaly jasné záblesky. Představený kláštera nemohl nečinně přihlížet těmto výmluvným jevům a nařídil exhumaci. Světcovo tělo, přestože leželo zalité spodní vodou, nejevilo sebemenší známky rozkladu. Mniši je umyli, převlékli a v dřevěné rakvi uložili do malé kapličky. Po krátkém čase začala ze zemřelého vytékat olejnatá substance, které poutníci připisovali léčivou moc. V roce 1927 byla stále se nerozkládající mrtvola uzavřena do cínové rakve a zazděna ve výklenku. Zázračné jevy to ale nezastavilo. V roce 1950 začala vylučovaná tajemná tekutina prosakovat stěnou ven. Hrobka byla vybourána a rakev otevřena. Sv. Charbel v ní ležel neporušený, jako kdyby zemřel teprve před několika hodinami. Hrob je nyní prozkoumáván každý rok a situace se nemění. Tělo zůstává zcela zachováno, zalito nahromaděnou tekutinou. Předpokládá se, že její celkové množství již dalece přesáhlo původní světcovu hmotnost. Složení se nepodařilo zjistit, ale léčivé účinky jsou prokázány.

Od roku 2003 vědci podrobně zkoumají burjatského lámu Dasga-Dorjo Itighelova. Přestože zemřel již před téměř osmdesáti lety, jeho tělesná schránka nenese žádné stopy rozkladu, chemických změn či vysoušení. Podle burjatských buddhistů láma ve skutečnosti není mrtvý, pouze přebývá ve stavu nirvány. Před svou smrtí prý totiž slíbil, že znovu procitne, jakmile se v Rusku obrodí jeho víra.

Udalo se něco podobného v případě Jana Křtitele? Vypadala jeho useknutá hlava stále jako živá, což mnohé naplňovalo úžasem a

jiné děsilo? Docházelo v její přítomnosti k nepochopitelným jevům? Obklopovalo ji světlo či neznámá vůně? Děly se věci neuvěřitelné? Rozkvétaly před ní stromy a květiny, jak v obžalobě uvedl Filip IV.? Byla ztělesněným zázrakem?

Pokud ano a pokud se, neznámo jak a kdy, dostala do opatrovnickví rytířů, pak mnohé nevysvětlené začíná nabývat smyslu. Hutnou mlhu nad jedním z velkých tajemství templářského řádu prosvěcuje paprsek poznání.

Zakódovaný podpis

Vraťme se na Veveří. Pokud uznáme, že kamenná hlava v koruně monogramu může představovat Jana Křtitele, pak je nutné položit si otázku: Proč? Kaple je přece zasvěcena Matce boží. Zákonitě by shůry měla shlížet její tvář. Dovoluji si předložit malou hypotézu, opřenu o pár nepopíratelných skutečností.

1. Monogram je trochu odbytý a postrádá souměrnost., Zdá se, že byl vytvořen ve spěchu. Pokud měl sloužit jako ozdoba, očekávali bychom precizní provedení. Navíc štítová stěna nese neklamné známky stavební úpravy.

Původně vypadala jinak. Monogram tedy přibyl později. Co k tomu vedlo?

TEORIE:

Pokud templáři v již dříve vystavěné kapli budovali cosi tajného, jak tvrdí legendy, museli o tom zanechat svým nástupcům jasnou nepřehlédnutelnou zprávu. Proto na venkovní zeď umístili velký kryptogram se zakódovaným jménem velmistra Molaye a zpodobnění idolu, který tajně uctívali. Pro zasvěceného rytíře to byl přímo firemní štít. Hned poznal, že je na správné adrese.

2. Podobný kryptogram Molayova jména se ovšem neobjevuje nikde jinde. Dovedli by ho tedy rytíři rozluštit?

TEORIE:

To, že shodný znak neznáme odjinud, dokazuje jeho jedinečnost a vysoký stupeň utajení. Kód ale jistě vychází z nějakého šifrovacího postupu, který byl v řádu rozšířen. Templáři dokonale chránili nejen své bankovní listy a cenné dokumenty, ale i pouhé dopisy. Nechtěli

riskovat, že jim kdosi podvrhne zavádějící informaci. Proto kromě pečeti a dalších klasických zabezpečovacích prostředků vkládali do textu i jméno autora. Většinou o tom nevěděl ani písař, kterému byl dopis diktován. Využívali šifru ukrytého písmene. Příjemce se hned v úvodu z různých náznaků dozvěděl, jaký klíč má použít. Například když poskládal za sebe druhá písmena v třetích slovech každé věty, zjistil skutečné jméno odesílatele. Pokud nesouhlasilo s podpisem, byla zpráva podvržena. Někdy se tak sdělovaly přísně tajné rozkazy, takže i zdánlivě nevinný text mohl obsahovat krvavou hrozbu.

Třeba: „Neprodleně zaútočte na přístav!“ Nebo: „Zabijte doručitele zprávy.“

Takový systém nemohl fungovat bez předem určených jasných pravidel.

Šifrovací klíče a kódy, či spíše standardní postupy řešení, musely být známy nejvýše postaveným bratřím v řádu a jejich prostřednictvím předávány ostatním.

3. Již zmíněný Veverský rukopis tvrdí, že na hradě se v roce 1304 konalo tajné zasedání řádu, kterého se zúčastnil i velmistr Mollay. Lze tuto informaci brát vážně?

TEORIE:

Proč by si autor Veverského rukopisu vymýšlel? Pokud chtěl historii hradu obohatit o smyšlenou přítomnost templářů, nemusel přece uvádět přesná data a jména. Každý falzifikátor dobře ví, že čím bude ve svých výmyslech konkrétnější, tím snáze bude odhalen. A Veverský rukopis se zmiňuje ještě o pěti dalších letech (1258, 1274, 1280, 1287 a 1293), kdy se na hradě v řádovém domě, o kterém ale netušíme, kde se nacházel, sešla generální kapitula. Hrad tedy nebyl řádu templářů naprosto neznámým koutem.

Námítka historiků, že nelze očekávat nalezení pokladu ani jiné velké objevy, protože se templáři u nás příliš neprojevovali, neobstojí. Právě proto si mohli zvolit Moravu. Nebyli zde tak rozšíření jako v jiných zemích, ale také tu neměli nepřátele. Byla to pro ně bezpečná zóna.

Dokonale klidné místo úniku.

V roce 1304 již řád mohl tušit, že se nad jeho osudem začínají stahovat mračna. K bezpečnostním opatřením jistě patřila i výstavba tajných úkrytů.

Nachází se jeden z nich na Veveří? Přijel sem Jakub Molay proto, aby osobně prověřil dokonalost připravené skrýše?

4. Pokud rytíři Templu zanechali na Veveří alespoň část dědictví svého řádu, musí k němu vést nějaké stopy. Znaky, které by i po letech přivedly rytíře na správné místo.

TEORIE:

Templáři byli dokonalými mistry utajení. Přesto se zdá, že některým jejich symbolům dokážeme porozumět. Mnohé mohou skrývat i více významů. Hlava Jana Křtitele ve výseči Molayova kryptogramu naznačovala, že jde o jakési tajemství řádu, ale také určovala, kdy je třeba nastoupit cestu k jeho odhalení. Prorok se narodil v den letního slunovratu. S tímto datem jsou templáři přímo magicky svázáni a jak dokazuje podivná dlaždice z katedrály v Chartres, využívali ho k sdělení jistých poselství. Někde v kapli musí být roztroušeny další znaky. Možná se skrývají v podlaze pod osmihrotými křížky v zákristii. Anebo ve zdi nad bočním vchodem. Výjev, který se nachází v oblouku nad dveřmi, jako by pocházel odjinud a byl uměle naroubován do románského vstupního portálu. V starobylém kameni, který se barvou i zpracováním liší od všeho ostatního v kapli, je vyobrazen berličkový kříž, jemuž se klanějí dvě zvířata. Odborníci se nemohou shodnout, zda jde o lvy či beránky. Popravdě řečeno, k oběma mají kamenní tvorové daleko. Někteří badatelé celý výjev považují za ezoterní symbol a přiřkládají mu hlubší smysl.

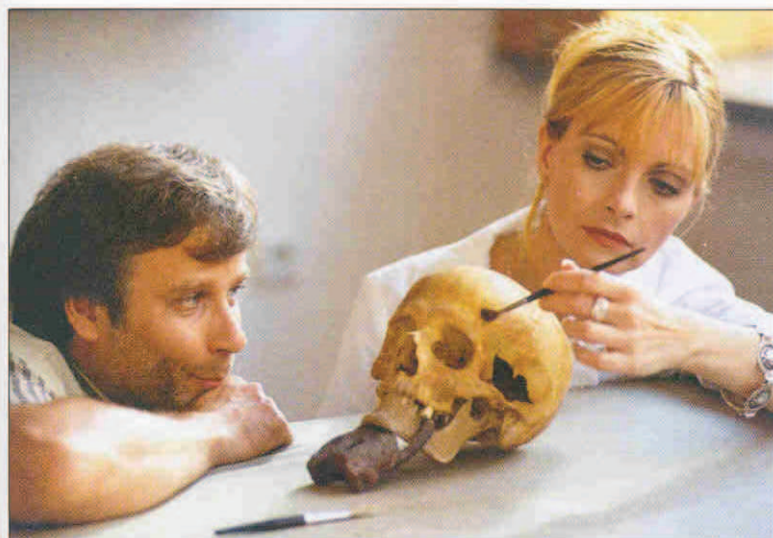
5. Jak s rozluštěním celé záhady souvisí tajemná hádanka o ohonu páva, stojícím na pokladu?

TEORIE:

Listiny, objevené hrabětem Prosperem, jsou zřejmě pozdějšího data. Nezanechali je templáři, ale někdo, kdo měl o jejich tajném úkrytu alespoň částečnou povědomost. Zdá se, jako by text obsahoval střípky pravd a domněnek, kterým autor možná ani sám správně nerozuměl. Přesto může jít o významnou indicii. Představme si tu

situaci. Rytíř, který přijel pro poklad, v určený den (letní nebo zimní slunovrat) a danou hodinu netrpělivě čeká, až slunce ozáří kovovou figuru páva a vrhne stín jeho ocasu na místo, kde je třeba kopat. Zní to romanticky, ale co když bude zamračeno? A příští rok opět. Vy-zvednutí pokladu se odkládá! Při trvale špatném počasí budeme hladovět celá léta. Riskovali by něco takového templáři? Svěřili by tak rozhodující záležitost pouhému stínu, právě oni, nepřekonatelní znalci kartografie a topografie? Nezanechali by pro přesné určení polohy naprosto spolehlivou pomůcku?

Neznámo jak a kdy byl na Veveří objeven pozoruhodný situační plánec, vyhotovený na ručním papíru. Pocházel zřejmě z roku 1819 a podle připojené iniciály byl jeho původním majitelem J., svobodný pán z Mundy (*další hledač pokladu?*). Na jeho základě byl v roce 1968 proveden výkop. Tomáš Dacík o tom píše: „Po pečlivém odkrokování vzdálenosti se začalo s kopáním na místě, označeném celkem nenápadným křížkem. Nadšení kopáčů však po chvíli vyprchalo, neboť žádná kaverna ani nic jiného se neobjevilo. Teprve až v hloubce zhruba jednoho metru narazili na něco, co jim vyrazilo dech. V zemi se nacházela mramorová deska zvláštního tvaru. Když byla vytažena a zkoumána, k čemu asi tak měla sloužit či co vlastně představuje, nemohl nikdo dospět k závěru. Zřejmé bylo jen to, že jde vlastně o nějaké zařízení, na některých místech snad pozlacené, že plocha desky nese systém pracně vyrytých čar a otvorů, z nichž některé byly opět vylity olovem, jako by již byly nepotřebné, zatímco jiné se naopak ukazovaly funkční. Tedy ‚něco mezi busolou a orlojem‘, jak konstatoval jeden z nálezců. A opravdu (!), jak se posléze vyjádřil jeden ‚odborník‘ na slovo vzatý, mělo se jednat o přístroj, podle něhož se dalo zaměřit na místo, kde ‚ohon páva na pokladě stojí‘, a to v kterýkoli den během roku. Alespoň stupnice na desce a otočné rameno se záměrnými body k tomu nejspíše nasvědčovaly. Stačilo prý jen nasměrovat šipku ramene ke věži s pověstným pávem a pak se orientovat podle vyznačeného křížku... Otázkou ovšem stále zůstává, zda takový způsob použití je nejen, ale vůbec možný, protože poslání tohoto kuriózního přístroje je přes veškerá vysvětlení de facto nejasné.“

Lukáš Vaculík jako spisovatel Armín a Jana Hubinská v roli antropoložky Bakové zkoumají podivnou lebku. Zámek na čelist byl dáván nevolníkům za trest nebo jako bezpečnostní opatření při stavbě templářských skrýší.

Zuzana Norisová coby studentka Katka Nelserová pátrá po pokladu templu.

Templáři patřili k nejudatnějším válečníkům středověku.

Jak dokazuje stará rytina, rytíři nosili bílé pláště s červenými kříži.

Chrámové hoře dnes vévodí Skalní dóm s pozlacenou kupolí.

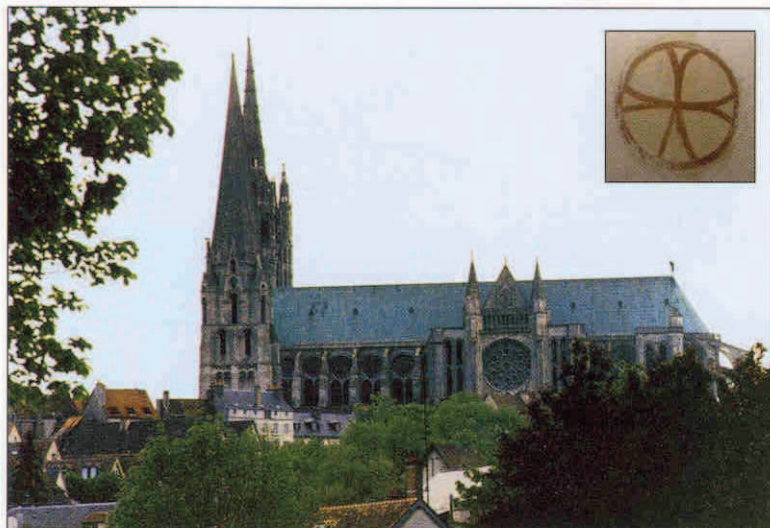

Odvezl archu úmluvy Šalomounův syn Menelik, nebo je stále někde ukryta? Kromě biblické hory Nebo přichází v úvahu i pevnost Masada (na snímku), kde se našly svitky s biblickými texty.

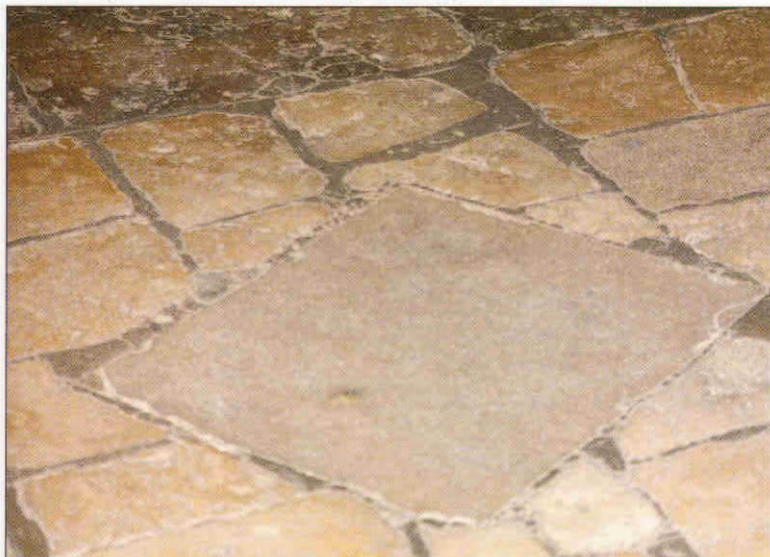

Nad Madonou se vznáší těleso s kupolovitou nástavbou. Na středověké francouzské tapiserii nad budovami zase visí ve vzduchu záhadné „cosi“ ve tvaru buřinky. Co autory těchto výtvarných děl inspirovalo? Viděli létající objekty na vlastní oči?

Stejný červený rozvětvený kříž v kruhu, jaký najdeme v kapli Matky boží u hradu Veveří, je namalován také nad – pouze o letním slunovratu osvětlenou – dlaždicí (dole) v podlaze katedrály v Chartres (nahore). Co se pod ním asi skrývá?

Ve 13. století hrad Veveří podle legendy obývali templáři.

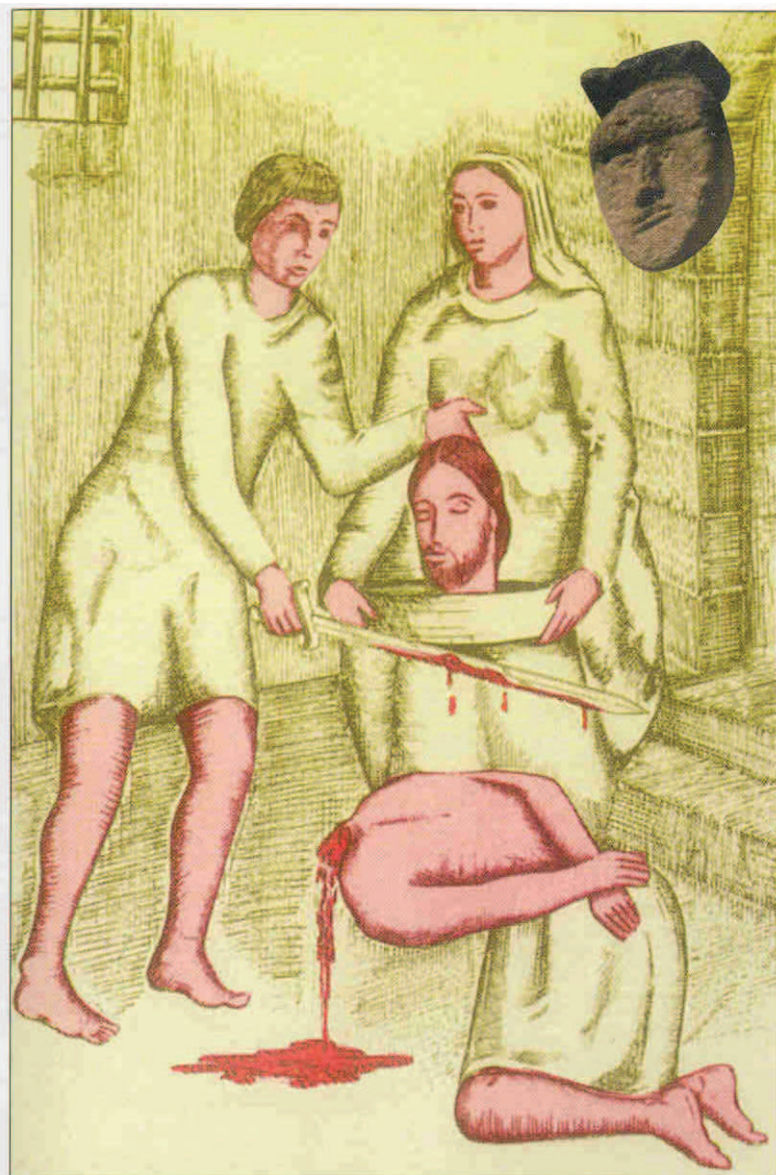
Nad bočním vchodem do kaple Matky boží je v kameni vyobrazen kříž, jemuž se klanějí dvě zvířata. Odborníci se nemohou shodnout, co tento výjev představuje.

Kaple Matky boží skrývá mnohé nevyřešené záhady.

Je v tajemném monogramu zakódováno jméno Molay?

Templáři uctívali tajemnou hlavu. Byl to ostatek Jana Křtitele? Nacházíme jeho podobu i na kapli poblíž Veverčí?

Aztéctí kněží přinášeli svým božstvům krvavé oběti.

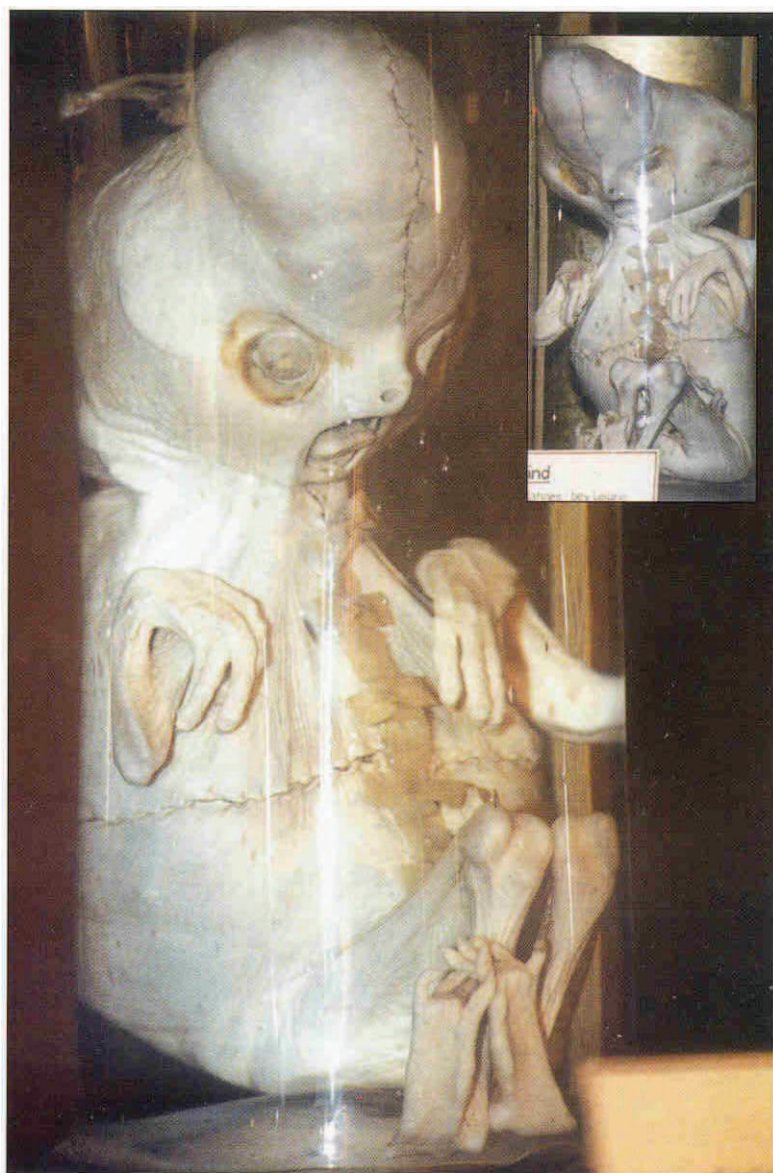
V Britském muzeu je uložena aztécká lebka, představující Tezcatlipocu. Oči z leštěného kamene jsou shodné s vševídnoucím Dýmajícím zrcadlem. Dovedou prohlédnout temnotou událostí i nejtajnějších pohnutek lidských duší.

Jan Dolanský Masku smrti uloupil, ovšem pouze v televizním příběhu.

Je v této excentrické hrobce ukryt stroj času? Její dveře, pokryté magickými znaky, nebyly otevřeny již 150 let. Anubis na nedalekém náhrobku J. Bonomiho je prý klíčem k tomuto tajemství.

Monstrum z Waldenburgu se vyznačuje neobvykle protáhlou kuželovitou hlavou a pouze čtyřmi prsty na končetinách.

Snad zařízení sloužilo k určení polohy, ale možná existuje i daleko jednodušší způsob. Třeba stačilo táhnout pomyslnou přímkou ve směru pohledu kamenné hlavy (připomeňme, že se dívá k hradu) a další z ocasu dnes již neexistujícího páva na věži a kopat tam, kde se protnou.

Záhada pokračuje, otázky zůstávají. Pobývali templáři na hradě Veveří? Vybudovali zde tajnou skrýš? Roztrousili drobty stop, které zasvěceného dovedou až ke kýženému cíli?

John J. Robinson to vystihl přesně: „Špionážní systém šifer, signálů, identifikačních technik a tajně prováděných operací... spolu s usilovnou snahou o utajení iniciačních obřadů a schůzek poskytovaly dokonalý základ pro tajnou společnost. Snad žádná jiná organizace v Evropě čtrnáctého století neměla potřebu a nenacházela potěšení v tajných aktivitách jako rytíři Templu.“

A právě proto se nám zřejmě nikdy nepodaří rozluštit všechna zapovězená tajemství řádu.

MASKA SMRTI

Podmanivě táhlá melodie zněla teskně a plačtivě jak pohřební píseň. Snášela se z vrcholu pyramidy dolů k vzrušenému davu.

Zajatec, připoutaný k obětišti, kameněl hrůzou. Vyděsilo ho, když hudba náhle změnila tón. Flétna začala zběsile kvílet. Rytmus bubny se zrychlil.

Na plošinu před chrámem, ozářenou mihotavým světlem ohňů a nesčetných loučí, vstoupil kněz. Byl to již stařec. Dlouhé šedivé vlasy měl stočené do čupku a sepnuté sponou. Vrásčitý obličej zdobilo rituální malování. Polonahé tělo halila lněná suknice s výraznými vzory. Přistoupil k oltáři, rozmáchl se a prudkým bodnutím vrazil zajatci do hrudi kamenný nůž.

Hrubé ostří rozřezávalo pokožku a rvalo vrstvu svalů. V mase svítila žebra.

Kněz vnořil ruku do otevřené hrudi, prudkým pohybem vytrhl ještě tlukoucí srdce a s výkřikem je zvedl nad hlavu.

Bubny sílely. Dav dole pod svatyní zaječel.

Tělo zajatce se škubalo v smrtelné křeči.

Kněz přistoupil k modle a přiložil jí srdce na ústa. Několik kapek krve stříkl ke hvězdám.

Pomocníci svrhli mrtvolu dolů z pyramidy a k oltáři rychle přivedli dalšího zajatce.

Téměř všechny starověké civilizace občas předkládaly bohům lidské oběti. Ale nikde jinde nedosáhla posedlost krví tak hrůzné podoby a tak obrovských rozměrů jako v Mexiku. Statisícům a možná i milionům nešťastníků byla zaživa vyrvána srdce z hrudi.

Zapomenutá legenda popisuje ještě jeden podivný způsob rituálního usmrcování. Při výročním obřadu v Tenochtitlanu se kněz postavil proti zajatcům, kteří měli být obětováni. V rukou svíral zvláštní masku. Z její ponuré černé tváře svítily nepřírozně vypouklé obrovské oční bulvy z temně zeleného leštěného kamene. Vsazeny do jasně bílých kruhů, působily zvlášť děsivě. Byly mrtvolně studené a přesto podivně živé a hypnotizující. Když si ji kněz nasadil, maska jako by ožila, její oči se rozzářily. Každý, kdo se v tom okamžiku do

nich zadíval, zemřel. Říkalo se tomu Smrt vypálených očí. Oběti prý měly v zorničkách malé ranky, kudy magická síla vnikla do mozku.

Maska smrti byla připisována božstvu jménem Tezcatlipoca, nejvyššímu z bohů mezoamerického panteonu, tomu, který řídil první epochu stvoření světa.

Aztékové Tezcatlipocu uctívali také jako patrona vládců a čarodějů. Spjovali ho se smrtí a s říší temnot. Podle letité víry se zjevoval v noci, aby vedl válečnický. Byl pánem Dýmajícího zrcadla. Tak se nazýval zvláštní předmět z obsidiánu, který na přání zobrazoval jakékoli místo či událost na světě. Tezcatlipoca v něm do detailu viděl, co se kde odehrává, a slyšel, o čem se hovoří. Okamžitě poznal záměry kteréhokoli vojevůdce, vládce i obyčejného člověka. Navíc byl schopen nahlížet do budoucnosti.

Je to pouhá pověst, zpráva o nějaké pomůcce k věštění, nebo povědomost o využívání neznámého technického zařízení? Mohl by kus leštěného sopečného skla přenášet obraz a zvuk jako televize?

Již jsme si připomněli, že existují stroje, jež se nepodobají tomu, čemu obvykle říkáme stroj, že mnohé zdánlivě obyčejné předměty, trubky, ryté obrazce, kovové tyče, krystaly, drahokamy... mají dar vysílat a přijímat energii, shromažďovat informace a vykazují spoustu dalších technických schopností.

Cédéčko je na první pohled také jen kus leštěného kovu. Co by se asi stalo, kdyby ho dostal do ruky příslušník nějakého primitivního pralesního kmene? Člověk, který žije na úrovni doby kamenné, nikdy v životě se nesetkal s rozvinutou civilizací, natož s počítačem. Jak by asi poznal, že ta nablýskaná věčička obsahuje horu informací, hudbu nebo dokonce i film? Bude si myslet, že je to jen plechové zrcátko. Možná dírkou uprostřed protáhne koženou šňůrku a bude cédéčko nosit jako šperk. A pokud půjde o album nějaké zpěvačky, například Lucie Bílé, s otištěnou fotografií na titulní straně disku, zač bude tuto vyvinutou dámu považovat? Za vyobrazení Bohyně plodnosti, které mu seslalo samo nebe?

Dýmající zrcadlo

Aztékové byli přesvědčeni, že Dýmající zrcadlo skutečně existovalo. A nebyli sami. Zprávy o podobně zázračném předmětu známe

i odjinud. Lucianos v Pravdivých příbězích píše: „A ještě jednu podivnou věc jsem viděl v královském paláci. Nad nepřítisť hlubokou studnou spočívá obrovské zrcadlo. Vejde-li někdo do studně, slyší všechno, co se u nás na zemi hovoří, a podívá-li se do zrcadla, spatří všechna města a všechny národy, jako by stál před nimi.“

Ruský badatel N. K. Roerich se při putování Tibetem v létě roku 1928 v Lhase setkal s lámou jménem Ca-rinpoče. V dlouhém rozhovoru o tajemné říši, ukryté kdesi v hlubinách země, láma řekl: „Jako dýmá zří světlo na věži Sambhaly. Je tam On — rigdän Gjalpo, neúnavný, vždy bdělý ve věcech lidských, jeho oči se nikdy nezavírají a ve svém magickém zrcadle vidí všechny události, dějící se na zemi. Síla Jeho myšlenek proniká do všech vzdálených koutů země. Neexistují pro něj vzdálenosti, může kdykoliv pomáhat tomu, kdo je toho hoden. Jeho mocné světlo dokáže zničit veškerou temnotu. Jeho nezměrné bohatství pomáhá všem potřebným, kdož nabídnou službu věcem spravedlivým. Dokonce může změnit i karmu lidských bytostí...“

Podle buddhistických posvátných textů je rigdän Gjalpo velmi moudrý a neuvěřitelně mocná bytost. Je to „král světa“, který sídlí v Šambhale, hlavním městě rozlehlé podzemní říše, nazývané Agartha. Věřící se, že je v přímém kontaktu s tibetským dalajlámou a několika dalšími svými zástupci na zemi.

Utajené vchody do Sambhaly se údajně nacházejí kdesi na území Asie. Tezcatlipoca byl uctíván v Mexiku. Dva tak rozdílné světy, vzdálené zeměpisně i v čase. V obou ale panovalo přesvědčení o existenci magického zrcadla, zobrazujícího veškeré dění na zemi. A jeho majitelé měli více společného, než bychom čekali. Stačí porovnat, co se o nich vypráví.

Rigdän Gjalpo kraluje v podzemí.

Tezcatlipoca sám sebe prohlásil za Tepeyollotlia, „srdce hory“. Chtěl tím naznačit svůj vztah k útrobám země?

Mocné světlo rigdän Gjalpy zničí veškerou temnotu.

Tezcatlipoca prohlédne temnotou stejně jako jeho alter ego jaguár.

Rigdän Gjalpo dokáže lidem změnit karmu.

Aztékové věřili, že Tezcatlipoca rozhoduje o lidském osudu, přiděluje neštěstí a smrt, stejně jako bohatství, udatnost a štěstí. Ve výjimečných případech ho lze požádat o změnu údělu. K tomu ale nestačila pouhá modlitba, bylo nutné se vyzpovídat. Jen tak mohl člověk dosáhnout rozhřešení a osvobození od trestu za své špatné konání.

Friedrich Katz v díle Staré americké civilizace o tom píše: „Zpověď byla ovšem vzácným a cenným darem, jenž byl člověku svěřen a jež si mohl dovolit přijmout pouze jednou za život. ‚Můj synu,‘ pravil, jak to líčí kronika, kněz zpovídajícímu se, ‚stojíš před tváří boha, jenž je ochráncem a pomocníkem nás všech. Přišel jsi, abys mu vylíčil tajemství svého srdce; měj se na pozoru, nepropadni zatracení tím, že bys lhal v přítomnosti našeho pána; otevři úplně své nitro a vyzpovídej se. Jen se vyzpovídej ze všeho zahanbujícího v přítomnosti našeho pána Yoalliho Ehecatla, to jest Tezcatlipocy.‘ “

Božstvo tedy nemělo tak špatnou pověst, jak se obvykle soudí. Je nazýváno ochráncem a pomocníkem lidí, stejně jako „králem světa“.

Když byla zpověď skončena, obrátil se kněz znovu ke zpovídánímu a řekl: ‚Synu můj. Mluvil jsi před naším pánem bohem. Vyzpovídal jsi se ze svých špatných činů. Rád bych ti nyní v jeho jménu sdělil, co máš činit. V době, kdy bohyně Cihuapiltin sestoupí na zem, nebo kdy bude oslavován svátek bohyně tělesnosti, zvané Ixcuiname, budeš se čtyři dny postit a tím potrestáš svůj žaludek a svá ústa.

Jakmile nastane rozbřesk, ... protáhneš si jazykem nevelké vlákno teocalcatlu nebo tlacotlu a nebude-li se ti to zdát dostatečné, učiníš totéž s oběma ušima, abys pykal, aby sis zajistil odpuštění hříchů, aniž pro to získáš jakoukoliv zásluhu. Provedeš tuto operaci jazyka trnem maguey; otvorem protáhneš potom vlákno ... Můžeš, jestli budeš chtít, spojit všechna vlákna v jeden svazek, takže jich tvým jazykem projde tři sta nebo čtyři sta. A jestliže jsi to alespoň jednou provedl, bude zlo, jež jsi způsobil, odpykáno.‘

Naprosto shodný zvyk byl rozšířen v Asii.

Hinduisté uctívají bohyni Kálí, která si jako zvláštní druh pokání protahovala šňůru s trny propíchnutou dírou v jazyku. Krutý obyčej

později praktikovali kněží jejího kultu. (Kálí, stejně jako Tezcatlipoca, dovedla přemoci duchy a démony. Odívala se do tygří kůže, zatímco Tezcatlipoca se dovedl proměnit v jaguára.)

Tamilští Hindové provádějí podobné pokání dodnes. Při náboženských slavnostech si po několikadenním půstu probodávají tělo nesčetnými háčky a nakonec jazyk probíjí hrubou jehlicí.

Lámové v starých mongolských kláštorech hrůzostrašnou praxi ještě zesílili. Ústy a nosními dírkami si protahují živé hady.

Z čeho pramení tyto shody? Vytryskly ze stejného vřídla?

Jednotlivá centra obrovské podzemní říše se prý nacházejí na východní i západní polokouli a původně byla spojena podmořskými tunely.

„Tibetští lámové se domnívají, že v jeskyních v Americe žije většina těch, kteří přežili katastrofu, která zničila Atlantidu, a že tyto prostory jsou napojeny na doposud průchodné chodby, spojující Ameriku s Asií. Tyto chodby jsou osvětleny zeleným luminiscenčním světlem, které umožňuje růst podzemním rostlinám a prodlužuje lidský život,“ uvedl americký buddhista dr. Robert Ernest Dickhoff.

Legenda o tajuplných obyvatelích obrovských podzemních prostorů a mnohoúrovňových umělých tunelů se vyskytují na obou částech amerického kontinentu a vždy je spojuje neobvykle vysoká míra shodných informací.

Náčelník Bílý kůň z kmene Siouxů při lovu objevil ve skále zvláštní puklinu, vchod do zjevně umělého tunelu. Jakmile se protáhl dovnitř a ušel pár kroků, spatřil před sebou zelenkavé světlo. Veden jeho jasem, došel do prostorné a mimořádně vysoké jeskyně, v níž seděli muž a žena bílé pleti se světlými — zlatými vlasy. Od nich se mimo jiné dozvěděl, že Indiáni spolu s bílými lidmi přišli podzemními chodbami z nějakého dnes již neexistujícího kontinentu, odkud pochází veškeré lidstvo. Indiáni po čase vyšli na povrch země, zatímco bílí zůstali v úkrytu jeskyní.

Jiný kmen, Sošoni, potvrzuje, že původně bílí obyvatelé Ameriky přišli z podzemí.

Španělští kronikáři zapsali historii Chiapeneků, u nichž pobýval tajemný hrdina jménem Votan. Byl to prý vnuk muže, který stavěl archu, v níž sebe a svou rodinu zachránil před potopou. Na Yucatanu

postavil proslulé Palenque. Do Mexika přišel z východu. Použil k tomu cestu, kterou vyvrtali hadi. Mínil tím podzemní koridor? Jeho původním domovem byl Valum-Votan.

Podle sdělení starého hinduisty, které v druhé polovině 19. století zaznamenal markýz Alveydre, obyvatelé Agarchy používají svůj vlastní jazyk — vatan. Neslyšíme zde podobnost s pojmem Votan? Vytvořili prý také „tajný archiv člověčenství“, do něhož uložili „nejdokonalejší stroje a ukázky všech bytostí a zvířat, i tvorů, kteří vyhyli“. Navíc zřídili rozsáhlé podzemní knihovny se spisy, starými tisíce let.

Přesně o tomtéž byl přesvědčen peruánský badatel Daniel Ruza. Podle jeho hypotézy v prehistorii existovalo jiné, duchovně a i technicky mnohem vyspělejší lidstvo než jsme my. Tuto společnost postihla drtivá zkáza, kterou přežila jen hrstka vyvolených a ta pak přenesla původní vědomosti do svých nových domovů v podzemí. Na povrchu ale zanechala trvalé poselství. Zvláštní skalní monumenty, které napoví, kde hledat vstup do rozlehlých jeskyní.

Ruza devět let pobýval na Marcahuasi, vzdáleném asi 80 km od Limy. Téměř čtyři tisíce metrů vysoký vrchol byl od dávnověku považován za „trůn bohů“. Na ploše pouhých tří kilometrů čtverečních jsou rozesety stovky obrovských soch a monolitických soch. Neznámí kameníci přetvořili celá skaliska do podoby zvířat, lidí a mytických bytostí. Na takzvané Skále lidstva — asi 25 metrů vysokém kameni — je vytesáno nejméně čtrnáct lidských hlav a za měsíčního svitu najdeme ještě další dvě. Hlavy představují čtyři rasy včetně těch, s jejichž představiteli se dávní obyvatelé Ameriky podle našich dosavadních poznatků nikdy nemohli setkat.

V roce 1960 se Ruza odstěhoval do mexického Tepoztlanu. V jeho blízkosti našel další přetvořené gigantické skalní útvary a údajně také úzké tajné vchody do jeskynních chodeb, v nichž podle domorodců dodnes žije rasa bílých nadlidí. K průzkumu se už ale nedostal.

V Asii a Mexiku se dochovala povědomost o magickém zrcadle, zobrazujícím vše, co se kde děje. Jeho majitelé měli velmi podobné vlastnosti. A v obou lokalitách se tradovaly legendy o existenci rozlehlé podzemní říše.

Veletok shod nás žene k odvážnému závěru. Nebylo Dýmající zrcadlo jedním z geniálních vynálezů obyvatel Agarchy? Její věda prý dalece předčí vědomosti lidstva na povrchu. Používané technické prostředky připomínají zázrak.

Následující otázka je možná zcela zcestná, nebo navýsost trefná. Je pouze jednou z dalších náhod neobvykle časté pozorování UFO právě nad Marcahuasi a Tepoztlanem, kde ústí údajně dodnes funkční vstupy do tajemného světa v podzemí?

Sbírka doktora Kasky

V září roku 1909 za velmi podivných okolností připutovala z Mexika do Prahy zvláštní zásilka. Dvacet beden, plných nejrůznějších památek a starožitných předmětů, bylo určeno pro dnešní Národní muzeum. Jejich původním majitelem byl doktor František Kaska. Tento významný český učenec se narodil v roce 1834 v Horažďovicích. Ve svých třiceti letech se stal vrchním lékárníkem rakouského dobrovolnického sboru, který byl naverbován k podpoře habsburského arcivévody Maxmiliána v době, kdy přijal korunu mexického císaře. Brzy poté byl Kaska jmenován osobním lékárníkem samotného panovníka.

Maxmilián se v Mexiku udržel u moci pouhé tři roky. Na jaře 1867 se s posledními věrnými vojáky musel stáhnout do města Queretaro, které po dvou měsících oblehání dobyla povstalecká vojska prezidenta Benita Juareze. Krátce nato, 14. června, byl císař revolučním tribunálem odsouzen k smrti. Přestože mnoho korunovaných hlav žádalo o jeho milost a Habsburkové nabízeli vysoké výkupné, byl císař o pět dnů později popraven.

Doktor Kaska i za této situace zůstal v Mexiku. Za více než čtyřicet let pobytu v této zemi shromáždil velkou část bývalého majetku císaře Maxmiliána — olejomalby, stříbrné přibory, stolní i dekorační porcelán, šperky a především panovnickovy řády a vyznamenání. Mezi čtyřmi desítkami drahocenných exemplářů zvláště vynikají císařský mexický dvorní znak ze zlata a drahokamů, řetěz Panny Marie Guadelupské a Řád Mexické orlice. Každá z těchto insignií váží několik kilogramů a je zhotovena ze zlata a drahokamů.

František Kaska zemřel bezdětný v roce 1908. Převážnou část svého bohatství odkázal Muzeu království českého, tedy dnešnímu Národnímu muzeu. Pár exponátů již bylo vystaveno, zbytek je uložen v depozitáři.

Historici přiznávají, že sbírka je obklopena řadou nevysvětle-
ných otázek. Skrývá se v ní jakési temné tajemství. Nikdo netuší, jak Kaska získal Maxmiliánův majetek. Jak je možné, že vlastnil i jeho vyznamenání a řády?

Ze všech dochovaných svědectví vyplývá, že císaři byly veškeré cenné předměty zkonfiskovány ihned po jeho zatčení. Tajemník rakouského velvyslanectví, který přicestoval do Queretara tři dny po Maxmiliánově popravě, aby identifikoval mrtvolu, obdržel od císařova komorníka pouze kabát a vestu. Nic jiného již v té době z císařova majetku nezbylo. Klášter de la Cruz, kde se Maxmilián pár měsíců před svou porážkou opevnil, byl důkladně prohledán. A vojáci by jistě nepřehlédli tak velké množství vzácných předmětů.

Většina odborníků soudí, že Kaska jednotlivé věci kupoval na veřejných aukcích. Ale na to by potřeboval obrovské prostředky. Odkud je vzal?

A přehlédnout nelze ještě jednu záhadu.

Kaska přijel do Mexika jako člen Maxmiliánova osobního štábu a zůstal tam, i když byl císař popraven. Přestože patřil k nenáviděnému mocnáři, Mexičané ho přijali za člena nejvýznamnějších vědeckých institucí a udělili mu vysoká státní vyznamenání. Kaska se dokonce stal osobním přítelem prezidenta Diaze. Navíc, neznámo jak, se dopracoval k značnému blahobytu.

Habsburkům to ale kupodivu vůbec neleželo v žaludku. Když Kaska v roce 1889 navštívil Vídeň, osobně ho přijal Maxmiliánův starší bratr, císař František Josef I. Obsah jejich údajně velmi dlouhého, důvěrného rozhovoru nebyl nikdy zveřejněn, ale krátce nato byl Kaska povýšen do šlechtického stavu a získal titul barona. Za co? A proč později Vídeň souhlasila, aby Kaska Maxmiliánův majetek věnoval českému muzeu? Proč Habsburkové nepožadovali vrácení alespoň velmi cenných vyznamenání a řádů a dokonce pomáhali s jejich pašováním z Mexika?

Dvacet beden s vzácným obsahem poslal do Prahy rakousko-uherský konzul. Celý náklad byl oficiálně odbaven místními úřady a naložen na loď do Evropy. Věci, které mexické zákony nedovolovaly vyvézt, tedy právě ty obrovské zlaté insignie, schovala v diplomatických zavazadlech Charlotta Leonarzová, manželka jednoho ze spolupracovníků rakousko-uherského velvyslance. Tato bezesporu odvážná dáma propašovala rozměrný a těžký poklad, zabalený do svých šatů a společenských toalet.

Patnáctého září 1909 dorazila s celým kontrabandem do Vídně a odevzdala ho na ministerstvu zahraničních věcí. Odtamtud ale byly veškeré cennosti hned následující den odeslány do Prahy. Proč si je Habsburkové nenechali? Proč ministerští úředníci reagovali tak neobvykle rychle a zlatá vyznamenání neprodleně poslali na místo, které Kaska určil ve své závěti? Plnili tak nějaký závazek?

Poskytoval Kaska Mexičanům i Vídni zvláštní služby, za které mu obě strany byly velmi zavázány? Bylo to pouze tlumočení a hájení zájmů obou zemí v době, kdy oficiální diplomatické vztahy neexistovaly, anebo něco víc?

Všechny dostupné údaje naznačují, že Kaska měl v ruce tajný trumf. Něco, co mu umožňovalo, aby získal zcela výjimečné postavení. Dodával přísně tajné informace? A pokud ano, jak je asi získával?

Jedna odpověď se nabízí. Kaska se celá léta intenzivně zajímal o šamanské praktiky i o tajemnou historii svého nového domova. Pořídalo se mu vykoupit několik vzácných sošek, masek a kultovních předmětů starých mexických civilizací. Bylo mezi nimi i tajemstvím obestřené Dýmající zrcadlo? Dostával se právě jeho prostřednictvím k důležitým zprávám?

Jestliže ano, co se s tímto výjimečným zařízením stalo? Zůstalo po Kaskově smrti v Mexiku, nebo jako součást jeho sbírky cestovalo do Prahy? Spočívá dosud na dně některé z beden, uložených v muzejním depozitáři, aniž bychom si uvědomovali, k čemu sloužilo? Nezaměnili bychom Dýmající zrcadlo za kus obyčejného sopečného skla? A pokud ne, byli bychom schopni ho uvést do provozu?

Je to příliš velká spekulace. Nicméně i když ji zavrhneme, nad podivným osudem a sbírkou doktora Kasky zůstává stále viset mračno nezodpovězených otázek.

HROBKA ČASU

Pilot Samuel Griffin se stal obětí prazvláštní hry času. Dne 15. července roku 1977 vzlétl z indického Madrasu a zamířil na sever k Nekluru. Po necelých deseti minutách letu se jeho letadlo zřítilo. Zjištěná příčina havárie vyšetřující komisi šokovala: letoun udeřil o zem v důsledku nepřítomnosti pilota v kabině. Stroj prokazatelně nikdo neřídil, a proto ztratil výšku. Jenže kam Griffin zmizel? Jeho tělo nebylo na místě katastrofy ani podél letové trasy nikdy objeveno. Početná skupina pátračů přitom pečlivě prohledala každou píď země. Policie zaznamenala výpovědi svědků, kteří letoun pozorovali od startu až po osudný okamžik. Všichni popřeli, že by bylo možné, aby Griffin vypadl z kokpitu anebo k záchraně použil padák, který měl povinně na sobě.

Svědkové nelhali, a přesto se mýlili. Jak se ukázalo později, Griffin se skutečně snesl k zemi za pomoci padáku. Problém byl v jediném. Zatímco letadlo nedobrovolně opustil 15. července roku 1977, na písčité pláži poblíž Madrasu přistál o téměř osmdesát let dříve — 18. července roku 1898.

Tuto neuvěřitelnou skutečnost potvrzuje dr. William Garrick, který na sklonku 19. století provozoval v Madrasu lékařskou praxi. Ve svých Pamětech, vydaných v Londýně roku 1903, napsal: „Dne 18. července 1898 se několik mých přátel stalo svědky nepochybného zázraku. Ve chvíli, kdy se procházeli po pláži, plukovník Janson vzhlédl a ukázal k projasněnému nebi. K zemi se snášel jakýsi odvážlivec, ... slaboduchý či snad pomatený exot, jenž musel být nepochybně nastrčen někým význačnějším jako pokusná osoba do neuvěřitelně riskantního experimentu, v němž se lidský život svěřil zanedbatelnému kusu hedvábí a několika pevným bavlněným provazcům...“

Neobvyklá mluva, netradiční oblečení ani podrobné vyprávění o čilém leteckém ruchu nad Madrasem dr. Garricka nepřesvědčily o pravdivosti pilotova původu. Považoval jej za schizofrenního pacienta, kterého k obloze vystřelil stejně šílený vědec, ale do svých Pamětí neopomněl poznamenat: „Pan Griffin tvrdí, že přišel osudovou kolizí o svůj létající stroj, z něhož ho vytrhla neznámá síla. Že ztratil svůj

čas a svůj život, jenž se má uskutečnit teprve v budoucnu. Je to blázen, nicméně sympatický, vzdělaný a originální blázen, jemuž je příjemné naslouchat...“

Ozvěny podobných případů se ozývají i odjinud. Dochází k přenosům v čase pouze ve zcela výjimečných okamžicích, poruchou odvěkých přírodních zákonů, jakýmsi omylem v zavedeném toku dějů, který vyvolal shluk nějakých mimořádných okolností, nebo naopak promyšleně řízeným zásahem nám neznámých sil?

Dokázal by člověk sám vlastním géniem cestovat v čase? Spolehlivě a bezpečně, s jistotou návratu do své doby?

Není sporu o tom, že jisté pokusy již byly učiněny. A neobešly se bez obětí.

Tunel do minulosti

Na severovýchodě Polska, v nudné písčité rovině, leží zámek Krzyztopor. Originální komplex budov je vystavěn jako obrovský kalendář. Čtyři věže symbolizují roční doby, dvanáct sálů označuje měsíce, 53 pokojů týdny, je zde sedm brán jako dnů v týdnu a přesně 365 oken. Na jednom z pilířů u vchodu je hieroglyf, připomínající písmeno W. Podle kabaly jde o symbol času a věčnosti, magické znamení, že toto místo přetrvá věky. O tom, co představuje vpravdě neobvyklý půdorys, se vedou spory. Unikátní interpretaci nabídl Nils Mayer z Technické univerzity v Berlíně, který v jedinečném tvaru zámku rozpoznává obrovskou postavu bytosti, svírající v ruce kříž a sekeru. Nelze popřít, že při pohledu z letadla se tato představa při troše fantazie přímo nabízí.

Historici předpokládají, že náklady na stavbu s astronomickou observatoří se skleněným stropem a množstvím tajných prostorů si vyžádaly třicet milionů tehdejších zlotých.

Fascinující zámek nechal v první polovině 17. století postavit mág, astronom a badatel Krzystof Ossolinski. Tento podivuhodný muž spolu s astrologem Janem Brožkem a s dalšími zasvěcenci se již v roce 1618 pokusil vykonat obřad podle starých řeckých magických knih, který měl umožnit překonání bariéry času a navázání kontaktu s energiemi „z druhé strany“. Konkrétním cílem tohoto tajného spiristického experimentu bylo spojení s duchem Boleslava Chrabrého,

od nějž se očekávala rada, jak čelit rostoucímu ohrožení Polska z východu a severu. Nevíme, zda spiritistické metody přinesly úspěch, anebo selhaly. Zdá se však, že bylo nutné najít jinou cestu a navštívit Boleslava Chrabrého přímo v jeho době. Proto se Ossolinski rozhodl vybudovat stroj času. V hlubinách stavěného zámku, v bezpečném úkrytu masivních zdí, chtěl zřídit komnatu, z níž by mohl putovat časem a přestupovat do jiných světů. Odkud získal návod nevíme. Snad mu ho dodal astrolog Brožek, který po prvním experimentu studoval magii v Itálii a usilovně pátral po dílech starých zasvěcenců.

Zda se Ossolinskému skutečně povedlo vybudovat „tunel do minulosti“, není známo. Ale některé okolnosti naznačují, že ano. Již v době výstavby začali záhadně mizet dělníci, jako kdyby je kdosi unesl. Počet tajemně ztracených osob byl tak značný, že musela zasáhnout církev. Stavba byla vysvěcena a přivolaní exorcisté provedli potřebné rituály k vymítání ďábla. Nic z toho nepomohlo. Jako kdyby zasahovaly zcela jiné síly, lidé pracující na zámku nadále nenávratně odcházeli do neznáma. Byli neopatrní při manipulaci se strojem času, anebo se stali obětmi nezdařených experimentů?

Přes všechny potíže se v roce 1642 podařilo první etapu prací dokončit. V ohromné věži byla zbudována astronomická observatoř a ve sklepení hluboko pod ní zřízena tajná komnata k přestupům do jiných dimenzí. „Zahájení provozu“ se novými unikátními pokusy měl zúčastnit i Jan Brožek. Cestou na zámek ale záhadně zemřel. Sám Ossolinski, který se na dlouhé dny a noci zamykal v podzemní laboratoři, začal rychle chřadnout. „Je slabý a bledý. Těžko soudit, z jaké příčiny, slábne každého dne a mlčí jako zakletý,“ poznamenal si do svého deníku zámecký lékař. V roce 1645 Ossolinski svěřil své tajemství synovi, zapřísahal ho, aby pokračoval v díle, a krátce nato zemřel. Dědic stroje času přežil otce jen o čtyři roky. O pár let později byl zámek zničen při nájezdu Švédů.

V roce 1785 se nad troskami objevil podivný mrak. Stovky očitých svědků, účastníků pohřbu generála von Cosela, spatřily, jak uprostřed mlhavého oparu pochodují po obloze oddíly vojáků. Dnes již víme, že tento zvláštní úkaz mohl souviset se střetem dvou různých realit. Již celé skupiny osob se v podobných mracích navždy ztratily anebo naopak zjevily na nebesích jako přízrak. V oblaku,

dosahujícím až na zem, v bitvě u Gallipoli navždy před očima svých spolubojovníků zmizelo několik stovek příslušníků britského pluku Norfolčanů a navlas stejným způsobem opustily náš svět i vojenské oddíly ve Vietnamu a ve Španělsku.

V době II. světové války okupovala ruiny zámku Krzyżtopor Rudá armáda. Při hledání cenností narazili ruští vojáci v podzemních prostorech na tunel, uzamčený trojími dveřmi. Vyrazili je, vešli dovnitř a již nikdy se nevrátili. Velitel pro ně poslal několik mužů. Viděl je naposled. Případ vyšetřovala NKVD. Ihned byl zřízen záchranný oddíl, ale i jeho příslušníci se navždy ztratili v podzemí. Není známo, co přesně se tehdy na zámku odehrálo. Rusové ale byli spádem událostí tak zaskočení, že vchod do tunelu podminovali a odstřelili. Komnata se zabudovaným strojem času zůstala za hradbou sutin a dodnes je ukryta kdesi v labyrintu sklepení. Práce na jejím odhalení dosud nebyly zahájeny.

Pod dohledem Anubise

Uprostřed londýnského hřbitova Brompton se tyčí podivná hrobka.

Její masivní bronzové dveře jsou již přes sto padesát let nedobytně uzamčeny. Co se skrývá uvnitř, je předmětem vzrušujících dohadů. Sedm metrů vysoká stavba se již na první pohled výrazně liší od umně vytesaných náhrobků s anděly smrti a záplavou lilií. Je to strohá, a přesto elegantní lichoběžníková věž, zhotovená z tmavé leštěné žuly. Stěny zdobí záhadné reliéfy, připomínající egyptské hieroglyfy. Také bronzové dveře lemuje pás nerozluštěných znaků. Těsně pod střešou obtáčí kruh osmi malých otvorů kulaté okénko, vyplněné velmi silným sklem. Jeho účel se nepodařilo odhalit. Slouží k přesnému nasměrování slunečních paprsků, nebo je symbolem osmi planet, obíhajících okolo Slunce? (V době stavby hrobky ještě nebylo objeveno Pluto.)

Po klíči a plánech mauzolea se stále marně pátrá. Podle jistých indicií bylo vybudováno pro Hanah Courotoyovou a její dvě staropanské dcery. Veškeré důkazy o existenci těchto tří záhadných starých žen ale zmizely. Nenašla se žádná závěť ani jiné dokumenty.

Spisovatel Howard Webster slídil po původu fascinující hrobky a nyní je pevně přesvědčen, že se v jejích útrokách skrývá stroj času, který sestavil podivínský viktoriánský génius Samuel Warner ve spolupráci s egyptologem Josephem Bonomim. Osudy obou těchto mužů byly bezesporu výjimečné.

Podle informací, sesbíraných odborníky z agentury Reuters, „...Warner zemřel v bídě, přestože údajně vynalezl torpédo, námořní minu velikosti kachního vejce a leteckou pumu, již bylo možné svrhnout na námořní cíle z balonu. Svě zbraně, schopné vyhodit do povětří několik plavidel, předvedl dokonce vládním činitelům. Záznamy z té doby dokazují, že jednání se účastnil i vévoda z Wellingtonu, vrchní velitel britských ozbrojených sil.

Warner požadoval za svůj vynález 400 000 liber, což v dnešní době představuje zhruba 14 milionů liber, jednání však ztroskotala. Vládní činitelé poté obvinili Warnera z podvodu. Vynálezce zemřel o několik měsíců později a zanechal po sobě manželku a sedm dětí. Příčina jeho smrti není známa, ale zrodilo se podezření, že byl zavražděn proto, aby se jeho zbraně, jejichž nákresy nebyly nikdy objeveny, nedostaly do rukou nepřítele.“

Cestovatel a archeolog Joseph Bonomi se věnoval hlavně Blízkému východu a Egyptu. Byl členem týmu, který jako první rozluštil hieroglyfické texty na papyrech v Údolí králů. Nelze vyloučit, že dešifrované záznamy se týkaly kontaktu s mimozemskou civilizací a především popisu stroje času. Přesvědčení, že starověcí Egypťané odhalili tajemství cestování v čase, bylo ve viktoriánské éře všeobecně rozšířené a i dnes má své stoupence.

Na jedné z kreseb v Bonomiho deníku, zobrazující sarkofág krále Ajeho, který fakticky řídil říši již za faraóna Achnatona a později se sám stal panovníkem, jsem našel stejné znaky, jaké vidíme na mauzoleu.

Tajemná hrobka byla dokončena v roce 1853. Ve stejné době údajně zemřel Samuel Warner a byl pohřben v nedalekém neoznačeném hrobě. Důkazy ale neexistují. Jisté je pouze to, že po dohotovení stavby náhle zmizel. Téhož roku je asi dvacet metrů od mauzolea vztyčen Bonomiho náhrobní kámen, přestože archeolog umírá až o pětadvacet let později.

Bonomiho náhrobek zdobí hieroglyfy a postava egyptského boha Anubise, průvodce a ochránce zemřelých, sedícího na čemsi, co připomíná repliku mauzolea.

Spisovatel Webster je pevně přesvědčen, že právě to je klíč k tajemství hrobky. Způsob, jímž Anubis upírá zrak — v tomto případě k mauzoleu, v egyptské mytologii zobrazuje sledování duše, ztracené v čase. Tři osamělé bohaté ženy, kterým hrobka patřila, zřejmě financovaly Warnerovy pokusy. Ten stroj času vynalezl s Bonomiho pomocí.

„Největší záhadou je fakt, že na hřbitově nebylo možné cokoliv vybudovat bez plánů, a přesto plány k mauzoleu neexistují,“ říká James McKay, mluvčí Bromptonského hřbitova. „Pokud Warner skutečně stavěl stroj času, bylo od něj velice chytré, že k tomuto účelu zvolil hřbitov... Bylo to jedno z mála míst, kde mohl pracovat nepozorován, a kde dokonce i tu nejexcentričtější stavbu bylo možné nějakým způsobem zdůvodnit. Hřbitov, kde jsou pohřbeni bohatí a věhlasní lidé, je také místem, o němž lze s velkou jistotou soudit, že s největší pravděpodobností zůstane s postupem času nedotčen. Je to cosi jako egyptské hrobky, kde stavby přetrvaly po celá staletí.“

A Howard Webster dodává: „Myslím si, že v neoznačeném hrobě neleží Warnerovo tělo, ale že tento génius stále ještě žije a díky svému stroji cestuje časem.“

V propasti nekonečna

Na severu Itálie v obci Vidracco asi 50 km od Turína v piemontském předhůří Alp našlo své útočiště duchovní společenství Damanhur, Město světla. Základní filozofií této zvláštní komunity je netradiční pojetí skutečnosti. Při svém hledání cesty duchovního vývoje, odpovídající filozofickým směrům epochy Vodnáře, damanhurci praktikují širokou škálu ezoterických věd a technik. V rámci rozsáhlých pokusů o pochopení zákonů prostoru a času se nevyhýbají ani pouti do jiných věků. V obrovském podzemním chrámu prý zbudovali stroj času, s jehož pomocí údajně již více než sto osob uskutečnilo přes tisíc cest do minulosti.

Podle dostupných informací pro cestování v čase existují dvě možnosti:

— cesta za pomoci těla z lehké materie, přičemž cestovatel „ob-sadí“ v minulosti konkrétní osobu, koná prostřednictvím jejího těla a vnímá jejími smysly. Tato varianta není ovšem jednoduchá, protože po celou dobu pobytu v minulosti je třeba udržovat v časoprostorech otevřený kanál;

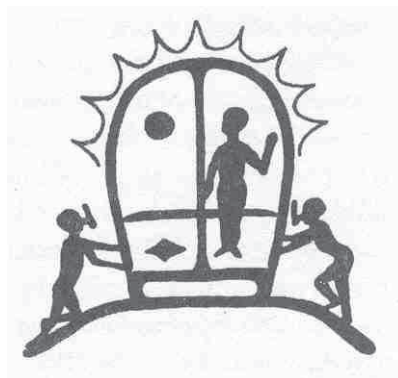
— cesta s nepřeměněným tělem, které se pro transport v čase odhmotní.

Damanhurci využívají především druhou možnost, pro niž postavili zvláštní zařízení. Jde o jakousi kulatou klec či koš, sestrojenou z kovových tyčí, z nichž některé obtáčejí kovové pružiny. Dno i strop tvoří magnetické plochy, okolo visí drátěné obrazce o velikosti talíře, naplněné barevnou alchymistickou tekutinou. Ty prý mají za úkol „ohnout čas“.

David Luczyn, který pobýval v Damanhuru celkem pětkrát, k tomu říká: „Vysvětlení tohoto fenoménu je ovšem mimo síly nezasvěcence. Pochopil jsem jen tolik, že damanhurci jsou údajně schopni vyrobit ‚polokonstantní pole‘, v němž je osoba, cestující v čase, vystavena nadčasovým podmínkám, za kterých se její hmotnost a čas rovnají nule. Poté lze tuto osobu za pomoci speciálních kódů a koordinátorů pro určité časové frekvence vyslat do ‚určitého času v moři času‘ ... Po celou dobu cesty trvá telepatický kontakt, který z přítomnosti udržuje několik osob. Při fyzickém cestování v čase je nesmírně důležité přesně si označit místo příchodu do minulosti, protože časová brána se při delším pobytu pohybuje a vrátit se lze jedině vstupním místem.“

Zní to neuvěřitelně fantasticky, ale stroje času, vyhlížející jako klec či koš, jsou známé také z četných legend, starověkých rytin i novodobějších pokusů.

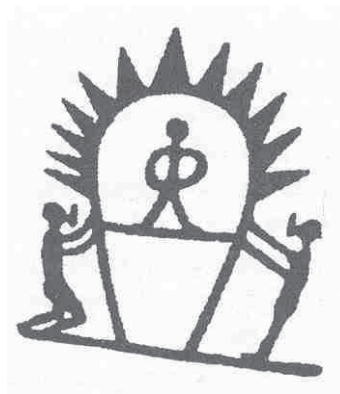
Indiánský kmen Kayapů vzpomíná na muže jménem Bep Kororoti (Příšlý odjinud). Tajemný cizinec cestoval v zařízení, připomínajícím strom s větvemi ohnutými až k zemi. Když byl stroj v klidu, větve

trčely volně do prostoru, v okamžiku, kdy poslední z nich byla ohnuta zcela dolů (zastrčena do spodní plochy), zazněla ohlušující rána a klec i s cestovatelem zmizela.

Na skalní stěně poblíž kirgizského města Navoi je série kreseb, představujících člověka uzavřeného pod kupolí, z níž vychází mohutný vějíř paprsků, snad jako znázornění unikající energie. Lidé, kteří zařízení ve tvaru koše obsluhují, mají své hlavy chráněny zvláštní maskou. Je to jakási deska či štít, upevněný několik centimetrů před obličejem. Měl zabránit nebezpečí, které hrozí při zasažení mozku elektromagnetickými vlnami či jiným zářením?

Tomu ostatně napovídá i podivný případ z brazilského Rio de Janeiro, který ve své knize Paralelní svět uvádí Aleš Hruška. Na kopci Vintén u vesnice Altafona blízko Ria se v roce 1966 odehrálo cosi velmi zvláštního. „V noci došlo k otřesu země a k poškození okolních budov tlakovou vlnou. Jev doprovázel oslnivý záblesk. Případ byl vyšetřován vzhledem k značně vysokým škodám.

Teprve za týden policie objevila v epicentru výbuchu mrtvá těla dvou brazilských elektroniků, ing. M. J. Vianu a M. P. Daxcruze. Byly nalezeny dvě olověné masky, částičky olověného plechu a lístek s poznámkami o hodině počátku pokusu, tajemné schránce, nutné ochraně tváří maskami a o čekání na dohodnutý signál. Mrtví nenesli stopy násilí ani popálenin. O případ se začala zajímat tajná služba.“

Co se oné noci na kopci Vintén udalo? Oba muži se před tragédií nechali slyšet, že našli možnost kontaktu s jinými civilizacemi a že o tom záhy podají důkaz. Pokusili se tedy cestovat časem? Sestrojili aparaturu, jejíž start doprovázely světelné a zvukové efekty a vzápětí tlaková vlna? Proč mrtvá těla policie našla až po týdnů, když již dříve celý prostor důkladně prohledala? A co bylo příčinou smrti, když ostatky nejevily známky žádných zranění? Silný výbuch by je měl rozhodně poznamenat. Ledaže by se ve stejném okamžiku vědci

již nacházeli v jiném časoprostoru. Znamená to, že pokus se vydařil a poutníci časem zahynuli až při zpáteční cestě?

NEBEZPEČNÁ SETKÁNÍ

Krajinu pohlcoval soumrak. Těžká hutná mlha obtékala vrcholky hor, spočívala na mělkých sedlech jako tělo obrovské chobotnice a spouštěla svá neforemná chapadla dolů po strmých zalesněných úbočích. Cosi lesklého se mihlo nízko nad lesem. Vzduch prořal svištivý zvuk.

Veronika Krausová zvedla hlavu. Zachmuřená obloha byla zcela prázdná.

Koruny stromů pokrývalo sílicí šero.

Cesta se lomila a prudce svažovala dolů.

Veronika nabrala rychlost. Snažila se co nejrychleji sjet k domům v údolí, když přímo před ní vybuchla světelná záře. Nepřirozeně žlutý sálající sloup, spuštěný odkudsi shora. Veronika si instinktivně zakryla oči před jeho oslepujícím jasem. Jak zvedla ruku, nepostřehla prudkou zatáčku. Lyže najely na navršený val sněhu, lemující okraj cesty, a vyhodily ji vzhůru. Ztratila rovnováhu, proletěla vzduchem a temně žuchla do tmy.

Světlo se pohnulo.

Nemohla popadnout dech. Ležela bezvládně na zasněžené ploše mezi stromy.

V podivném, téměř absolutním tichu se ozvaly kroky. Obklopeno světelnou záplavou, se cosi blížilo. Mlhavý obrys pohybující se postavy doprovázelo lehké křupání sněhu. Bytost se zastavila a sklonila. Na sních těsně vedle Veroniky dopadl stín podivně vysoké trojúhelníkové hlavy.

Než ztratila vědomí, viděla, jak se k ní vztáhly úzké šedivé dlaně se čtyřmi neúměrně dlouhými prsty.

* * *

Kněz přešel k psacím stolu.

„Farní knihy vaši domněnku potvrdily. Veronika Krausová je opravdu vzdáleným potomkem Uršuly Braunové. Dělí je jedenáct generací.“ Sebral ze stolu výpis a podal ho Armínovi. „Jak jste na to přišli?“

„Viděli jsme obraz Uršuly Braunové. Jsou si podobné jak matka s dcerou,“ vysvětlila Nelserová.

„To byl jediný impulz?“

„Ne.“ Armín se postavil. „Máme podezření, že oba případy spolu souvisejí.“

Farář se zatvářil udiveně.

„Myslíte tu podivnou Veroničinu ránu na krku, kterou jí prý způsobilo létající světlo? To je přece jen výmysl. A i kdyby nebyl, což nepřipouštím, jak by to mohlo souviset s obětí čarodějnických procesů? Se ženou, která byla popravena před více než třemi sty lety?“

„Víte, proč byla Braunova obžalována ze styku s ďáblem?“ Armín nečekal na farářovu odpověď. „Jedné noci zmizela. Ráno ji našli v bezvědomí na kraji lesa. Tvrdila, že ji obklopilo podivné světlo. Pekelné plameny, uprostřed nichž se zjevil samotný ďábel a odnesl ji pryč.“

„Tak to později interpretovali soudci,“ připomněla Nelserová. „Ve skutečnosti vypověděla, že ji pronásledoval neobvykle žlutý jas a v něm pak spatřila děsivou šedivou bytost s protáhlou hlavou a čtyřmi drápy na ruce. Nevěděla, co se s ní dělo, ale na krku se jí pak objevila rudá skvrna, stejná, jakou má nyní i Veronika.“

Farář rozhodil rukama.

„Může jít o pigment, velké znaménko, které se v tom rodě vyskytuje. Jsou přece příbuzné, jak jsme právě zjistili.“

„Při čarodějnických procesech inkvizitoři důkladně prohlíželi těla obviněných žen.“ Armín se podíval na faráře. „Což — mezi námi muži — docela chápu. Ale není mi jasné, proč byli tak zděšeni, když objevili skvrnku, která ani po vpichu jehlou nekrvácela. Proč ji považovali za ďáblovu znamení?“

„Někteří inkvizitoři možná zjistili určité souvislosti, které nám dnes unikají,“ dodala Nelserová. „Podobné nekrvácející jizvy se totiž vyskytují i na tělech lidí, kteří o sobě tvrdí, že byli uneseni do UFO. Jsou to stopy po nějakém zákroku.“

Farář byl v rozpacích.

„Chcete mi namluvit, že za čarodějnické procesy, které kdysi postihly tento kraj, mohou mimozemšťané?“

Armín pokrčil rameny.

„Dnes už nedokážeme přesně zjistit, proč inkvizitoři s takovou vervou podpalovali hranice s domnělými čarodějnicemi. Ale je možné, že v několika málo případech za to mohl strach. Strach z děsivého vetřelce, kterého lidé pro nedostatek informací považovali za ďábla.“

(Strážce duší— Pozdní návrat)

V ďáblově rouše

Kroniky a legendy evropských národů jsou plné zpráv o hrozi-
vých šedivých bytostech neznámého původu.

Český humanista a vzdělaný šlechtic Mikuláš Dačický z Heslo-
vá zapsal událost z roku 1608: „Jakási žena z předměstí Kutné Hory
pravila a dokazovala, že když její muž odešel ráno v sedm hodin do
práce v dolu, něco podobného jejímu muži si k ní přilehlo, vzalo ji z
lože a odneslo na Pach až k lávce. Tam ji to pustilo a ona se toliko v
košili vrátila domů.“

„Ženu mi unesl malý šedý muž s tmavým obličejem, aby po-
mohla při porodu. Když byla nesena větrem, spatřila velkými lesk-
lými kovovými dveřmi chodbu, která ústila do prostoru, který byl
ozářen jasným světlem,“ odpřísáhl v roce 1671 Peter Rahn, duchovní
ze švédského města Malmö.

Dcera pekaře z obce Čechy pod Kosířem nesla na zámek čerstvě
napečené rohlíky. Poblíž lesa narazila na malého šedého mužíka od-
pudivého vzhledu.

Tvor ji začal obcházet, nakukoval do koše a sebral dva rohlíky.
Kousl do nich a ihned je s odporem zahodil. Vzápětí odešel. Po chví-
li se objevila velká kovová koule, vznášela se volně v ovzduší a pak
zmizela na obloze. Vylekané děvče utíkalo na faru a chtělo se vy-
zpovídat. Záznam o této události se dochoval jak ve farních knihách,
tak v zámeckém archivu s poznámkou, že za nedodané rohlíky byla
udělena pokuta.

Knihá ság z jižního Saska vypráví, že jedna žena ležela v poste-
li, když neznámo proč zhaslo světlo. Slyšela, jak se otvírají dveře. V
záři, dopadající z vedlejší místnosti, uviděla šedivého trpaslíka s vel-
kou hlavou. Na ruku nesl malého ohyzdného tvora. Položil ho do

kolébky k ženině dítěti a zmizel. Žena ho ze soucitu chtěla nakrmit, ale stvoření odmítalo pít a záhy zemřelo.

Dvanáctého března 1587 byl desetiletý Václav z Prosenské Lhoty unesen podivnými bytostmi. Kronikář Marek Bydžovský je označil jako čerty se svítícíma očima.

Nemohly tyto malé šedivé tajuplné bytosti ve skutečnosti být mimozemští návštěvníci? Nezaznívají v pověstech zkruslené ozvěny kontaktů s jinými světy?

Shoda s novodobými únosy do UFO je více než nápadná. Stejně jako kdysi, i dnes k akci dochází většinou v noci. Z nevysvětlitelných důvodů zhasne světlo. Objeví se malá postava s nepřiměřeně velkou hlavou, protáhlýma mandlovýma očima a šedou kůží bez ochlupení. Její konání se často spojuje s oplodněním pozemské ženy.

Spisovatel Zdeněk Patrick se podrobně zabýval studiem některých nepochopitelných aspektů čarodějnických procesů, při nichž stovky žen skončily na hranici za své údajné kontakty s pekelnými mocnostmi.

„Pouze naznačuji, zda představa d'ábla nesplynula s jiným možným zlem, které kdysi ‚vysublimovalo‘ poblíž naší planety.

Neboť na tělech těch, kteří dnes tvrdí, že byli uneseni neznámými mimozemci, jsou rovněž nacházeny, mimo podivných jizev, dva až tři kruhové výstupky, vzdáleně připomínající mateřská znaménka. Nekrvácející znaménka, která časem samovolně vymizí.

Nehynoucí zásluhou Svaté inkvizice je přímo ukázkové vydupání Satana ze země, včetně jeho dokonalého popisu.

Dodnes není jasné, kdo byl manekýnem při rekonstrukci jeho podoby, neboť bible se tímto problémem nezatěžuje ani náhodou.

Poloviční kopytatec s netopýřimi křídly, případně kozlí bradkou, nezbytnými rohy a ocasem. ‚Prostý‘ lid jej měl vidět též jako kozla, černou kočku či psa. Je to podivné, neboť Svaté officium mělo zcela jiné informace.

V papežské bule Řehoře IX. (z 13. 3. 1233) se totiž hovoří o bytosti, která se zjevuje jako šedý muž s výraznými a velkýma očima, hubený, prakticky bez masa, chladné pokožky. V mnohých případech jeho horní polovina těla září a to tak intenzivně, že osvítil celou okol-

ní prostoru. Ona bytost, nazývaná ‚průvodce‘, posléze mizí a stává se neviditelnou.

Satan a jeho d'ábelské bytosti mohou měnit svá těla, mizet, překonávat obrovské vzdálenosti nezávisle na čase, číst myšlenky lidí, přemísťovat jejich těla z místo na místo.

Plodí s pozemskými ženami lidem podobné stvůry...

Všimněme si jedné maličkosti: žádný kozel, žádná netopýří křídla, černý kocour či pes! Bytost s šedou a chladnou kůží, s výraznými očima, telepatickými schopnostmi a dalšími výjimečnými možnostmi, které se tak podobají těm, o nichž se hovoří v souvislosti se ‚setkáními třetího druhu‘.

Patrick připomíná také citát z metodického spisu inkvizitorů Kladivo na čarodějnice: „Zrodí-li se ze soulože démona a pozemské ženy dítě, pochází toto dítě ze semene pozemského muže, kterému bylo předem odejmuto. Vzniká tak nové d'ábelské plemeno.“ A podotýká: „Novodobé legendy hovoří na stejné téma. Stejně neuvěřitelné. Ženy i muži, současné oběti mimozemských únosů, jsou v oddělených prostorech podrobováni rozličným zkoumáním a někdy velmi bolestivým zákrokům. Mezi priority zájmů malých šedivých cizinců patří schopnost reprodukce lidského rodu a vytvoření hybridu mezi oběma zcela odlišnými druhy. Mužům je odebráno semeno a ženy zkoumány na plodnost tímž způsobem, který my používáme u ovcí.

Některé ženy tvrdí, že byly oplodněny, přičemž příznaky těhotenství po několika měsících zcela bez dalších stop vymizí. Trvají však zdravotní i psychické potíže. Postižené ženy vyhledávají odbornou pomoc (a tentokrát to nejsou venkovské zpovědnice). Objevují se další detaily vzpomínek, které byly původně z paměti vymazány. Některé z žen jsou opakovaně přemísťovány šedými bytostmi do prostor, kde mohou spatřit embrya hybridů. Je jim řečeno, že jsou to jejich děti. Později mohou ženy spatřit tyto ‚zkumavkové děti‘ společně s dětmi lidského druhu. Ženy jsou vybídnuty několikrát k mateřským citům. Většinou neúspěšně. Neboť ženy necítí k malým hybridům žádný vztah.“

(Silnější než Däniken 2)

Otec z kosmu, matka pozemšťanka

Možný důkaz mimozemských experimentů nacházíme v Německu. V rozměrném skleněném válci je pod názvem Monstrum Humanum Rarissimum uložen v lihu velmi zvláštní tvor. Na novorozence má poměrně pevné, dobře stavěné tělo. Ohromná hlava šokuje neobvyklým tvarem. Z kulatého obličejce běžné velikosti vystupuje vysoký kužel neuvěřitelně protáhlé lebeční klenby. Oči připomínají obří hmyz. Nadměrně velké, kulaté bulvy jsou usazeny v kapkovitě protažených důlcích. Nepatrný nos s malými otvory se podobá zobáčku. V pootevřených ústech bez rtů se rýsuje tuhý jazyk. Ruce jsou složeny k tělu jako křídla a mají jen čtyři velmi dlouhé prsty. Chodidla disponují stejným počtem prstů a jsou nesmírně plochá.

Zvláštní exponát je vystaven ve Waldenburgu v přírodovědném kabinetu Vlastivědného muzea. Jeho podoba až podezřele přesně připomíná démonická zjevení popisovaná v odborné inkviziční literatuře. Neobvykle velké oči, našedla pokožka, dlouhé horní končetiny se čtyřmi prsty či drápy.

Je tedy monstrum z Waldenburgu jedním z nich?

Ufolog a spisovatel Hartwig Hausdorf je o tom bezvýhradně přesvědčen.

„Tato bytost je křížencem člověka a mimozemského návštěvníka. Vetřelci z vesmíru oplodnili pozemskou ženu. Myslím, že se pokusili spojit vlastní a lidské geny, aby kříženec disponoval jejich vlastnostmi. Bohužel se to nepodařilo a tvor získal pouze vnější podobu, kterou tak dobře známe ze zpráv o přistání UFO.“

Dobové dokumenty jsou poměrně strohé. Záhadný novorozenec byl čtvrtým dítětem Johanny Sophie Schmiedové z města Tauchy. Tehdy osmadvacetiletá žena ho přivedla na svět mrtvé v roce 1735. Událost byla zaznamenána v místní kronice: „Dítě vypadá jako kříženec člověka a slepice. Místo úst má podivný zobák, obrovský mozek, kachní nohy, ručičky, připomínající křídla, velké kulovité oči a zcela mu chybí uši.“ A jako vysvětlení neobvyklého vzhledu stojí: „Paní Schmiedová byla přepadena kunou. Šok způsobil znetvoření dítěte“

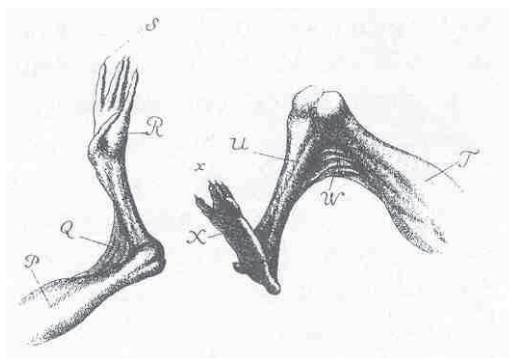
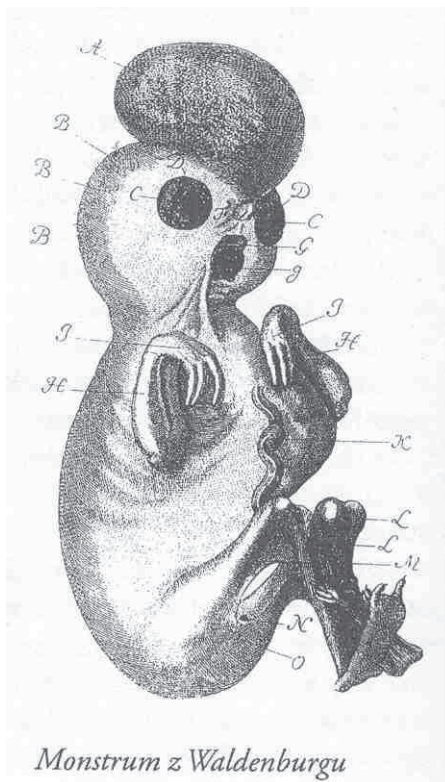
Hausdorf zprávě oponuje: „Tyto vzpomínky mohli mimozemšťané uměle u ženy vyvolat, aby zapomněla na setkání s nimi.“

Lipský ranhojič doktor Gottlieb Friderici projevila neobvyklou vědeckou duchapřítomnost. Nejenže provedl podrobnou pitvu a nechal podivné stvoření zdokumentovat kreslířem, ale nakonec jeho tělo zakonzervoval v lihu, „aby budoucí kolegové mohli objasnit záhady, spojené s tímto tajuplným tvorem .

Dr. Fridericiho překvapilo, že obrovská hlava nebyla zvodnatělá. Nenašel v ní žádnou tekutinu. Její protáhlý tvar byl jakoby přirozený. Mozek oplýval „úctyhodným počtem zdvojených a skvěle organizovaných nervových vláken“. Část vnitřních orgánů se lišila od lidských. A jak dokazuje latinsky psaný záznam, další pitvy odhalily i jiné zvláštnosti ve stavbě organismu.

„Nakonec ještě musím popsat končetiny, protože předloktí ani holenní kost nebyly, jak by se dalo očekávat, tvořeny dvojitou, nýbrž pouze jednoduchou kostí.

Spojení kostí postrádalo na obou nohách číšku a kosti bylo možné od sebe oddělit jen s velkou námahou. Ostatní kosti, které spojovaly tyto údy... byly vzhledem ke svému počtu a vzhledu vybaveny přirozeně. Avšak nebyly opatřeny nezbytným svalstvem.

Oprávněně se proto domnívám, že tohoto tvora je možné nazvat ‚monstrem‘, protože jeho vnější ani vnitřní vzhled neodpovídá stavbě lidského organismu, ale odlišuje se — tu počtem, jindy velikostí, pak zase místem. Některé tělesné části dokonce zcela chybějí a jiné zase působí nanejvýš mimořádným dojmem.“

Je tedy stvoření z Waldenbúrgu hybrid? Stala se jeho matka Johanna Schmiedová jednou z prvních nám známých žen, kterou oplodnily mimozemské bytosti?

Právě v první polovině 18. století prosvětlovaly oblohu nad Německem obří létající objekty. Dne 25. prosince 1729 byla pozorována rudě zářící koule o velikosti Měsíce v úplňku. Její skutečnou velikost později astronomové odhadli na 800 metrů. V dalších letech byl zaznamenán pohyb těles, dosahujících délky téměř jednoho kilometru. Vznášení se na místě střídané s prudkými změnami polohy i samotná velikost vylučují, aby šlo o kulový blesk nebo meteorit při průletu atmosférou. Vše napovídá umělému původu.

Je „slepičí člověk“ dítě některého z členů posádky těchto nepozemských létajících strojů?

Ředitel muzea Ralph Zenker k tomu říká: „Nechce se mi věřit, že by to skutečně mohl být potomek bytosti z vesmíru. Spíše si myslím, že jde o velmi zvláštní zohavení dítěte. Ale rozhodně nehodlám žádnou teorii vyloučit. Musí však být podložena pevnými vědeckými důkazy. Počítačová tomografie ani genetické testy prozatím nepřinesly využitelné výsledky.“

Nebeské děti

Zprávy o pohlavních kontaktech s návštěvníky z hvězd jsou roztroušeny po celé zeměkouli.

Mezi mexickými indiány v oblasti Chihuahua koluje pověst o bytostech, které po celá staletí sestupovaly z nebes, navštěvovaly odlehle osamocené osady a spojovaly se s místními ženami. Potomci těchto nerovných svazků vypadali částečně jako lidé a částečně se podobali svým kosmickým předkům. Na zemi žili do svých osmi let, než byli matkám odebráni a spolu se svými otci odletěli.

Právě v Chihuahua byl odkryt hrob mladé indiánské ženy a spolu s ní i kostry dítěte. Jeho lebka má nelidsky velké oční důlky. Jsou

velmi ploché, optický kanál vede dolů a dovnitř lebky, takže oční bulva nebyla pravděpodobně moc pohyblivá, zatímco člověk dovede zdatně koulet očima. Tvor musel směr pohledu řídit spíše pohybem hlavy než pohybem očí. Krajně neobvyklý je i tvar jeho skeletu. Zcela schází spánková kost, zadní část lebky je extrémně velká a plochá. Otvor, který spojuje lebku s páteří, je umístěn jinde než u člověka a má jiný tvar. Bytost musela mít skutečně enormní týl.

Bylo tedy i toto dítě potomkem pozemské matky a kosmického otce?

Podobné případy „meziplanetárního spojení“ pokračují dodnes. Právě v Mexiku se patnáctiletá dívka, která přišla pozdě domů, „vymlouvala“, že byla unesena do UFO. Malé humanoidní bytosti ji prý na palubě svého létajícího plavidla vyšetřovaly a podrobily několika velmi nepříjemným zákrokům. Rodiče se přirozeně domnívali, že je to výmysl, který má zabránit jejich spílání za pozdní návrat ze školy. Po několika měsících začala mít dívka zdravotní potíže. Překvapený lékař zjistil, že je těhotná. Dívka tvrdila, že nikdy nebyla s žádným mužem. Její silně nábožensky založená rodina odmítla potrat, i když otec nebyl znám, a dceru svěřila do péče církevní nemocnice. Tam se po předčasném porodu narodilo velmi zvláštní dítě. Jeho tělo částečně pokrývaly plochy s výraznými šupinami, připomínajícími kůži plazů. Hlava měla nezvyklý tvar, dominovaly jí mandlově černé oči bez bělma. Na čele se zračila jakási prohlubeň, krytá jemnou blankou. Dítě zůstalo v péči řádových sester, matka se vrátila k rodičům, kteří se snažili celý případ ututlat. Snímky záhadného novorozence se ale dostaly za hradby klášterní nemocnice a odvysílala je mexická televize.

MÁG POD KŘÍDLY ANDĚLŮ

Bolest byla ukrutná. Doktor železnými kleštěmi páčil dvě stoličky najednou. Lokálním umrtvením se nezdržoval. Trvalo notnou chvíli, než se mu podařilo oba zuby vytrhnout.

Pacient lapal po dechu. Když se vzpamatoval a zákrok zaplatil, přidal navíc varování.

„Vám, drahý pane, jednou vyříznou za rouhání jazyk a nikoliv pod skalpelem odpadne zároveň vaše hlava.“

Bohužel nešlo o planý projev vzteku, vyvolaného bezohledným zubařským zákrokem. Věštba se měla do písmene naplnit.

Psal se rok 1590. Rozhněvaný pacient se jmenoval Edward Kelley. Kleště, které mu způsobily tolik utrpení, svíral v rukou dr. Jan Jesenský (Jesenius), v té době sice již v jistých kruzích proslulý, ale přece jen ještě nevýznamný lékař. Plných deset roků scházelo do chvíle, kdy měl provést první veřejnou pitvu v dějinách evropského lékařství. O dalších 21 let později klečel na Staroměstském náměstí před katem Mydlářem, který mu nejdříve za nabádání ke vzpouře zaživa vyřízl jazyk a pak mu sťal hlavu mečem.

Kelleyho prorocké výroky udivují svou přesností. Císaři Rudolfovi II. sdělil, že propadne šílenství a odejde ze světa bez koruny na hlavě. Přesně popsal, jakou roli v tomto dramatu sehraje Rudolfův bratr Matyáš a naznačil hrůzy, které náš národ čekají za panování Ferdinanda II. Řadě českých osobností vystavil přesný jízdní řád jejich životů.

„Předvídal budoucnost tak snadno, jako jiní lidé vzpomínají na to, co dělali včera,“ napsal od něm dr. John Dee, vynikající anglický matematik, astrolog a okultní badatel, Kelleyho společník i rival. Strávili spolu řadu let. Nikdo nemohl mít zasvěcenější pohled.

Ti dva byli každý jiný, a přesto měli tolik společného.

Edward Kelley bezesporu miloval peníze. Rád je utrácel, rád je získával, někdy i netradiční cestou. V jeho rodné Anglii mu za podvod a zpronevěru byly uříznuty uši.

Doktora Johna Dee nechával cinkot zlatáků chladným. Měl daleko vyšší cíle. Chtěl navázat kontakt s nebesy. Toužil rozmlouvat se samotným Bohem nebo alespoň s jeho vyslanci, anděly. Jakoukoliv

cestou, jakýmkoliv způsobem. Na jaře roku 1582 se seznámil s Edwardem Kelleyem. A byl jeho fenomenálními schopnostmi šokován. Tak vynikající médium ještě nepoznal.

Kelley snadno upadal do transu. Diktoval dlouhé série slov, která obdržel „shůry“. A byl vyvolený. Když se pokoušeli navázat spojení s vyššími duchovními bytostmi, sám archanděl Uriel mu poskytl klíč k zapovězené truhlici vědění. Neznámo jak, seslal na zem zvláštní symbol, magický talisman, který usnadňoval kontakt s nadpřirozeným světem. S jeho pomocí Kelley rozmlouval s anděly, kdykoliv se mu zachtělo. Hovory vedl jejich jazykem a získaná sdělení zapisoval podivným písmem a tajným jazykem, který kdysi dávno ovládal biblický patriarcha Henoch.

Samotný doktor Dee vlastnil „zázračný“ krystal, nazývaný Lapis Manifestationis. Obdržel ho 21. listopadu 1582 od anděla, který se mu zjevil v podobě malého chlapce. Podle jistých svědectví to bylo skotské kamenné uhlí, stejné, jaké se používalo k „zírání“ již ve středověku. Možná ale obě zprávy hovoří o jednom a tom samém kameni.

Deníky dr. Dee, magické tabulky, které používal, obsidiánové věštecké zrcadlo a mnohé další pomůcky se dochovaly a jsou dnes uloženy v Britském muzeu. Urielův talisman ani zázračný krystal ale mezi nimi nejsou.

Průsečík věků

V roce 1584 Dee a Kelley dorazili do Prahy. Císař Rudolf II. jim ukázal svou přívětivou tvář. Alespoň na prvních pár let...

Kelley pilně, k údivu dvora i pražských velmožů, prováděl transmutace. Před svědky měnil olovo ve zlato. Používal k tomu tinkturu či prášek, který prý takřka zadarmo získal v jednom hostinci ve Walesu. Hrob místního biskupa byl totiž vyloupen. Jakási chátka uvěřila, že v rakvi nalezne poklad. Duchovní byl ale pohřben pouze s knihou a dvěma koulemi ze slonoviny, naplněnými červeným a bílým práškem. Lupiči nechali obojí na místě. A Kelley vše získal. Kniha popisovala alchymistické postupy a prášek byl iniciátorem proměny kovů.

V roce 1590 Kelley koupil Faustův dům na Dobyčím trhu. Na světě se najde jen málo míst s tak podivnou historií. Za časů opavských knížat zde údajně bydlel německý učený dobrodruh doktor Faust. Podle legendy se zabýval černou magií. Aby získal zapovězené znalosti, bohatství a slávu, spojil se s mocnostmi samotného pekla. Vlastní krví se upsal d'áblu, který ho nakonec odnesl dírou ve stropě. Sedm koček, zazděných v základech — a byly tam při rekonstrukci skutečně objeveny, prý dům zachránilo před nejedním neštěstím, naposledy při bombardování na sklonku II. světové války, kdy bomba sice proletěla dovnitř, ale nevybuchla.

Kelley si vytvořil jakousi kapli v nárožním arkýři. Restaurátoři tam nedávno objevili nástěnné malby s alchymistickými náměty. Právě na tomto magickém místě rozvíjel své styky s nadpřirozeným světem. Duchové a andělé s ním nejen rozmlouvali, ale přímo se mu zhmotňovali před očima, byli prý fyzicky přítomni. Svým vzhledem připomínali světelné bytosti, které se zjevovaly i jiným alchymistům a badatelům. Jacques Bergier naznačuje, že mohlo jít o vpravdě mimozemská, nikoli však nadpřirozená stvoření. I Johannes Kepler považoval za zcela normální, aby ho na Měsíc dovezl laskavý démon, který mu chce pomáhat v jeho bádáních.

Tajná laboratoř

Téměř vše, co o Edwardu Kelleyovi víme, může být pravda i lež. Podezření, že šlo o obyčejného podvodníka, ale neobstojí. Jistě nebyl žádný hlupák. Stýkal se s největšími učiteli své doby a ti by se nedali oklamat lacinými triky. Pokud vše, co předváděl, bylo pouhou iluzí, pak by mu mohl závidět i David Copperfield.

Samotný císař ho zpočátku zahrnoval přízní. Doufal, že z něj vymámí recept na výrobu kamene mudrců. Alchymisté věřili, že tento zázračný prostředek promění jakýkoli kov ve zlato a tekutina, v níž byl alespoň na chvíli ponořen, dokáže vyléčit i smrtelnou nemoc a vrátit ztracené mládí.

Snaha získat elixír života možná stála v pozadí jedné další nevysvětlené záhady. Rudolf II. prý v posledních letech svého života nechal zřídit tajnou alchymistickou laboratoř. Nikdo neví, zda je to jen pověst, nebo laboratoř skutečně existovala. A pokud ano, kde ji má-

me hledat. Americký badatel Bolton uvedl, že šlo o dvě propojené místnosti v staré kamenné budově, která původně sloužila jako přístřešek pro královské kočáry.

Stavební písař Pražského hradu v roce 1609 napsal: „Při přestavbě věže Mihalka a sousedních budov ve Vikářské uličce byla také vystavěna dřevěná chodbička k novému laboratoriu Jeho císařské Milosti.“ O autentičnosti tohoto záznamu se nedá pochybovat. Takže je nutné pátrat tam?

Přehlédnuta zůstala jedna zvláštní okolnost. Proč byla laboratoř utajena? Císař přece podporoval alchymisty naprosto otevřeně. Přijímal je na hradě a sám rád navštěvoval jejich dílny. Obrovské výdaje, které do alchymistických výzkumů vložil, jsou spolehlivě historicky doloženy. Proč se najednou rozhodl jednu z laboratoří utajit? Měl v ní pracovat někdo, s kým se oficiálně nemohl stýkat?

A to nás přivádí k možná šílené, ale přece jen ne zcela nemožné hypotéze.

Rudolf II. nechal Kelleyho v roce 1591 uvěznit. To, co následovalo, připomíná akční film. Vězeň je mučen na Křivoklátě, aby vydal tajemství kamene mudrců. Neřekne nic. Pokouší se o útěk. Provaz, na kterém se spouští z věže Huderka, se přetrhne. Kelley si zlomí nohu tak, že musí být amputována. Na přímluvy spřízněných šlechticů dostane od císaře milost. Záhy ho ale opět uvrhnou do vězení, prý kvůli dluhům. Nový útěk a další noha v háji. Kdo tohle vymyslel?

Drama nekončí. Bolest prý dohnala Kelleyho, aby vypil jed. Zvěst o jeho smrti se šíří, dokonce dorazí až do Anglie, ale alchymistův hrob nikdo nikdy neviděl. Zato se objevuje zpráva, že Kelley byl spatřen živý v Praze, čtyři roky po své údajné smrti. Nemohl tedy svůj tragický konec jen předstírat, aby unikl pronásledovatelům a mohl se dál zabývat svým bádáním? A nenašel podporu pro své inkognito u samého císaře?

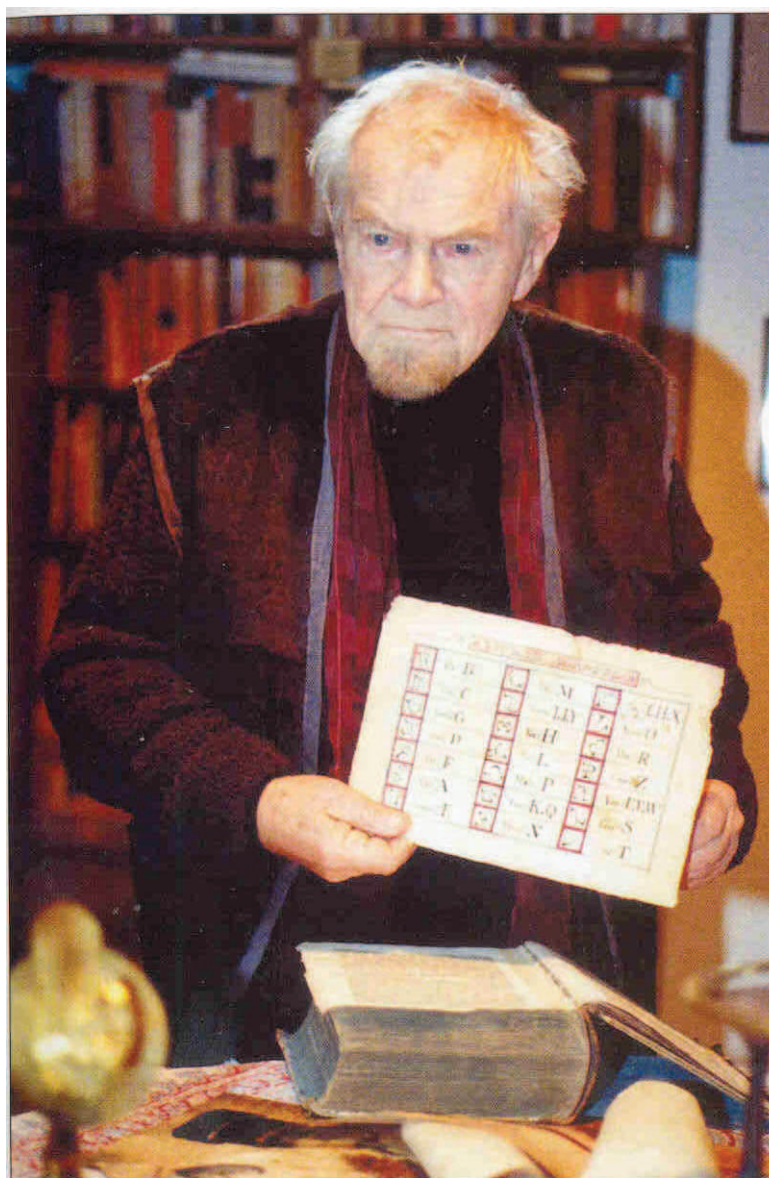
Od roku 1606 byl Rudolf velmi nemocný. Nálezy na kostech dokazují, že trpěl syfilidou. Trápily ho deprese a hysterie. Jeho bratr Matyáš toho využil a chtěl se zmocnit trůnu. Tvrdil, že císař je šílený. Příbuzní mu uvěřili a podpořili jeho nástupnické ambice. V roce 1608 Matyáš připravil Rudolfa o Uhry, Rakousy a Moravu.

Císař byl posedlý myšlenkou, že získá zpět ztracená území a pomstí se bratrovi. A to by mohl, jen když se uzdraví. Nutně potřeboval zázračný lék. Nemohl již ovšem podporovat armádu alchymistů. Docházely mu peníze, jeho dluhy stále rostly. Musel vsadit na jednoho koně. Mohl jím být Edward Kelley?

Nabízím jednu historku místo odpovědi.

V září roku 1584 se při lovu těžce zranil císařův nejoblíbenější pes, křepelák Hans. Raněný kanec mu vyrazil oko a roztrhl hrud' až k samému srdci. Pes měl být utracen, aby se netrápil. Kelley, který v té době působil u dvora teprve pár týdnů, sebral psa s příslibem, že ho za pár hodin vyléčí a dokonce mu vrátí zrak. Nazítří i s Hansem vtrhli k císaři. Pes radostně běžel k svému pánu a otíral se o něj vlhkým Čumákem. Komoří Lang o tom zanechal svědectví: „Císařská milost si velice bedlivě rozradostněné zvíře prohlížela. Ani stopy po zranění pravého oka, ani stopy po šití rány na hrudi. Obě psí oči byly jasné a bez zranění, rozzářené touhou při přítomnosti svého pána.“

Rudolf II. zřejmě věřil, že Edward Kelley je schopen připravit živou vodu a s její pomocí uzdravovat nemocné a omlazovat umírající. Sám na sobě to ale již nezažil.

Radovan Lukavský v roli tajemného starce Chiara hovoří jazykem andělů.

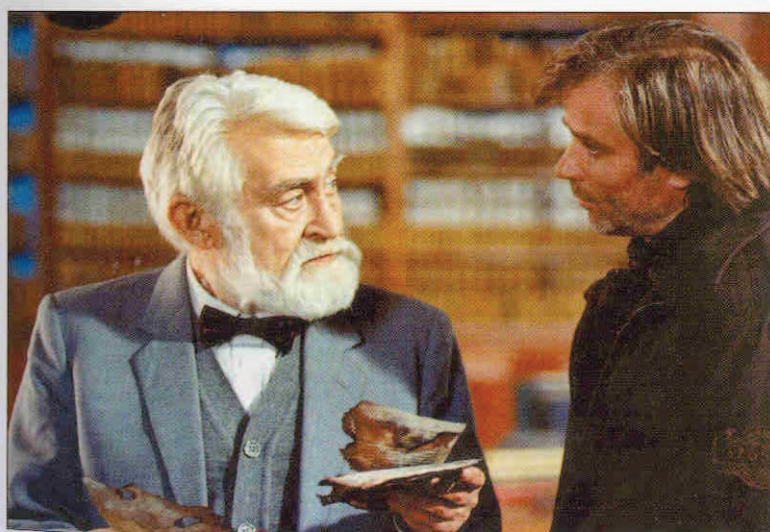
Postavu alchymisty Edwarda Kelleyho vytvořil Vladimír Kudla.

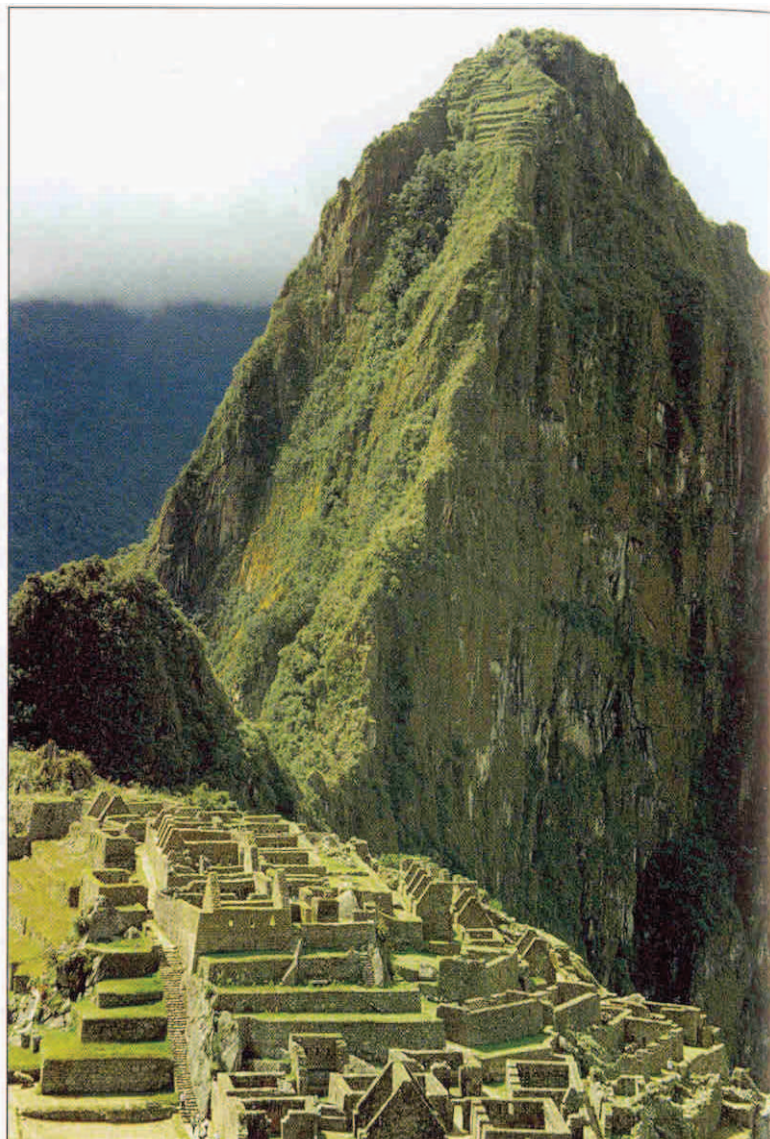
Krystaly a magické tabulky byly používány ke komunikaci s nepozemskými bytostmi.

Brána andělů existovala jen v představách televizních tvůrců, ale znaky, kterými byla pokryta, odpovídají enochiánskému jazyku.

Ilja Racek jako profesor Bejlovec pomáhá spisovateli Armínovi (Lukáš Vaculík) vyřešit záhadu tajného alchymistického spisu.

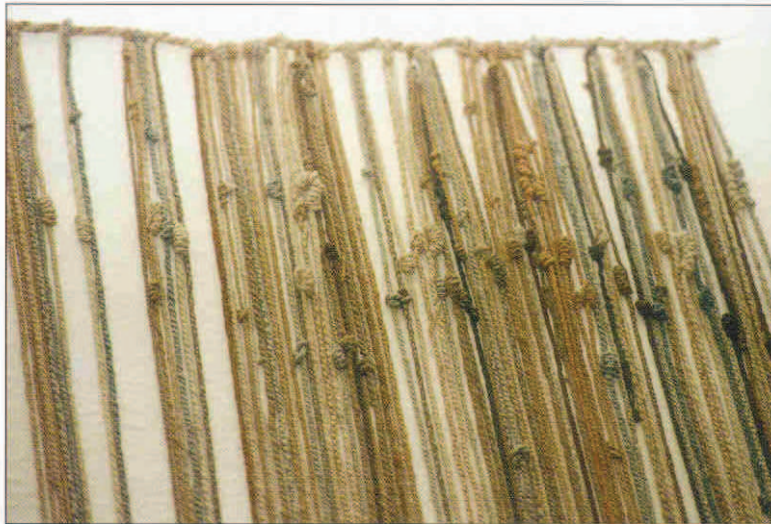
Vysoko nad Machu Picchu na samém vrcholu strmé hory vybu-
dovali Inkové chrám. Je na podobně nepřístupném místě ukryt
i jejich poklad?

Inční vládcové disponovali ohromným bohatstvím.

Dochované šperky a kultovní předměty jsou pouze nepatrným pozůstatkem z původního pokladu.

Soudí se, že uzlový záznam kipu nebyl písmem v pravém slova smyslu. Pravděpodobně sloužil pouze k číselným záznamům.

Hrad Niedzica se stal posledním útočištěm incké princezny Uminy.

Jedním z očitých svědků nalezení olověné trubky s inckým testamentem byl František Szydłak.

Kipu bylo uloženo pod schodištěm k bráně horního zámku.

Zvláštní boční – dnes již opět zazděná – chodba byla ke kostelu v Šenově přistavěna až na příkaz panovačné hraběnky. Vvolalo toto pyšné přání zjevení „kárající bílé ruky“?

Pavel Kočí si s chutí zahrál zlého správce Ulricha. Pověsti o upírech kolovaly nejen v Evropě, ale také na jiných kontinentech. Dokazují to artefakty starověkých civilizací.

V kolumbijském San Augustinu byly objeveny stovky soch s hrozivě vyceněnými špičáky.

Běští se obávali i staří Slované.

Podle některých indicií byly běsům přinášeny lidské oběti.

Egyptáně Bese zpodobňovali obvykle s hůlkou v ruce. Přesně tak si toto stvoření představovaly i jiné národy.

Zuzana Norisová se pokouší zjistit, k čemu sloužily malé nádoby pod oltářem. Byla do nich stáčena krev lidských obětí?

Lukáš Vaculík a Jana Hubinská v Jeskyni běšů.

Objevené ostatky udivují zvláštními ránami uprostřed čela. Způsobily je podivné zbraně běšů?

Na skle jednoho z oken domku rodiny Walických v polském Pruszkově se zjevila tvář ženy s korunou na hlavě. Obyvatelé města jsou přesvědčeni, že jde o vyobrazení Panny Marie. V jejich víře je utvrzuje skutečnost, že obraz nelze smýt vodou, odstranit chemickými prostředky ani setřít ostrým nožem.

POSLEDNÍ PRINCEZNA

Již přes čtyři staletí cestovatelé, badatelé i dobrodruzi nejhrubšího zrna hledají slavný poklad Inků. Jeho cena je znalci odhadována na minimálně pět miliard dolarů. Úsilí dosavadních expedic bylo marné. Doposud se nenasel ani gram ukrytého zlata. Nikdo netuší, kde se nachází údajně největší utajená klenotnice na světě. Marně se pátrá po mapě se zakreslenou polohou.

Snaha získat neuvěřitelně obrovské poklady říše Inků se traduje od poloviny listopadu roku 1532, kdy původně prostý pasák vepřů a později krutý dobyvatel Francisco Pizarro spolu s hrstkou unavených vojáků dorazil po úmorném pochodu do peruánské Cajamarcy. Právě zde v té době pobýval incký panovník Atahualpa. Pizarro jej listivě požádal o schůzku, spojenou s hostinou na důkaz přátelství. Inka pozvání přijal, ale sotva se svou družinou dorazil do tábora Španělů, byl přepaden a zajat. Aby si zachránil život a svobodu, nabídl vězňům úžasný obchod. Slíbil, že místnost, v níž jednal s Pizarrem, naplní do výše téměř dvou metrů zlatem a navíc dodá dvojnásobné množství stříbra. Bylo to vůbec největší výkupné, jaké kdy dějiny zaznamenaly. Lákavou nabídku Pizarro neodmítl. Indiáni z celé říše začali do Cajamarcy svážet na lamách cennosti ze zlata. Nádherné klenoty, rituální a ozdobné předměty, cihly a desky ze žlutého kovu naplnily postupně celý sál. Pizarrov sekretář Xerex uvádí, že výnos představoval celkem 5529 kilogramů zlata a asi 12 000 kilogramů stříbra. Ani toto úžasné bohatství chtivým Španělům nestačilo. Přísun žlutého kovu se jim zdál pomalý. Atahualpu postavili před „soud“ a popravili. Právě v ten čas se ke Cajamarce blížila karavana sedmi tisíc lam, naložených výhradně zlatými předměty a šperky. Jakmile se její vůdce dozvěděl o smrti panovníka, nechal zvířata odvést do doposud neobjeveného inckého města v horách poblíž Urubamby a tam náklad zakopal. Indiáni z celé říše ihned začali spěšně ukrývat své poklady. Proslulý několik stovek metrů dlouhý zlatý řetěz, který nechal zhotovit panovník Huayna Capac pro výzdobu náměstí v Cuzcu a který muselo nést více než dvě stě mužů, byl vhozen do jezera Urcos. Beze stopy se ztratilo i vybavení Chrámu slunce a přilehlé Zlaté zahrady. Jak uvádí jezuita otec Cobo, bylo to fantas-

tické množství zlata v podobě rozměrných plátů, velkých soch a masivních předmětů. Je známo, že roční produkce těžby zlata činila v Peru asi 200 000 kilogramů. Kolik se ho asi nahromadilo za tři staletí trvání incké říše?

První popizarrovský Inka Manco II. vysypal před španělského vyslance plnou nádobu kukuřice, sebral jedno zrnko a řekl: „To je všechno, co si Španělé vzali ze zlata Inků.“ A pak ukázal na zbývající zrna a dodal: „A toto nám zůstalo.“

Tato historka může nést pravdivou informaci. Nelze zapomínat, že Španělé do mnoha posvátných inckých měst nikdy nevstoupili. Slovné Machu Picchu bylo objeveno teprve v roce 1911 a až na sklonku dvacátého století ohlásili archeologové nález dalších neznámých svatyní poblíž Cuzca. Podzemí pevnosti Sacsayhuaman, hlubiny jezera Titicaca a další místa, považovaná za tajné klenotnice Inků, nebyla nikdy prozkoumána. Tisíce tun zlata zůstávají dodnes ukryty v důmyslných skrýších. Cestu k části tohoto bohatství ukazují údajně zápis a mapa, které se dědily v královském rodu. Jisté indicie naznačují, že tyto nezbytné pomůcky k nalezení pokladu se nyní nacházejí v Evropě. Snad v Polsku a možná dokonce u nás na Moravě.

Na útěku

Jak se sem tak cenné dokumenty dostaly?

Odpověď na tuto zapeklitou otázku je prosycena láskou, ale také krví, utrpením a touhou po zlatě. V roce 1760 se jeden z příslušníků šlechtického rodu Berzewiczů, baron Sebastian Benesz Berzewicz, vydal na dobrodružnou cestu do Peru. O tom, co ho k tomu vedlo, kolují dvě verze. Podle první z nich chtěl v daleké cizině zapomenout na nešťastnou lásku. Což by odpovídalo vášnivému povaze tohoto muže, který nakonec zahynul jako téměř stoletý v šermířském souboji o svou šestnáctiletou milenkou. Podle druhé verze ho k plavbě za oceán přiměly sklony k dobrodružství a pověsti o zemi plné bájných pokladů. Ale jak se ukázalo později, zlato mu rozhodně nedokázalo poplést hlavu.

Berzewiczův osud krátce po příplutí do Peru nabral zcela jiný směr. Jednoho dne viděl v centru Limy dva španělské vojáky, jak týrají skupinku indiánských žen. Galantní šlechtic sáhl po zbrani.

Oba Španěly zabil, Indiánkám pomohl k útěku. Následující týdny rozbily definitivně jeho původní představy o romantickém pobytu v exotickém kraji. Viděl, jaká zvěrstva kolonizátoři v Peru provádějí. Rozhodl se vrátit do Evropy. Ale pak náhodou potkal nádhernou indiánskou dívku. Jednu z těch, které zachránil před vojáky. Pověstné jiskry sršely oběma směry. Berzewicz se s ní záhy oženil. Štěstí netrvalo ani rok. Jeho žena zemřela při porodu. Dítě se podařilo zachránit. Holčička dostala jméno Umina. Prý po matce; ta se ale podle jiných zdrojů jmenovala Runtu.

K vysvětlení dalšího toku událostí se potřebujeme ohlédnout zpět. Když Francisco Pizarro popravil Atahualpu a v roce 1533 dobyl a vyloupil Cuzco, začalo nemilosrdné drancování celé země. První dobyvatelé, Pizarro a jeho předáci, se ale příliš dlouho z bohatství netěšili. Většina z nich byla zavražděna, někteří skončili na popravišti.

„Zmatek a občanská válka měly za následek, že Španělé se dopouštěli v zemi stále ukrutnějších zločinů,“ napsal Zenon Kossidowski. „Tisíce pokojných, pracovitých a mírumilovných indiánů byly umučeny, povražděny nebo přinuceny k otročké práci. Od Chile až po Ekvádor, od Tichého oceánu až k pramenům Amazonky se země doslova topila v indiánské krvi. Miliony domorodých obyvatel umíraly na následky těžké nevolnické práce nebo od hladu, na některých místech obyvatelé celých vesnic páchali sebevraždy, aby unikli strašlivému osudu... Obrovské lány úrodné půdy ležely ladem. Starodávný systém zavlažovacích kanálů byl zanedbaný. Hynula stáda lam a peruánským indiánům hrozil úplný zánik...

Indiáni byli postaveni mimo zákon. Neměli osobní svobodu ani půdu, ale přišli i o své rodiny a domovy. Pokud jim něco z toho zůstalo, bylo to jen díky jisté shovívavosti dobyvatelů. V naprosté většině však byli indiáni hnáni napříč zemí jako zvěř. Byli nuceni pracovat na plantážích a v dolech, sloužili na dvorech a v palácích bílých vládců. Ve srovnání s útlakem a nevolnictvím, které zavedli Španělé, se zdála Peruáncům předchozí nadvláda Inků jako ztracený ráj, který oplakávali a o kterém si tvořili legendy. Inkové se sice ani po Atahualpově smrti a pádu Cuzca v roce 1533 úplně nevzdali, ale nakonec po třiceti pěti letech bojů se Španělům podařilo do Cuzca

pod záminkou jednání vylákat i posledního dědice inckého trůnu — Tupaka Amarua. Byl popraven 24. září 1572.“

O dvě stě let později se situace téměř doslova opakovala. V roce 1780 jeden z pravnuků posledního panujícího Inky José Gabriel Condorcanqui přijal na počest svého předka jméno Tupak Amaru II. a prohlásil se za následníka trůnu.

Hnutí odporu nevedl dlouho. Záhy naletěl na falešné sliby kolonialistů. Uvěřil záruce bezpečnosti a přijel jednat do Cuzca. Ihned byl uvězněn.

Španělé mu vyřízli jazyk, nechali ho rozdupat koňmi a nakonec zohavené tělo spálili před očima všech jeho příbuzných, pro které připravili také smutný konec na popravišti. Vzbouření indiáni vzdorovali dva roky. Padlo jich na sedmdesát tisíc. Vůdcové povstání byli popraveni. Španělé se rozhodli vypátrat a definitivně odstranit všechny potomky incké šlechty.

Hrozilo, že se na listinu stíhaných osob dostane i Berzewiczova rodina. Jeho, tehdy již dvacet let mrtvá, žena totiž také patřila k pronásledovanému panovnickému rodu. (Potomci Inků svůj původ před cizinci bedlivě tajili. Kým opravdu byla jeho manželka, se Berzewicz zřejmě dozvěděl až po její smrti.) Dcera Umina se provdala za dalšího člena královské rodiny, bratrance legitimního následníka trůnu Tupaka Amarua II. A to mohli Španělé odhalit.

Berzewicz nechtěl riskovat, rozhodl se okamžitě opustit Peru. Nedokázal ale ihned zařídit vše potřebné. Trvalo několik let — snad bylo nutné někde v závětrí počkat, až pronásledování ztratí na síle — než s Uminou a jejím mužem přece jen uprchli. Lodí se dostali do španělského přístavu Vigo a odtud po krkolomné cestě napříč Evropou do Itálie. Přes deset let se skrývali v Benátkách. Pak je vypátrala španělská tajná služba. Uminin manžel, v tu dobu jediný právoplatný dědic incké koruny a ukrytého pokladu, byl přímo na ulici probodnut. Berzewicz se svou dcerou a tehdy jedenapůlročním vnukem, Inkou Antoniem, prchali dále. Přes dnešní Maďarsko a Slovensko se dostali do Polska, kde našli úkryt na rodovém panství v Niedzici.

Další sled událostí je zahalen v mlžném oparu dohadů. Stále není zřejmé, zda princezna Umina vlastnila mapu a popis cesty k skryté klenotnici Inků již při útěku z „Říše Synů slunce“, a proto byla tak

bezohledně Španěly pronásledována, anebo obojí získala až po příjezdu do Polska. Tvrdí se, že ji na Niedzici vyhledali tajní poslové z Peru a oznámili, že po smrti Tupaka Amarua II. a zavraždění jejího manžela se stala dědičkou inckého trůnu. Zároveň přivezli další důležité záznamy.

Umina část testamentu Inků zakopala pod práh brány horního zámku. Zhotovila nákras svého úkrytu a uložila ho v klášteře augustiniánů, kteří schraňovali písemnosti Berzewiczů. Kam schovala další „dokumenty“, není jasné. Vyslanci z Peru odjeli, aniž si byli vědomi, že je celou cestu sledovala španělská tajná služba. Šestičlenné komando přepadlo princeznu nedaleko hradu. Když odmítla prozradit, kam schovala mapu se zakresleným pokladem, na místě ji zavraždili. Možná před tím, než ji dopadli, udělala nějaké gesto, snad opravdu něco spolkla, každopádně vojáci nabyli dojmu, že hledanou listinu najdou v jejích útrobách. Proto jí doslova rozpárali břicho dýkou. Když hradní stráž vrahy zahlédla, přestali mrtvou pitvat a uprchlí.

Sebastian Berzewicz se bál, že Španělé budou chtít ještě více zneuctít a zničit ostatky zavražděné Uminy. Aby zmátl pronásledovatele, uspořádal pouze fiktivní pohřeb. Tělo uložil do krypty a po měsíci ho převezl nejprve do Červeného Kláštera na Slovensku a odtud na neznámé místo. Svého vnuka, Uminina syna Antonia, světil pod ochranu svému zchudlému bratranci Václavu Beneszovi, kterého našel v Moravském Krumlove.

Neobjasněná nehoda

Dokument o adopci byl sepsán 21. června 1797 za přítomnosti osvíceného probošta z Frydmanu. Václav Benesz v něm slibuje chránit sirotka Antonia před útlakem a pronásledováním. V textu doslova stojí, že „...ho s manželkou přijmou za svého a nechají zapsat do knih“. Chlapec tak získal jméno Anton Benesz.

Otčím se dále zavázal adoptovaného synka důkladně vychovat a v den jeho šestnáctých narozenin mu vyjevit vše o jeho původu a sdělit, jaký význam má testament Inků a kde ho má hledat.

Anton se stal krejčím, stejně jako jeho otčím. V dospělosti se odstěhoval do Brna a v roce 1826 se oženil s Polkou Barbarou Rubiňowskou. Zemřel v roce 1877 — Pokud víme, o své dědictví se vů-

bec nezajímal. Stejně jako jeho nejstarší syn Ernest, kterému předal potřebné instrukce, a vnuk Janusz. Teprve další potomek, Andrzej, narozený v roce 1918 v Tarnově, odhalil změnu příjmení z Berzewicz na Benesz a začal pátrat po rodinném odkazu. Zjistil, že písemnosti Berzewiczů byly už v roce 1828 přeneseny z kláštera augustiniánů do kostela Svatého kříže v Krakově. Uminin nákras ale mezi nimi nebyl. S pomocí kněze ho našel až v tajné schránce za oltářem. Pak už věděl kde hledat.

Očitý svědek této události František Szydłak vzpomíná: „Posledního červencového dne roku 1946 přijel Andrzej Benesz, doprovázený svými přáteli a ženou. Zavolal policii, starostu, kapitána pohraniční posádky v Bochni a za přítomnosti těchto úřadů odkryl horní schod v bráně nad nádvořím. Pod schodem našel v písku asi osmnáct centimetrů dlouhou olověnou trubku, která byla na obou koncích zaklepana. Benesz z jedné strany trubku nožem rozkrojil, zevnitř vytáhl dvanáct šňůrek či řemínků, na kterých byly navázány různé uzly, a řekl nám, že to je písmo Inků — kipu, v němž jeho předkové zapsali cestu ke královskému dědictví.“

Jak Benesz se svým objevem naložil, není jasné. Pokoušel se najít další část testamentu princezny Uminy? Vydal se s kipu do Peru, aby rozluštil jeho tajemství?

Polsko se záhy stalo vazalem Sovětského svazu. Situace už neumožňovala zkoumat hrad bez dozoru úřadů. Hlásit se ke královské krvi zavánělo bláznovstvím. Cesty do zahraničí byly omezené.

Andrzej Benesz vstoupil do politiky. Jeho hvězda prudce stoupala k nejvyšším postům. V roce 1971 se stal místopředsedou parlamentu. Podle neověřených zpráv krátce nato uspořádal tajnou expedici do Peru. Kromě něj všichni její účastníci zmizeli. Jiný zdroj uvádí, že Benesz akci pouze financoval a organizoval, ale osobně se jí nezúčastnil. Televizní stanice ZDF o tom všem natočila ne příliš přesvědčivý dokument. V Polsku ani na polském velvyslanectví v Limě se o výpravě nedochovaly žádné důkazy. Byly utajeny, nebo k expedici nikdy nedošlo?

Benesz 26. února 1976 předsedal stranickému jednání, když mu poslíček přinesl nějaký vzkaz. Přítomní později uvedli, že Benesz zbledl, zvednul se, bez jediného slova vysvětlení opustil místnost,

nasedl do svého vozu a odjel. Mířil na sever. Asi po 120 km jízdy, večer okolo 20. hodiny, sjel z neobjasněných důvodů z cesty. Následky nehody nepřežil.

Ostře sledované kipu

Podle nedůvěryhodného úředního zápisu měl být uzlový záznam ihned po vybrání ze skryše v Niedzici odeslán k analýze do Peru. Beneszova žena Janina to ale popírá. Manžel prý celá léta kipu schoval v horách.

Doufal, že najde někoho, kdo bude umět uzly přečíst? Možná dobře věděl, na koho se obrátit, ale nebyl si jist, zda mu může důvěřovat.

Zmatené zprávy vyprávějí o dvou podivných cizincích. Poprvé měli Andrzeje Benesze vyhledat ještě před II. světovou válkou a nabídnout mu 10 000 dolarů za rodinné archiválie. To tehdy byla značná suma. Proč by ji vydávali za pár údajů, které, jak sdělili, jim měly pomoci jen ujasnit příbuzenské vztahy k Berzewiczům?

Mladý Andrzej začal tušit, že dokumenty mají mnohem větší cenu. Možná právě tento okamžik rozhodl, že se začal intenzivně zajímat, zda skutečně není potomkem královské rodiny Inků a oproti svému otci a dědovi neváhal vyzvednout Uminin nákres a zajet na Niedzicu.

Podruhé se oni dva cizinci objevili v Polsku právě osudného dne, kdy Benesz zemřel. Je to pouhá náhoda?

Kdo byli tito záhadní muži z neznáma a proč se tak zajímali o potomky rodu Berzewiczů?

Polsko navštívili poprvé, když bylo Andrzej i Beneszovi šestnáct let. Našli ho prý v rodném domku v Bochni. Proč tedy nejednali rovnou s jeho otcem Januszem, který v té době ještě žil? Nebo spolehali, že mladý a nezkušený chlapec bude spíše nakloněn sáhnout po odměně, kterou za rodinné archiválie nabízeli? Možná je Janusz, o němž víme, že se o své incké předky vůbec nezajímal, odmítl, a tak se obrátili na syna, který již měl být do tajemství zasvěcen.

Vrátili se až po více než čtyřiceti letech — v den, kdy Beneszův syn slavil šestnáctiny. Tuto informaci polských badatelů se mi ale nepodařilo ověřit. Pokud je pravdivá, musíme se ptát: Proč přijeli

zrovna tehdy? Spoléhali se, že Benesz bude chtít podle tradice synovi ukázat testament a že jistě přiveze domů i kipu? Chtěli uzlový záznam vidět anebo ho dokonce za každou cenu získat pro sebe? K čemu by jim byl?

Řešení je možná jednodušší, než si myslíme. Připomeňme si počátek celé historie. Sebastianu Berzewiczovi se podaří uniknout z Peru, zcela ovládaného Španěly. Odjíždí spolu s dcerou, na jejíž tváři se musel odrážet indiánský původ, a jejím manželem, který jistě nevypadal jako Evropan a navíc, po popravě ostatních inckých šlechticů, byl první na katově seznamu. Nikdo jiný nebyl hledán tak usilovně.

Byl to opravdu nevídaný kousek. Všichni tři připlouvají na španělské lodi do španělského přístavu Vigo, cestují přes celé Španělsko, a přesto uniknou pozornosti. Byli královští slídilové tak slepí, nebo jim kdosi zalepil oči zlatými mincemi? Vzali by peníze od samotných uprchlíků a riskovali tak vlastní životy, nebo úplatek zprostředkoval kdosi mocný, na jehož ochranu se v případě prozrazení akce mohli spolehnout?

Berzewicz musel mít mezi nejvyšší španělskou šlechtou spojení, který mu pomohl opustit Peru, uplatil přístavní kontrolu ve Vigu a zajistil uprchlíkům přejezd do Itálie. Jen proto trvalo tajné službě přes deset let, než pronásledované vypátrala v Benátkách?

Nic ale není zadarmo. Bylo nutné zaplatit. Zlatem, nebo informacemi, které k němu vedly. Berzewicz bezesporu disponoval ohromnou hotovostí. Plavba, cesta přes Evropu, dlouhé roky v utajení — to vše stálo mnohem víc než obyčejný způsob života. Aby si zajistil nové útočiště, vykoupil rodové sídlo — hrad Niedzica — od jeho tehdejších majitelů. Velkou částku musel věnovat Václavu Beneszovi na výchovu Antonia. Chudý krejčí totiž okamžitě po uzavření smlouvy o adopci postavil velký dům.

Odkud Berzewicz vzal tolik peněz? Prodával zlato, které Umině a jejímu muži poskytlí inčtí kněží? Věděl, odkud ho vyzvedli? Byl to úkryt celého pokladu, nebo jen jeho části, určené pro okamžitou potřebu? Znal toto místo již při svém odchodu z Peru a byl okolnostmi nucen se o své tajemství podělit?

Na hlavním řemínku kipu, které Andrzej Benesz našel na Niedzici, visely tři zlaté plíšky. Na každém z nich bylo latinkou vyryto jedno jméno. To nemohlo být dílo Inků! Plíšky musely být ke kipu připevněny později. Proč?

Obě záhady se spojují. Plíšky nesly názvy: Titicaca, Dunajecz a Vigo. Jezero Titicaca je podle legend nejžhavější kandidát na úkryt inckého zlata. Dunajecz byl původní název Niedzici. Tam bylo uloženo kipu. Vigo je přístav, přes který se Berzewicz s rodinou dostal do Evropy. Bylo to sídlo neznámého spojence, který jim pomáhal uprchnout? Je právě tam uložena další část testamentu? Například mapa?

Kipu, i kdyby se ho podařilo přečíst, samo o sobě nemohlo nic moc prozradit. Soudí se, že uzlový záznam Inků nebyl opravdovým písmem, sloužil jen k číselným záznamům. Sděloval třeba počet druhů zboží a jeho množství. Pokud by měl přesně popisovat polohu skrýše s pokladem, musel by být ještě něčím doplněn.

Inkové byli velmi chytrí. Předpokládejme, že zprávu o místě, kde před Španěly schovali zlato, rozdělili do dvou částí. Na mapu zakreslili oblast a v ní vyznačili několik orientačních bodů. Uzlíky na jednotlivých řemíncích pak sdělovaly, jakou vzdálenost je třeba urazit od každého z těchto míst. Byly to vlastně jakési souřadnice. Jen ten, kdo měl obě části zprávy, mohl zlato získat. A navíc existovala ještě jedna pojistka. Mapa sice zachycovala nějaké nepřehlédnutelné tvary v krajině, například jezerní břeh, řeku, výraznou skálu nebo pahorek, ale nenesla žádný název. Říše Inků se původně rozprostírala od Ekvádoru přes Peru a Bolívii až po Chile. Kde na této obrovské ploše hledat zakreslené místo? Inčtí kněží si tuto informaci předávali ústně. Nezasvěcený, i kdyby získal mapu a dokázal rozluštit kipu, by bez ní stejně nic nenašel. Jen když se všechny tři části složily k sobě jako puzzle, objevil se jasný obraz klenotnice.

Spekulujme. Inčtí kněží předávají následníkovi trůnu a jeho ženě princezně Umině nejen zlato na cestu, ale také mapu a kipu. (Obojí možná neexistovalo jen v jednom exempláři.) Nesdělí jim ale, v které lokalitě mají hledat. Berzewicz platí svému španělskému spojenci, je mu se svou rodinou vydán doslova na život a na smrt. Příliš velkému pokušení Španěl neodolá. Začne vydírat. Chce podíl na zlatě Inků.

Berzewicz nemá jinou šanci. Přinutí dceru odevzdat mu mapu jako zálohu. Sami si nechají kipu. Za uprchlíky mnohem později dorazí do Niedzici poslové z Peru. Sdělují Umině, tehdy už definitivně poslední princezně královského rodu Inků, v které oblasti je zlato ukryto. Všechny potřebné informace je třeba zachovat pro budoucí generace. Na kipu jsou dodatečně přidány tři zlaté plíšky s názvy míst, kde jsou uloženy jednotlivé klíče k pokladu. A tak je možné, že oni dva cizinci, kteří kontaktovali Andrzeje Benesze, jsou potomci španělského šlechtice, který pomáhal Berzewiczově rodině uprchnout. Zdělili mapu, a proto potřebovali získat i kipu? Nebo z rodinných dokumentů získali pouze povědomost, že obojí se nachází v Polsku? Souvisel jejich druhý příjezd s Beneszovou smrtelnou autonehodou?

Z bublajícího vřídla znepokojujících otázek tryskají další.

Předal Andrzej Benesz testament Inků svému synovi, jak velela rodinná tradice? Přidal mu návdavkem i kipu? A pokud ne, kam zmizelo? Získali ho oni dva neznámí cizinci? Nebo leží stále v horském úkrytu, který Andrzej Benesz již nikdy neprozradí?

Beneszův syn jistě zná alespoň některé odpovědi. Pracuje jako právník v Gdaňsku a zarputile odmítá jakékoli rozhovory o svých předcích a pokladu.

DÉMONI, BĚSI A ZÁZRAKY

Mrtvé tělo leželo pod hřbitovní zdí.

Doktor dokončil ohledání a zvednul se.

„Vypadá to, že vykvrácel. Má otevřenou krční tepnu,“ hlásil vyšetřovateli. „Podívejte.“ Ukázal na šíji oběti, kde blízko sebe a nad sebou zely dvě malé zarudlé ranky. „A je tady ještě něco, čemu nerozumím. Na šatech ani nikde tady okolo není žádná krev.“

Policistu informace překvapila.

„Jak si to vysvětlujete?“

„Zní to šíleně.“ Doktor měl v hlase váhavost. „Ale zdá se, že vrah krev z tepny přímo vysál. Jako nějaký upír.“

Rálská vyjekla a pokřičovala se.

„Pane Bože, Ulrich se vrátil! Správce Ulrich se vrátil!“

Tak začíná scéna jednoho z dílů televizního seriálu Strážce duší. Jeho inspirací se stal případ údajného posledního českého upíra Aloise Ulricha. Historické dokumenty i ústně tradované legendy naznačují, že s touto tajemnou historickou postavou jsou skutečně spjaty velmi neobvyklé události.

Alois Ulrich byl vrchní správce zámeckého velkostatku Žďár. Lidé ho nenáviděli. Hodně sedláků nestydatě okradl. Byl krutý a stále plný zlosti. Takže jen málokdo litoval, když jako šedesátiletý v únoru roku 1817 zemřel. Utrpení místních obyvatel tím ale neskončilo.

Ulrich se údajně stal nemrtvým. Zjevoval se na různých místech v okolí zámku. Spatřila ho spousta lidí. Nejčastěji útočil na starém mostě, kde napadal především písaře a zámecké úředníky. Panstvo nechalo hned vedle vybudovat dřevěnou lávku, aby se lidé mohli mostu vyhnout. Ulrich sice lávku nechal na pokoji, ale na jiných místech strašil dál. Situace se natolik vyhrotila, že z Jihlavy byl povolán kat a dva pacholci. Když sundali víko z hrobky a otevřeli rakev, Ulrich vypadal, jako by jen usnul. Byl mrtvý už několik měsíců, ale pořád měl růžovou barvu. Jak kněz začal číst nad tělem jakési zařikání, Ulrich se postavil. Jeden z pacholků mu srazil hlavu rýčem. Z rány prý vytryskla čerstvá krev.

Kat nasypal do otevřeného hrdla mák. Hlavu dal správci pod levou paži a celé tělo posypal nehašeným vápnem. Pak byla hrobka opět pečlivě uzavřena. Přízrak zmizel. Strašení ustalo.

Je to jen pohádka? Projev odvěké lidské touhy po vítězství dobra nad zlem, po potrestání nehodného správce, který pak týrá další zámecké úředníky, nebo odraz jakýchsi tajemných jevů, které si doposud neumíme vysvětlit?

Badatel Aleš Hruška vystoupil s hypotézou, podle níž: „...hlavní příčinou všech událostí byla pravděpodobně zvláštní nervová horečka, na kterou Ulrich údajně zemřel. Pohřbené tělo nebylo zřejmě podle všech hledisek zcela bez života. Můžeme se jen dohadovat, jaké změny krátká Ulrichova nemoc v organizmu přivedila. Události příběhu naznačují, že správcovo tělo se shodou okolností ocitlo v prostředí, které dobýjelo Ulrichův organizmus energií v ideální formě, umožňující popsané řádění jeho astrálního těla. Dolní hřbitov, kde se měl nacházet správcův hrob, prý takovým prostředím skutečně je. Mnoho senzibilů tam potvrzuje vyzařování pozitivní energie. Na věci se může odrážet i vliv geoanomálních zón či naprosto výjimečné kabalistické geometrie stavby dolního hřbitova, která je dílem slavného barokního architekta Giovanni Santiniho.

Základem půdorysu zmíněné stavby je barokně konvexní a konkávní rovnostranný trojúhelník, symbolizující úplnost lidského života i jeho konečné vítězství nad smrtí. Hřbitov se tak nacházel v sevření architektonického útvaru, soustřeďujícího přítomnou energii do určitých center.“

Zní to zajímavě. Santini byl opravdu vynikajícím znalcem tajných kabalistických nauk, ale přál by si svým dílem udržovat mrtvé v jakémsi hrůzu nahánějícím stavu na hranici života a smrti? Pokud by hřbitov, který při pohledu shora připomínal obrovskou lebku, skutečně koncentroval energii, pak jeho obětí nemohl být jen Ulrich. Okolí by se jen hemžilo přízraky. Záhada, „nemrtvého“ správce tedy musí mít jiné řešení.

Nebezpečné špičáky

Před necelými osmi tisíci lety kráčela po Minnesotě dívka, za níž se jistě každý ohlédl. Muži ale nevzdychali obdivem. Stejně jako

jejich družky a děti, brali nohy na ramena. Tvář, kterou spatřili, je děsila. To nebyla šťabajzna k nakousnutí. Tady hrozilo zakousnutí! Neobvyklý tvar lebky s velkýma vpadlýma očima umocňoval dlouhý úzký nos. Z úst vyčnívaly dva centimetry dlouhé špičáky.

Archeologové neměli možnost prověřit, co tuto anomálii vyvolalo. Lebku museli vrátit indiánům, na jejichž území byla nalezena. Byl to pozůstatek nejstaršího upíra na světě?

Od dob vydání pověstného románu Dracula je za pravlast tajemných démonů noci považováno Sedmihradsko. Právě v těchto ponurých odlehlých končinách Balkánu se zrodila legenda o živých mrtvých. O nebožtících, kteří přes den spí v rakvích, uložených kdesi v temných sklepeních svých sídel, a ožívají teprve s příchodem soumraku. Tyto hrůzné tvory nebylo možné zranit nožem či jinou sečnou zbraní, ohrozit je mohla pouze stříbrná, knězem posvěcená kulka, nebo dřevěný kůl, vražený rovnou do srdce. Jejich těla se neodrážela v zrcadle a i mnoho let po smrti byla stále vláčná a měkká. Hlavní zbraní těchto netvorů byly neobvykle dlouhé horní špičáky, které často vyčnívaly z úst. Podle lidové tradice upíři dokázali létat a v podobě netopýrů se vydávali na lov. Každá oběť, které vysáli krev, musela následovat jejich smutný osud.

V roce 1725 se jedné srbské ženě zjevil v noci její manžel Peter Plogojowicz a žádal o své boty. Žena dostala strach. Její muž nedávno zemřel a byl pohřben na nedalekém hřbitově. To, co viděla, nebyl sen, ale téměř „hmatatelný“ přízrak. Její obavy se stupňovaly, když v následujících dnech zemřelo v okolí devět sousedů. Všichni, muži i ženy, vypadali, jako by se jim z těla ztratila krev. Obyvatelé vesnice propadli panice. Obrátili se na rakouského státního apotékáře, který u nich zrovna pobýval, aby Plogojowiczovo tělo exhumoval a prohlédl. Podle dochovaného záznamu nehty a vousy nebožtíka za dobu jeho pobytu v hrobě značně vyrostly, stará kůže se mu oloupala a pod ní se objevila nová. Když lékárník probodl tělo mrtvého zašpičatělým kulem, aby již nemohl po nocích nikomu škodit, vytékala mu z uší a nosu čerstvá krev.

Příšerní démoni noci nejsou pouze výplodem pověrčivosti zastojalých obyvatel jihovýchodní Evropy. Strach z jejich existence opanoval celý svět a na některých místech vytrval dodnes.

Dne 9. června roku 1993 zachvátila malebné jihoperuánské městečko Pisco panika. Matky již od rána hnaly své děti do kostelů a na fary, aby kněží svatou mocí kříže a svěcené vody vytvořili bezpečnou zeď před útokem krvežíznivého vampýra. S nadcházející nocí vřava vrcholila. Lidé se za vroucného modlení shromáždili na místním hřbitově a v hrůze očekávali, až se jeden ze starých betonových hrobů rozlomí a z něj vystoupí upír, aby ztrestal obyčejné smrtelníky za příkoří, která mu kdysi způsobili. Nezvykle matný, mlhavý soumrak ještě více umocnil vzrušenou atmosféru. Každý stín, míhající se v temném oparu nad hřbitovem, byl vítán zděšenými výkřiky. To vše za asistence televizních kamer několika světově proslulých společností.

Hlavní příčinou davové psychózy a nezvanou hrdinkou oné hrůzné noci byla Sarah Ellen, žena, která přes devadesát let odpočívá v přísně střeženém hrobě a jejíž osud i smrt jsou dodnes zahaleny šerosvitným hávem tajemství.

Jisté je pouze jedno. Sarah Ellen se narodila roku 1872 v Anglii. Již v dětství překvapovala úžasnými parapsychologickými schopnostmi a neomylnými prorockými vizemi. Mimo jiné naprosto přesně předpověděla datum i způsob smrti pána z Blackburnu, na jehož panství žila. S neomylnou jasnozřivostí odhalila pachatele několika závažných zločinů a pravděpodobně disponovala i dalšími neobvyklými vlastnostmi. To jí nakonec vyneslo obvinění z čarodějnictví a vampyrismu. Oběťmi jejích krvežíznivých choutek měli být především mladí muži. Navzdory tomuto podezření se provdala za plukovníka Jamese Rupertse. 9. června roku 1913 za nevyjasněných okolností zemřela. Těsně před svou smrtí prohlásila, že přesně za osmdesát let se vrátí na svět a pomstí se za všechna příkon. Teprve tehdy prý dojde ke skutečně krvavým orgiím.

Nenávist a strach z ženy-vampýra sahaly až za hrob. Přestože se psalo již dvacáté století, Anglie nedovolila Sarah Ellen pohřbít na svém území a zákaz dovozu upíra vydaly i další země Evropy. Vdovec musel rakev se zemřelou naložit na loď a vydat se na strastiplnou pouť kolem světa. Všude, i v těch nejzapadlejších přístavech, žádal o povolení k pohřbení své ženy, ale marně. Teprve jihoperuánské Pisco na druhém konci zeměkoule souhlasilo. Sarah Ellen byla pochována

na zdejší hřbitově. Spolu s jednou starou srbskou ženou, jejíž údajně nemrtvé tělo bylo v roce 1910 ve vesnici Sujos vykopáno a probito dřevěným kulem, se tak stala posledním známým upírem dvacátého století.

Po celých osmdesát let, kdy se měl upír vrátit a zaútočit, si občané Pisca vykupovali jeho přízeň květy. Je to snad jediný hrob, u něž květinová výzdoba nikdy nechybí.

Když se obávaného dne roku 1993 Sarah Ellen nezjevila, došli tamní občané k neklamnému přesvědčení, že v posledních chvílích bylo umírající ženě špatně rozumět, a tak ji místo po slibovaných osmdesáti letech musíme čekat v jiném termínu. Kdy, to nikdo neví, ale jednou se jistě ukáže.

Poslední upíři

Psychologové se shodují, že vampyrismus v určité podobě přetrvává dodnes. Míjí tím ovšem úchylku, spojenou s potřebou pít krev. Zaznamenaných případů není málo.

Tracey Wiggintonová se stala lidskou kudlankou. Při milování pila krev svého partnera. V roce 1989 tak doslova vysála sedmačtyřicetiletého Edwarda Clyda.

Brazilec Marcello Costa de Andrade chtěl být krásný. Proto zabil čtrnáct chlapců a vypil jejich krev.

Obětí novodobých vampýrů se zřejmě stala i novinářka Susan Walshová. V červenci 1996 pátrala po newyorské sektě, jejíž členové se považovali za upíry. Připevňovali si kovové kly, jimi proráželi tepnu své kořisti a pili lidskou krev. Po poslední návštěvě centra sekty novinářka záhadně zmizela.

V San Franciscu v roce 1998 jedenadvacetiletý mladík podřezal hrdla třem ženám bez domova a pil jejich prýstící, ještě horkou krev. Po dopadení tvrdil, že je 2000 let starý upír, který pitím lidské krve získává sílu a dlouhověkost.

V polovině léta roku 2000 prošetřovala americká policie velmi neobvyklé udání. Na Joshuu Roiseho ze San Francisca se vrhl neznámý muž, prokousl mu hrdlo a dvě minuty z otevřené rány sál krev. „Jel jsem svou toyotou do Santa Cruz. Cestou jsem vzal do vozu stopaře. Vezl jsem jej asi devadesát minut. Během cesty jsme se

normálně bavili. Vůbec mne nenapadlo, že se z něj nakonec vyklube novodobý vampýr,“ uvedl Roise do protokolu. „Požádal mě, abych ho v Ashbury vysadil u nákupního střediska. Když jsem zastavil, muž se ke mně prudce naklonil. Myslel jsem, že mi chce poděkovat za svezení. On mi dal pusku, pak mne zmáčkl, že jsem ani nemohl dýchat, a nakonec se mi zahryzl do krku. Trvalo mi dvě minuty, než jsem se mu vymanil a na silnici zastavil policejní auto. Ten chlap měl sílu jako zvíře.“

Policie upíra dopadla. Podle dokladů šlo o devětatřicetiletého Erika Davida Knighta. Po zatčení se snažil svůj čin vysvětlit tím, že trpí neznámou nemocí, která mu zabraňuje jíst a pít jako normální lidé. „Je mi strašně zle. Potřebuji krev,“ opakoval stále dokola.

Lékařská zpráva dokazuje, že Roise utrpěl značnou ztrátu krve. Rána na hrdle musela být sešita několika stehy.

Policie vyhlásila pohotovost. V oblasti San Francisca bylo totiž náhle ohlášeno značné množství pohřešovaných osob. Panuje podezření, že se také mohly stát oběťmi vampýra. Vyšetřování pokračuje a podobné případy se množí.

„Americký upírolog Stephen Kaplan údajně hovořil již s 615 opravdovými upíry. Tento muž, který v USA založil Vampire Research Centre, tvrdí, že upíři se od ostatních lidí liší tím, že dokáží zpracovat všechny látky, které lidská krev obsahuje. Z tohoto důvodu se podle něho mohou dožít 150 až 250 let. Pro svá tvrzení nemá ovšem žádné důkazy, nedisponuje jediným lékařským dobrozdáním a nemá ani notářsky ověřené rodné listy praupírů, navíc žádosti lékařů, ochotných některého ze skutečných upírů prohlédnout, odmítá,“ upozorňuje novinářka Stanislava Jarolímková, která se touto problematikou podrobně zabývala, a zároveň uvádí jedno z možných vysvětlení vampyrismu:

„Doktor Christian Riter došel po prostudování mnoha historických zápisů k závěru, že ‚upírismus‘ nebyl výsledkem příliš bujné fantazie prostých lidí, ale neschopnosti vysvětlit jisté jevy. Přesněji řečeno, tvrdí, že vše mělo své kořeny v jedné nemoci. Přesvědčil ho o tom popis epidemie, která v roce 1732 zuřila na Moravě a která si během šesti týdnů vyžádala třináct obětí. Do napadené oblasti byl tehdy vyslán lékař, který měl vysvětlit příčinu oněch hromadných

úmrtí. Tento lékař konstatoval, že všechny oběti před smrtí křičely, třáslý se, měly očividně z něčeho strach, v prsou cítily strašné píchání a měly pocit, že je někdo škrtí; pak jim slábl pulz, trpěly neuhasitelnou žízní a nakonec se jim na hrudi a na břiše objevily modročervené skvrny. V deliriu dávaly najevo hrůzu z toho, že se stanou upíry.

Podle Ch. Ritera jsou tyto příznaky důkazem, že všichni tito lidé zemřeli na slezinnou sněť. Jedná se sice o chorobu dobytka, ovšem přenosnou na člověka. Není ovšem divu, že tehdejší lékaři na tuto souvislost nepřišli, protože jednak netušili nic o existenci bacilů a virů, a jednak proto, že tato choroba a způsob jejího šíření byla objevena teprve v roce 1876. Celou situaci komplikoval fakt, že i o rozkladu mrtvol a jeho zákonitostech lidé první poloviny 18. století neměli ani potuchy, a tak si změny, objevené při exhumaci, vysvětlovali po svém, neboli ‚po upírím‘. Jak jinak si měli vysvětlit fakt, že osoby, které během svého života byly hubené, vypadaly při exhumaci jako dobře živené. Ani ve snu je nenapadlo, že zde mohly sehrát roli plyny, vznikající během procesu rozkladu. Stejně tak netušili, že to, co mrtvolám, probodnutým dodatečně kůlem, vytékalo z uší a nosu, nebyla krev, ale do červena zbarvené tekuté produkty onoho hnilobného procesu.“

Se závěry doktora Ritera lze s úspěchem polemizovat. Naprosto stejné příznaky, které považuje za projevy sněti slezinné, se totiž vyskytují při otravě lidskou krví. Vzpomeňme na nemoc chvění se strachem, které se tak obávají současní guinejští kanibalové. Badatel nevysvětluje, proč se oběti před smrtí obávaly, že se stanou upíry. K takovému tvrzení v posledních chvílích svého života musely mít pádný důvod. A pak je zde neoddiskutovatelný fakt, že oběti upírů byly zaznamenány na mnoha místech, kde se dobytek nikdy nevyskytoval a sněť slezinná je naprosto neznámý pojem.

Nelze přehlédnout, že víra v tajemné bytosti, které žily i po smrti, v noci vstávaly z hrobu a živily se lidskou krví, opanovala desítky národů. Na obranu proti útokům upírů byla vyvinuta série magických úkonů i ryze praktických opatření. Je velmi podivné, že tyto protivampýrské zásahy jsou na celém světě téměř shodné, i když vznikaly

v zcela různých, navzájem velmi odlišných a geograficky vzdálených kulturách.

Shodná obrana

V Čelákovících, v Olomouci, v Žatci a na dalších místech České republiky byly odkryty téměř tisíc let staré hroby se zjevnými protivampýrskými zásahy. Podezřelí nebožtíci byli přibíjeni k deskám, často měli hlavu oddělenou od těla nebo useknutou nohu, aby při případném vstávání z hrobu chodili jen do kruhu. Strach z napadení upírem musel být značně rozšířen. Především ve východní a jižní Evropě byly odkryty stovky obdobně upravených hrobů. Naši předkové považovali netvory, kteří pijí lidskou krev, za zcela reálnou hrozbu a vytvořili rozmanitou škálu ochranných opatření. Většina z nich, včetně hrůzného zarážení dřevěného kůlu do srdce upíra, je považována za ryze slovanský vynález, který nikdy nepřekročil hranice Evropy. Zcela utajeno přitom zůstává, že naprosto shodný způsob obrany doporučovaly i mnohé starověké civilizace.

Zobrazení zlověstných tvorů s výraznými špičáky a zjevně nepřátelským výrazem nacházíme mezi artefakty kultur starého Mexika, v keramice peruánských Mochiců i v pozůstatcích dalších jihoamerických civilizací.

Podobnost představ o zvycích a schopnostech upírů je více než překvapující. V Karpatech panovalo přesvědčení, že vampýři kradou novorozeňata. V kolumbijském San Augustinu byla nalezena zpodobnění bytostí, svírajících v ruce malé dítě, obrácené většinou hlavou dolů. Téměř všechny tyto sochy mají výrazné vyčnívající špičáky a lebku jako symbol smrti zavěšenou na krku. Není nutné napovídat, koho asi představují. Na Tonze, Cookových ostrovech a některých dalších místech Tichomoří byli zemřelí obvykle ukládáni do jeskyní. Prozatím ojedinělý výzkum těchto pohřebišť přináší udivující zjištění. Údajní vampýři jsou i zde, stejně jako v Evropě, často obráceni obličejem dolů, s koleny u brady a pevně svázáni silným provazem. Tělo navíc pokrývají těžké balvany, aby mrtvý nemohl vstát a ubližovat živým. Někdy je hlava rovnou utržena a trup probodnut kulem.

Nejsou to skutečně udivující shody? Rozšířila se po celém světě do detailu stejná protivampýrská opatření pouze náhodou, anebo jako jediný spolehlivý systém obrany proti reálnému nebezpečí?

Jeskyně běsů

V hlubinách skály se cosi pohnulo. Pohyb doprovázel lehký šelestivý zvuk.

Lovci zpozorněli. Slyšeli nepatrné oddechování. Vycházelo z úzkého tunelu, ústícího na prudce se svažující stěně asi ve výši hlavy.

Jeden z mužů se postavil s oštěpem v ruce. Popošel pár kroků. Zkoumavě sledoval, odkud se vynoří kořist.

Na úzké římsce před tunelem se rozsvítilo několik párů očí. Lovce příliš pozdě pochopil, že nepatří zvířatům. Krátce se zablesklo. Bolest necítil. Zemřel dřív, než dopadl na zem.

Druhý lovec vytáhl z ohně hořící větve. Plameny vyvolaly u neznámých poplach. Stíny se daly do pohybu. Jeden z nich ztratil rovnováhu. Řítil se dolů po kamenné drti a spolu s ním cosi blýskavého. Na dno jeskyně dopadla malá stříbrně lesklá tyčinka.

Lovce posvítil na místo, odkud se skutálela. Byla to chyba. Ze tmy vyletěl světlý paprsek. Bezvládné tělo se zřítilo těsně vedle ohniště.

Prostor ovládlo ticho, jen skomírající oheň spokojeně praskal do tmy. Jeho světlo se rychle vytrácelo. Z houstnoucího šera se vynořila jakási drobná ruka a bleskurychle stáhla tyčinku ze scény.

Uplynuly věky.

Jeskyni ozářily pracovní lampy archeologů.

„Prozatím víme jen to, že obě kostry patřily mužům,“ vysvětlila žena. „Pod nimi ležely kousky zetlelých oděvů a vedle kamenné hroty oštěpů.“

„Nacházelo se tu pravěké sídliště?“ zeptal se muž.

„Pochybuji.“ Popošla do hloubi skalního dómu. „Prozatím jsme nenašli žádné stopy dlouhodobé lidské činnosti. Ani jednu nádobu, pracovní náradí... Prostě nic z každodenních potřeb.“

„Ani kultovní předměty?“

„Jeskyně nesloužila jako svatyně, pokud se ptáš na tohle. Ti dva se tu museli jen zastavit. Možná byli na lovu, hledali úkryt na noc a cosi je tu zabilo.“

Muže ta formulace překvapila.

„Cosi?“

„Podívej.“ Žena se naklonila nad jednu z lebek. Prstem ukázala na čelo. Uprostřed se černal pravidelný kruhový otvor o průměru necelého centimetru. „Na jejich tělech jsou zvláštní rány. Nevíme, co je způsobilo.“

„Zásah oštěpem nebo šípem by kost roztříštil,“ podotkl.

Žena souhlasila.

„Rána je naprosto pravidelná. Má dokonale hladké okraje.“

„Vypadá skoro jak průstřel,“ poznamenal.

„To ano. Kdyby ovšem nebyla stará.“

V muzeích celého světa najdeme exponáty, kolem nichž je nutné chodit po špičkách. Ptát se otevřeně, proč jsou takové, jaké jsou, vyvolává na tvářích archeologů zasmušilost. Jen neradi přiznávají, že vysvětlení je pořádně daleko mimo dosah zavedených představ o minulosti.

V Muzeu paleontologie v Moskvě si lze prohlédnout lebku bizona, kterého neskotil rozhodně nikdo s oštěpem v ruce. Uprostřed čela zeje kulatý otvor po střelné ráně. Kdo ji ale vypálil, když zvíře skonalo již před 10 000 lety?

Německý badatel Hartwig Hausdorf upozorňuje na jiný případ. „V londýnském Muzeu přírodních věd se nachází lebka neandrtálce, nalezená roku 1921 u Broken Hill v někdejší Rhodesii (nynější Zimbabwe). Na levé straně této lebky je hladký kulatý otvor s nápadně pravidelnými a ostře ohraničenými obrysy. Přímo naproti otvoru je lebka doslova roztříštěná a lebeční kost je narušena dalším, tentokrát rozsáhlým a nepravidelným otvorem.

Rozhodně to nevypadá jako poranění, způsobené oštěpem nebo šípem...

Jeden berlínský soudní lékař vyjádřil přesvědčení, že oba jedinečné a nepochybně vzájemně související otvory vypadají přesně jako typická střelná poranění, s nimiž mají on i jeho kolegové často

co do činění. Celá záležitost má ovšem háček, jímž je místo nálezu lebky; záhadné ostatky byly objeveny v hloubce 18 metrů. Vzhledem k tomu, že zraněná lebka patřila neandrtálci, nelze se vymlouvat na to, že jde o současnou oběť, jejíž ostatky — například kvůli odstranění stop — byly zakopány hluboko do země.

Kdo však přichází v úvahu jako původce střelného zranění v případě člověka z doby kamenné?“

Nápaditý čtenář asi tuší, jakou odpověď v případech podobných archeologických nálezů nabízí Erich von Däniken a jeho následovníci: „Byli to mimozemšťané.“

Je ale nezbytně nutné pátrat po pachateli záhadných výstřelů „až na samém konci známého vesmíru“? Nenabízejí legendy nějaké jiné podivné bytosti, které se lišily od člověka tak neuvěřitelně, jako by vůbec nepocházely z této planety, a které ohrožovaly lidské životy přesnými zásahy, jakými si paprsky energie, vycházejícími z malých holí?

Od dávnověku po dnešek civilizace a kmeny, které se nikdy nemohly setkat, které oddělují tisíce let a tisíce kilometrů, shodně popisují pouze třicet centimetrů vysoké, tedy vpravdě trpasličí tvory, podobající se člověku. A dokonce jim dávají stejné jméno — Bes. Napříč celou planetou! Není to zvláštní?

Staří Egypťané zobrazovali pitvorného trpaslíka s ošklivou tváří, kterému připisovali spíše lidské než ctnostně božské vlastnosti. Svým neobvyklým vzezřením se do egyptského panteonu vůbec nehodil a zpočátku ani nebyl považován za boha, ale spíše za bytost odlišnou od lidí. Pozornost musel budit již na úsvitu věků. Archeologové našli množství předhistorických sošek s jeho podobou, které dokazují, že byl znám ještě dříve, než se v zemi zformovala ucelená náboženská představa. Říše na Nilu byla jeho oblíbeným sídlem. Objevoval se zde — a to ve zcela hmatatelné podobě — i v časech, kdy klasická božstva již dávno spočívala pod nánosy písečných dun.

František Lexa ve spisu o staroegyptské magii uvádí, jak představený koptského kláštera otec Mojžíš osobně vyhnal tohoto trpaslíka z chrámu, aby ho nerušil v křesťanském rozjímání.

Bůh, který se nechá vyhnat starcem ze svatyně, stěží může být pravým bohem. Kým tedy toto zvláštní stvoření ve skutečnosti bylo?

Odpověď je možná zakletá ve jménu tohoto humanoidního skřeta. Pro nás zní více než povědomě. Egypťané ho nazývali Bes a většinou ho zobrazovali s hůlkou v ruce.

Podobní trpasličí démoni byli, a někde dodnes jsou, uctíváni i na mnoha dalších místech. A všude pod stejným jménem: Bes. Na Blízkém východě, v Malajsii, v Asii i v Evropě.

Běsů se obávali i staří Slované. Považovali je za malé hrozné demony, obývající převážně jeskyně a temné lesy. Ale ani ve vesnicích si nemohli být jisti před jejich útoky. „Nocí býval slyšet hřmot, když někdo vyšel z domu, aby se podíval, ihned poraněn býval od běsů neviditelně ranou holí a díky tomu umřel,“ sdělují Pověsti věrných let. Jejich text pochází z roku 1092. O téměř osm století později je na Fidžijských ostrovech, což je přesně na opačné straně zeměkoule, zaznamenána zpráva o velmi malých lidech, kteří žijí v lesích a ohrožují domorodce naprosto stejnou zbraní jako Běsi — malými hůlkami nabitými energií. Koho zasáhli, ten zemřel, nebo zešílel.

Tajemné zbraně nebyly nikdy nalezeny. Zato mumie neuvěřitelně malých humanoidních tvorů, připomínajících legendární běsy, ano. Většinu z nich jsem popsal v knihách Planeta záhad — Tajemná minulost a Neuvěřitelné skutečnosti a tak jen jeden objev za všechny.

V hluboké skalní rokli na svazích Pedro Mountains asi 100 km na západ od Casperu ve Wyomingu dva prospektoři při hledání zlaté žíly odstřelili vchod do malé nízké jeskyně. V jejích útrobách spatřili na kamenném stupínku sedět vysušenou lidskou postavičku. Její kůže byla rudohnědá a vrásčitá. Tvář postrádala zřetelné rysy, ale měla nesporně humanoidní vzhled. Antropologické oddělení Harvardské univerzity a po něm i další vědecká pracoviště se shodly, že mumie patřila bytosti lidského vzhledu o výšce maximálně 35 centimetrů. Stáří v okamžiku smrti bylo odhadnuto na 65 let. Dobu uložení do jeskyně se nepodařilo určit. V hrobu nebylo zhola nic, žádné kresby, rytiny, pozůstatky záhrobní výbavy či jakékoli symboly, naznačující přítomnost civilizace. O původu mumie se nikdy nepodařilo zjistit cokoli bližšího.

Přízrak bílé ruky

Chrám Boží prozřetelnosti v Šenově byl nazýván Perlou Slezska. Je to skutečně ojedinělá církevní stavba s třemi vysokými věžemi, tyčícími se na vyvýšenině nad rozlehlými loukami a rybníky. Kostel již téměř 250 let slouží věřícím nejen z města, ale i z okolních obcí. Na počátku jeho celkem poklidné historie se však odehrálo drama, které je dodnes zahaleno šerosvitným hávem tajemství. Na ještě čerstvé omítce chrámu se objevil přízrak Bílé ruky, aby ztrestal pyšnou hraběnkou.

Onoho neznámého dne roku 1764 se v šenovském kostele konala jedna z prvních bohoslužeb. Věřící se sešli již dlouho před ní, aby si mohli v klidu prohlédnout dojmavou krásu vnitřní výzdoby a zvláště nádherný oltář z kararského mramoru. Mše začala krátce poté, co panstvo usedlo na svých místech v lóži, zavěšené na stěně nad hlavami vesničanů. Vchod do šlechtické empory tvořilo kryté klenuté schodiště, spojující chrám rovnou se zámeckým parkem. Tato přístavba nebyla původně v plánu architekta. Zasloužila se o ni pyšná a panovačná hraběnka, pohrdající vesnickým lidem. Tvrdila, že sedláci přílišně páchnou po hnoji, a proto trvala na přistavení samostatného schodiště, aby při návštěvě chrámu nemusela procházet mezi poddanými. V den, kdy schodiště použila poprvé, hovořil kněz o prstu Boží spravedlnosti, který jednou označí každého hříšníka. V tom okamžiku se na zdi chrámu nad hlavou hraběnky objevil přízrak Bílé ruky a varovně vztyčeným prstem ukázal rovnou na ni. Šokovaná hraběnka dostala záchvat, ze mše byla odvedena, těžce ochořela a krátce nato zemřela. Pohřbena musela být nesmírně rychle, protože její tělo ihned po smrti začalo nesmírně páchnout po hnoji. Bílá ruka se ještě nějaký čas zjevovala vždy v den výročí hraběněna tragického konce, aby připomínala hříšnost pýchy.

Tuto legendu jsem slýchal v dětství, ale trvalo pořádně dlouho, než mě začalo zajímat, zda to všechno je pouhá moralita o potrestané šlechtičně, anebo se pod nánosem zázračných rekvizit přece jen neskrývá ozvěna skutečné události.

Inspirací byl podivný příběh starozákonního proroka Daniela.

„V tu hodinu se ukázaly prsty lidské ruky a něco psaly na omítku zdi královského paláce naproti svícnu. Král viděl zápěstí ruky, která psala. Tu se barva králova obličejě změnila a myšlenky ho naplnily hrůzou, poklesl v kyčlích a kolena mu tloukla o sebe.“

Podobnost je až moc nápadná. Tajemná Bílá ruka se zjevila pyšnému vládci.

Babylonský král Belšasar uspořádal hostinu. Víno nechal servírovat v obřadních zlatých nádobách, přinesených z Božího domu v Jeruzalémě, a tak je znesvětil. V tom okamžiku se objevila přízračná ruka a napsala na zeď několik slov. Nikdo jim ale nerozuměl. Ani nejproslulejší mágové a hvězdopravci. Nakonec byl přiveden židovský prorok Daniel, zběhlý ve vykládání snů, řešení záhad a vysvětlování věcí nesnadných. Král mu slíbil velkou odměnu a třetí místo ve své říši, pokud dokáže přečíst tajemný nápis.

„Daniel na to králi odpověděl: „Své dary si ponech a své odměny dej jinému. To písmo však králi přečtu a výklad mu oznámím. Slyš, králi! Bůh nejvyšší dal Nebúkadnesarovi, tvému otci, království a velikost, slávu a důstojnost. Pro velikost, kterou mu dal, se před ním třáslí všichni lidé různých národností a jazyků a obávali se ho. Koho chtěl, zabil, koho chtěl, nechal žít, koho chtěl, povýšil, koho chtěl, ponížil. Když se jeho srdce povýšilo a jeho duch se stal náramně zpupný, byl svržen ze svého královského stolce a jeho sláva mu byla odňata. Byl vyhnán pryč od lidí, jeho srdce se stalo podobné zvířecímu, bydlil s divokými osly, za pokrm mu dávali rostliny jako dobytku a jeho tělo bylo skrápěno nebeskou rosou, dokud nepoznal, že Bůh nejvyšší má moc nad lidským královstvím a že nad ním ustanovuje, koho chce.“

Ani ty, jeho synu Belšasare, jsi neponížil své srdce, ačkoliv jsi o všem věděl, ale povýšil ses nad Pána nebes. Přinesli před tebe nádoby z jeho domu a pil jsi z nich víno ty i tvoji hodnostáři, tvé ženy a ženiny, a chválil jsi bohy stříbrné a zlaté, bronzové, železné, dřevěné a kamenné, kteří nic nevidí, neslyší ani nevědí. Boha, v jehož rukou je tvůj dech a všechny tvé cesty, jsi však nevelebil. Proto bylo od něho posláno zápěstí ruky a napsáno toto písmo. Toto pak je písmo, které bylo napsáno: „Mené — Bůh sečetl tvé kralování a ukončil je.“

Tekel — byl jsi zvážen na vahách a shledán lehkým. Pereš — tvé království bylo rozlomeno...“ (Da 5,17-28)

Kapitola končí sdělením, že ještě téže noci by král Belšasar za-bit.

Četl kněz při mši onoho dne, kdy zemřela pyšná hraběnka, právě tuto pasáž Starého zákona? Vyvolal pak nějaký světelný záblesk do-jem, že i v kapli se zjevila Bílá ruka? Jak potom ale vysvětlit, že se zázrak opakoval po několik dalších let?

Převědme šenovskou legendu do strohé řeči faktů. Co se vlastně stalo?

Domýšlivá hraběnka odmítá chodit na bohoslužby okolo lavic s poddanými. Štítí se blízkého kontaktu s vesničany, a proto nechává do zdi kaple prorazit otvor. Z vnitřní strany je zavěšena lóže, z venkovní se klene chodba se schodištěm. Posvátná architektura kaple je tak narušena. Potrestala tento bezohledný zásah samotná vyšší moc?

Tisíce kostelů a svatyní byly vypáleny a zbořeny, aniž by se ni-čitelé za svého pozemského života dočkali odplaty. Proč tentokrát Boží mlýny mlely tak rychle? Ruka se vztyčeným prstem se zjevila krátce po dokončení lóže.

Nebo chtěl někdo hraběnku vyděsit a zázrak vyrobil uměle?

Podezřelými mohou být jen dva lidé. Kněz a muž, který postavil lóži. Jestliže farář onoho dne opravdu četl úryvek z knihy proroka Daniela, nemusela to být náhoda. Třeba tak chtěl hraběnce naznačit svou výtku, ale zázrak by asi vyrobil nedokázal. Stavitel zřejmě ano.

Kdo ale „Perlu Slezska“ postavil? A kdo byla ona pyšná hra-běnka? Existovala vůbec, nebo je pouhým mytickým ztělesněním zla?

Pátrání kupodivu nebylo příliš obtížné. Šenov od roku 1549 pat-řil Jaroslavu Skrbenskému, pocházejícímu z rodu pánů z Hříště, kteří byli spřízněni se samotnými Přemyslovci. První a jedinou hraběnkou, kterou se mi v genealogii Skrbenských podařilo objevit, je Antonie Podstatská z Prusinovic. Ač je to neuvěřitelné, právě ona byla druhou manželkou barona Františka Skrbenského, tedy muže, který nechal šenovský kostel postavit a zúčastnil se v něm prvních bohoslužeb.

To nemůže být náhoda. V tomto ohledu je legenda jistě pravdo-mluvná. V době výstavby chrámu a jeho svěcení skutečně na šenov-

ském panství byla první dámou žena s titulem hraběnky. Byl-li někdo přízrakem Bílé ruky odsouzen za pýchu, pak to mohla být jediné ona Antonie Podstatská. Datum její smrti se nám bohužel nepodařilo zjistit.

Připustíme-li, že máme správně identifikovanou oběť, pak zbývá odhalit strůjce zjevení Bílé ruky a ten v tomto výjimečném případě nemusí mít zrovna punc nadpřirozena. I mezi žijícími smrtelníky lze po zralé úvaze vypátrat možného pachatele, který měl nejen důvod, ale i dostatek schopností a možností celý zázrak zinscenovat. A tím byl architekt projektu šenovského kostela.

Musíme si uvědomit, že v době výstavby chrámu bylo „investorovi“ baronu K. F. Skrbenskému již 81 let a tak lze právem předpokládat, že mnohé záležitosti za něj vyřizovala jeho druhá žena, tedy hraběnka Antonie. Patálie s dodatečnou přístavbou schodiště možná nebyla její jediný střet s architektem. Co když se právě on rozhodl poukázat na hraběnčinu panovačnost a pýchu káravým prstem?

Tento obdivuhodný muž, jehož jméno bohužel není známo, si, jak se zdá, přímo liboval v tajemnu a v šifrách. Na klenbě chrámu nechal zobrazit trojúhelník s okem jako známý symbol Prozřetelnosti boží a k tomu umístil latinský nápis *Oculus Domini Prospiciens*, což znamená Oko Boží prozřetelivě. Nápis, v němž U bylo zdánlivě psáno jako V, byl ve skutečnosti kryptogram, skrývající datum dobudování kostela. Pokud se za písmena, která byla poněkud větší než ostatní, dosadily jejich číselné hodnoty podle počítání římských číslic, součet činil 1764.

O C V L V S D O M I N I P R O S P I C I E N A
100 + 5 + 50 + 5 + 500 + 1000 + 1 + 1 + 1 + 100 + 1 = 1764

A to nemusel být jediný vtipný kousek tohoto architekta. K vyrobení zázraku se zářící bílou rukou mohl využít vlastností kostela. Délka chrámové lodě je situována podle osy východ — západ. Slunce vstupuje dovnitř několika mála průsvitnými místy v jinak neprůhledných, tmavými vitrážemi vyplněných oknech, mířících k jihu. Jeho světlo s přibývajícím dnem postupuje po severní stěně, na níž byla šlechtická lóže i východ do zámeckého parku.

Za jistých okolností tedy lze dosáhnout toho, aby úzký svazek slunečních paprsků v předem propočteném okamžiku ozářil — a tak rozsvítil — obraz bílé ruky, namalovaný na vybraném místě nad šlechtickou lóží barvou, která by byla schopná odrážet světlo. Ke stejnému jevu by pak za pěkného počasí docházelo každý rok, vždy když slunce zaujme stejnou polohu. Zjevení Bílé ruky by ustalo až s nánosem nové malby nebo přestavbou.

Zní to všechno až příliš fantasticky, ale systém slunečních paprsků, ozařující určitý objekt pouze po krátký čas jednou v roce, se využíval již v dávnověku a také látky, reagující na světlo, byly mezi zasvěcenci známy daleko dříve, než se začaly běžně používat. Pro muže, který vypracoval projekt šenovského kostela, by jistě nebyl problém technicky vyřešit i zjevení přízraku. Pokud nechceme přijmout tuto hypotézu a přesto uznáváme pravdivost legendy, pak nezbyvá než věřit, že za hraběčným dramatickým koncem vězí síly Dobra a Prozřetelnosti.

Zázračné madony

Ve čtvrtek 9. března roku 1995 se městečko Pruszkow poblíž Varšavy probudilo do jitra s puncem zázraků. Dům číslo 35 v Zahradní ulici prožil v noci neobvyklou proměnu. Aniž si toho zpočátku kdokoliv všiml, z původně čirého okna v prvním patře začala do ulice shlížet laskavá tvář ženy s korunou na hlavě a výraznou svatozáří. Obraz rozhodně nevznikl lidskou rukou. Byl vytvořen neznámým procesem a vykazuje zcela unikátní vlastnosti. Jako první jej zahlédla sousedka paní Piotrowská ze své zahrady. Zevnitř pokoje nebyla totiž záhadná Madona vůbec vidět, sklo ze zadní strany je naprosto průhledné, jako by je nezdobilo vůbec nic. Rodině Walických, která domek obývá, se nepodařilo obraz odstranit běžnými čisticími prostředky ani kyselinou. Po zaschnutí se tvář Madony objeví vždy znovu. „Nepomohla dokonce ani ostrá stěrka,“ připomíná pan Walický. Zdá se, jako by obraz byl nedílnou součástí struktury skla.

V celém světě je známo několik podobných tajemných výjevů na okenních tabulkách. V lednu roku 1878 sužovala městečko Carrollton v Alabamě příšerná bouře. Navzdory tomu se rozlícení

občané s pochodněmi v rukou vydali k soudní budově, aby lynčovali černocho Henryho Wellse, který byl podezřelý ze žhářství. Nešťastník, zavřený v podkrovní místnosti, pozoroval oknem, jak se ho šerif s pistolí v ruce pokouší zachránit a křičel strachy: „Jsem nevinný! Neudělal jsem to! Jestli mne zabijete, můj duch vám nedá pokoje a navždy vás bude strašit.“ V okamžiku, kdy měl tvář přitisknutou ke sklu, uhodil do vedlejšího stavení blesk. Příšerná rána ohlušila dav a ozářila náměstí oslnivým výbojem.

Polekaní lidé se rozhodli, že výkon spravedlnosti odloží na druhý den a odešli. Wells v noci z neznámých příčin zemřel. Na okenní tabulce ale zůstala otištěna jeho tvář. Veškeré pokusy o její odstranění selhaly, a tak pro výstrahu zfanatizovaným občanům a k potěšení turistů shlíží na město dodnes.

Stará paní Osbornová z Ooltewah ve státě Tennessee sledovala oknem zuřivé běsnění živlů, když blesk udeřil do borovice přímo před domem. Žena ve stejný okamžik skonala. Obraz jejího obličej se ale navždy vtisknul do skla.

Pro tyto případy snad lze nalézt přijatelné vysvětlení. Vždy se jedná o tváře zcela konkrétních lidí, jejichž snímky se neznámým fyzikálně-chemickým procesem přenesly na okenní tabulku při úderu blesku anebo při jiném silném světelném výboji. Byly tedy exponovány jako odraz zcela reálné situace.

Zázrak z Pruszkowa si ale takto vysvětlit nemůžeme. Po řadu měsíců pokoj prokazatelně nikdo neobýval. A oné noci nebyla v okolí zaznamenána žádná bouře ani blýskání. S pomocí Barbary Nowackiewiczové, která s neobyčejnou důkladností shromažďuje všechny publikované materiály o Madoně na skle, jsme však objevili jeden velmi zajímavý fakt. Na prvních novinářských fotografiích záhadného výjevu na skle nelze přehlédnout velmi podobné vyobrazení Panny Marie, vystavené za vedlejší okenní tabulí. Je pruszkovská Madona přetvořenou a notně zvětšenou reflexí tohoto svatého obrázku a vznikla tedy nám sice neznámým, ale přece jen přirozeným způsobem? Otázka zůstává nezodpovězená. Nikdo si již totiž nedokáže vzpomenout, zda svatý obrázek byl do okna umístěn ještě před anebo až po objevení se Madony na skle. Jisté je však jedno. V polovině listopadu 1997 se na okenní tabuli bytu Lucie Piechnikové ve starším

domě na sídlišti Kończyce v polském městě Zabrze zjevila další tvář v duhových barvách. Také tento obraz nápadně připomíná Matku boží s děťátkem a naprosto nereaguje na vodu anebo čisticí prostředky.

Plášť přetrvávající věky

K nové bazilice Panny Marie Guadeloupské v hlavním městě Mexika přicházejí denně tisíce zbožných poutníků. Mnozí z nich absolvují poslední část své strastiplné cesty na kolenou, aby tak projevili svou pokoru, oddanost a nesmírnou úctu unikátní svátosti, která je zde vystavena.

V moderních prostorách chrámu, na čelní stěně vysoko nad oltářem, je zavěšen neobyčejný portrét Panny Marie. Madona tmavé pleti je zobrazena jako těhotná žena na zářícím pozadí. Téměř 153 centimetry vysoký obraz svými zcela výjimečnými vlastnostmi uvádí do vytržení nejen věřící, ale i celé vědecké týmy. Již samotný vznik tohoto díla nese neklamnou pečeť zázraku. Jak vyprávějí staré letopisy, dne 9. prosince roku 1531 prožil rodilý Azték Juan Diego neobyklou vizi. Když časně ráno, jako téměř každý den, kráčel neschůdnou horskou krajinou do Tlatilolca na trh, spatřil u jedné ze skal „vznešenou slečnu, jejíž šaty zářily jako slunce, jako by byly ušité ze světla“. Zjevení o sobě prohlásilo, že je Panna Marie, a vyslovilo přání, aby na místě zvaném Cerro de Tepeyac byla postavena kaple. Diego ihned spěchal za biskupem Juanem de Zumarragem a celou událost mu oznámil. Biskup odmítl uvěřit, dokud nedostane pádný důkaz. Diego se vrátil 17. prosince a ve svém plášti nesl zabalenou kytici zvláštních květů, které mu prý darovala samotná Matka boží. Když před biskupem a dalšími církevními hodnostáři květiny vysypal, na látce roztaženého pláště se zjevil obraz Svaté panny. Důkaz z nebes biskupa přesvědčil. Na pahorku nechal zbudovat kostel, v němž byl později zázračně potištěný oděv vystaven.

Vznik obrazu je stejně tajemný jako jeho udivující odolnost. Látka je prokazatelně vyrobena starou domácí technikou z vláken rostliny agáve, která se obvykle již po dvaceti letech zcela rozpadnou. Vědci navíc zjistili, že plátno nebylo ničím konzervováno. Až do roku 1647, kdy byl obraz zasklen, na něj vytrvale působilo horko,

prach, vlhko, doteky rukou a polibky zbožných poutníků. Přesto neutrpěl žádnou újmu. Ani když roku 1791 neopatrný restaurátor při opravě rámu převrhl na malbu láhev s kyselinou dusičnou se naprosto nic nestalo. Látka reagovala jen jako kdyby byla polita vodou. Stejně záhadně unikl obraz další děsivé havárii. V roce 1921 jacísi teroristé umístili na oltář bombu. Exploze poničila značnou část chrámu. Plášť s vyobrazením Panny Marie však zůstal nezasažen, i když se nacházel v těsné blízkosti výbuchu.

Výjimečnost obrazu podtrhují i další šokující fakta. Odborníci zatím nedokázali zjistit, jakým způsobem byla malba provedena. Ani po důkladném prosvícení se totiž nepodařilo objevit žádné předběžné kresby, dokonce ani tahy štětcem anebo stopy jiné malířské techniky. Nositel Nobelovy ceny, profesor Richard Kuhn z německého Heidelbergu dokázal, že ve vláknech ani na nich se nenachází žádná barva. Výjev tedy v žádném případě není namalován a je svou podstatou vlastně fotografie, což po důkladném výzkumu potvrdili i experti firmy Kodak.

Hvězdy, kterými je celý plášť posetý, nejsou pouhou ozdobou, jak se donedávna soudilo, ale jakousi astronomickou mapou. Naprosto přesně zobrazují postavení hvězd na obloze tak, jak byly pozorovatelné nad Mexikem 9. prosince 1531, kdy se Madona poprvé zjevila Juanu Diegovi.

Vyvrcholením této pyramidy záhad se stalo zjištění, že v očích zjevení se cosi reflexně odráží. Po mnohonásobném zvětšení se ukázalo, že v oku se zrcadlí výjev, který měla Panna Marie v okamžiku vzniku obrazu před sebou. Jasně lze rozeznat několik osob včetně biskupa.

Vědci se shodují, že namalovat tolik postav se všemi detaily na tak malé ploše je i pro geniálního miniaturistu naprosto nemožné. Jakou nepozemskou technikou tedy obraz vznikl? Naznačují jeho vlastnosti a neuvěřitelná odolnost vůči zkáze nadpřirozený původ? Lze uvěřit, že vyobrazení Panny Marie Guadeloupské a další nezničitelné svátosti jsou skutečnými důkazy o existenci vyšší moci?